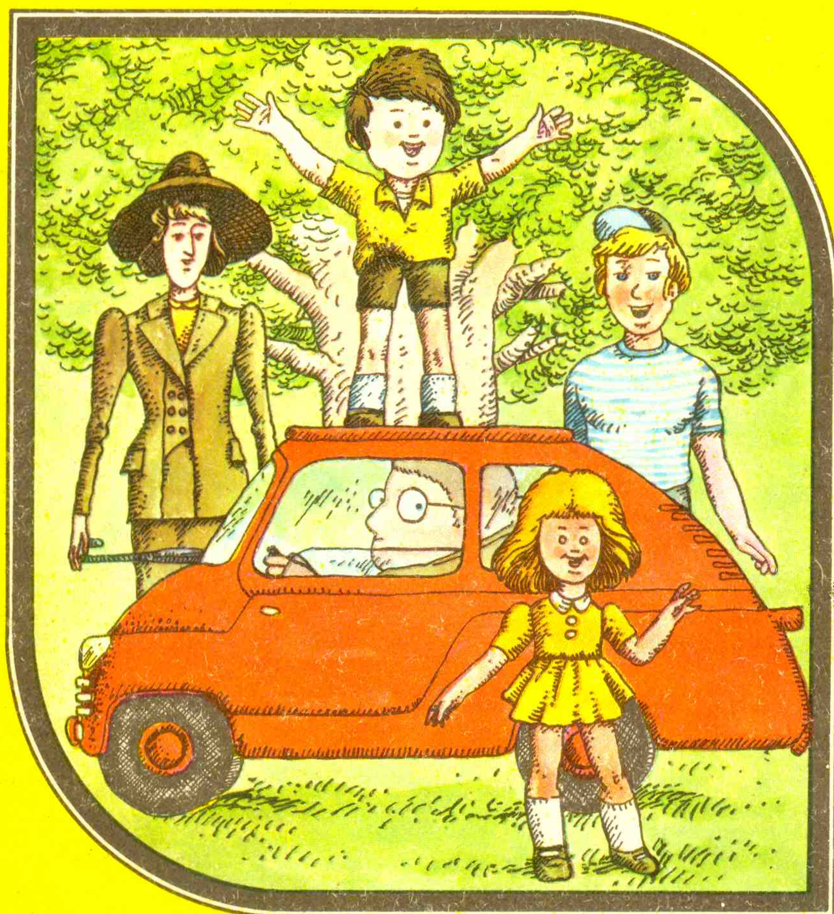
Vlad Mușatescu

UNCHIUL ANDI – „DETECTIVUL" ȘI NEPOȚII SĂI

Editura Ion Creangă

Vlad Mușatescu

UNCHIUL ANDI — „DETECTIVUL” ȘI NEPOȚII SĂI

EDITURA ION CREANGĂ, BCUUREȘTI, 1982

Coperta : Vasile Olac

Nepoților mei dragi,
Alexandra și Vlăduț; așijderi și
tuturor unchilor și mătușilor
care-și iubesc năpîrstocii și
prichindeii!

Episodul 1

SCRISOAREA DE LA VALEA CU URŞI

La vreo cîteva zile după Anul nou, de bine ce isprăvisem cu sărbătorile, a început să ningă.

Şi ninse zdravăn, cumplit, douăzeci de ceasuri la rînd.

Vîntul sufla în rafale, ca la carte, depăşind şi prognoza meteo, care, fiind *probabilă*, le mai încurcă şi ea. Iar vifornița își acceleră viteza de croazieră pînă la vreo 90 de kilometri pe oră, viscolind zăpada, răscolind-o în trîmbe şi vîrtejuri, pentru ca, în cele din urmă, s-o troienească.

Dis-de-dimineaţă, cînd am constatat că ninsoarea încetase, iar vîntul îşi mai redusese din intensitate, mi-am zis că-i timpul să-mi iau inima în dinţi şi să plec după cumpărături : iaurt, lapte, pîine şi cafea.

Toate bune şi frumoase ! Însă uşa locuinţei mele, de pe Calea Moşilor, nu binevoi să se lase deschisă. Blocată de-un nămete, pe puţin un metru înălţime, s-a tot încăpăţînat să rămînă înţepenită.

Atunci, aşa cum procedez întotdeauna, dînd dovadă de iniţiativă, m-am încumetat să ies pe fereastră. Numai astfel am reuşit s-ajung afară, pe terasa dinaintea intrării ; unde, încîntat de succes, m-am pomenit îngropat în nea pînă la brîu.

Fără să-mi pierd curajul, deşi încă nu se luminase de ziuă, am intrat din nou în casă.

Tot pe fereastră. Dar mult mai anevoios decît ieşisem, acuma fiind plin de zăpadă. O aveam şi-n căciulă, şi-n bocanci, şi-n pieptul şi buzunarele paltonului. În

schimb, nu mai aveam mănușile. Le pierdusem pesemne în muntele de omăt.

Totuși, nelăsîndu-mă înfrînt, mi-am luat lopata din hol, hotărît să-mi croiesc cu forțe proprii o pîrtie corespunzătoare și să răzbesc în stradă. Întrucît curtea casei noastre este destul de mare și încăpătoare, iar vifornița depusese zăpada în gorgane, cît statul omului de mari, după vreo jumătate de ceas am izbutit să-mi despic o cărăruie acceptabilă. Dar care, din păcate, avînd în vedere întunericul și lipsa de vizibilitate, nimerise exact în ograda învecinată.

Bineînțeles, n-aș fi pățit asemenea pocinog, dacă ar fi ieșit la deszăpezirea curții și ceilalți locatari. Însă aceștia dormeau țeapăn. Fără să le pese de nimeni și de nimic.

Punîndu-mi în gînd să-i critic aspru la prima ocazie, am început iarăși să sap printre nămeți. Însă, spre dezamăgirea mea, am reușit să ajung numai pînă la gardul nostru de fier, în loc de poartă, și chiar destul de departe de ea.

Îndîrjit, mai ales că auzeam zdrăngănit de lopeți pe trotuar, ceea ce însemna că lumea pornise de mult să curețe strada, mă înverșunai și-am mai făcut două pîrtii. Fiecare în altă direcție. Amîndouă greșite. Abia la a treia încercare nimerii, în sfîrșit, poarta. Bucuros de izbînda înregistrată, am dat să ies în stradă.

Și, în aceeași clipă chiar, primii o lopată în cap. Noroc că era de lemn. Lopata, nu capul.

— Aoleo ! am strigat îndurerat, frecîndu-mi vîrtos creștetul.

— De ce aoleo ?... Nu-ți pare bine că mă vezi ? am deslușit imediat vocea mătușă-mi Ralița.

Nedumerit de pretențiile dînsei, care-mi mai cerea s-o și văd, și încă în plină beznă, după ce-mi otînjise

scăfîrlia, precum și de apariția ei atît de neașteptată, am rămas un moment fără glas.

— Ce-i cu matale aici ? am răcnit după un timp, cît mai puternic, anume pentru a-i preciza mătușă-mi locul unde mă aflu, ca să nu mă pocnească iarăși în devlă.

— Măi băiete, cum de poți pune o asemenea întrebare ? s-a auzit numai vocea lui tanti Ralița, deoarece pe dînsa tot nu o vedeam. Nu era firesc să fiu îngrijorată de situația voastră, a ta și-a nevesti-ti, cînd am văzut cum a viscolit toată noaptea ?... De-aia am pornit către voi, să vă deszăpezesc !...

— Tocmai din bariera Vergului ? mă mirai eu, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Exact și întocmai ! m-a informat mătușă-mea. Și mi-am luat și două lopeți cu mine...

— De ce două ?

— Pentru c-așa aveam nevoie ! Una, de lemn, ca să lucrez la zăpada spulberată, și încă una, de fier, să sparg ghețușca... E tehnic ?...

Bucuros că o folosise pe cea mai întîi pomenită, și nu pe cealaltă, cu care mi-ar fi putut crăpa capul, mă felicitai că am o astfel de mătușă. Deoarece nu se prea găsește așa ceva, oricum și oriunde. Cu atît mai mult, cu cît bătrîna depășise de multișor vîrsta de șaptezeci de ani.

Asta, în vreme ce locatarii din casa noastră mai aveau zdravăn pînă la pensie, dar dormeau pe sparte.

Bravo lor, halal oameni !

Pe cînd mă întorceam cu mătușă-mea de la cumpărături, dînsa oferindu-se să mă ajute la căratul laptelui și-al iaurtului, cu care prilej izbutise să-mi spargă vreo cîteva borcane, îl observai pe vecinul de la etaj, Mihăiță-„Sfîntu", cocoțat pe acoperiș.

Răspunsul la enigma prezenţei sale pe cuşma casei l-am primit ceva mai tîrziu. În clipa cînd terminasem, împreună cu tanti Raliţa, de curăţit zăpada de pe terasa dinaintea uşii, pentru a nu fi siliţi să intrăm pe fereastră, un huruit înspăimîntător ne trezi atenţia.

Dar era tardiv. O avalanşă uriaşă, pornită de pe acoperiş, înmormîntă la loc terasa, îngropîndu-ne pe-amîndoi sub un munte de omăt.

Abia după un timp reuşii să-mi scot capul afară, pentru a ţipa în direcţia „Sfîntului" de sus :

— Ce-nvîrţi acolo, măi Mihăiţă, vrei să ne omori cu zile ?

— Dau jos zăpada de pe casă ! N-ai ascultat indicaţiile de la radio şi televizor ? îmi răspunse el nespus de liniştit.

— Şi nu era mai nimerit să fi-nceput cu nămeţii din curte ?...

— Bineînţeles ! Însă te văzusem pe matale lucrînd la lopată şi mi-am zis să-mpărţim sarcinile !... Dar unde ţi-e mătuşa, că n-o mai observ prin sector !...

Privind în preajmă, constatai şi eu, destul de speriat, că tanti Raliţa încă nu se ivise de sub mormanul de nea. Abia după o bună bucată de vreme, răscolind mai toată zăpada de pe terasă, am dat peste biata mătuşămea. Zăcea trîntită pe burtă, sub omăt, cu sacoşa în braţe.

O clipă mi-a fost teamă că-şi pierduse cunoştinţa. Nici gînd de-aşa ceva. Ba dimpotrivă ! Se simţea foarte bine, şi chiar pornise să guste din sticla de lapte.

Văzîndu-mă rămas cu gura căscată, mătuşă-mea îmi explică :

— Ce te miri, Al, băieţelule ?... Laptele se recomandă nu numai copiilor, ci şi bătrînilor !

— Aşa, crud ?

— Păi unde-ai fi vrut să-l fierb? Ai vreun aragaz pe-aici, ascuns sub zăpadă?

Ca să nu mai zăbovim la taclale, am invitat-o să intre în casă şi să punem de-o cafeluţă.

— Excelentă idee! îmi aprobă dînsa iniţiativa. Sorbim cafele şi citim şi scrisoarea...

— Care scrisoare?

— Ai o scrisoare de la ostrogoţi!

— De unde să ştie carte barbarii aceia? mă arătai eu nedumerit.

— Măi, dar greu mai eşti de cap! E vorba de ostrogoţii noştri, nu de cei din manualul de istorie...

— Au mai rămas, oare, pînă şi-n zilele noastre? Formidabil! N-am mai auzit de-aşa ceva! exclamai eu şi mai surprins.

— Omule, nu-i uman ce se-ntîmplă cu tine! îmi declară tanti Raliţa nemulţumită. Greu le mai pricepi!... Ai uitat că nepoţeilor tăi le spui *ostrogoţi?...* Pentru că-s năbădăioşi şi năzbîtioşi, mai dihai ca bucifalul lui Sandu Machedonschi, şeful seminţiei ăleia din nu ştiu ce munţi, care avea un bidiviu nărăvaş şi cu corn în frunte...

— Aaa! Păi spune-aşa, mătuşă dragă! E vorba de Biba, Babane şi Babacu, de la Valea cu Urşi?... Minunat! Chiar mi-era dor de ei... În ceea ce-l priveşte pe proprietarul calului, aici ai cam încurcat borcanele! Nu-l chema Machedonschi, ci Alexandru Macedon... Şi nici n-a fost şef de trib, ci vestit general şi împărat... Cel puţin aşa scrie în manualul de istorie pe care mă sfătuiai să-l citesc!... Ce-i drept, a existat şi-un Macedonschi, dar acesta a fost un mare poet, şi încă român!

Tanti Raliţa m-a privit o clipă niţel cam piezis, după care a pătruns în casă. Dar nici n-a mai zis nimic.

Aşezaţi lîngă sobă, să fim la căldurică, după aventurile prin zăpezi şi nămeţi, sorbim tacticos din cafeluţe. Mă-

tușă-mea, căreia i-a trecut supărarea, din pricina chestiei cu încurcarea numelor, zîmbește încîntată. Însă eu ard de nerăbdare. Așa că îndrăznesc s-o întreb :

— Unde-i scrisoarea ostrogoților ?

— În poșetă ! îmi răspunse tanti Ralița.

— Și ce mai așteptăm ? Hai s-o citim !

Bătrîna mea mătușă păru stînjenită, își căută poșeta, apoi se ridică din fotoliu și dispăru în hol. Peste un timp se întoarse neliniștită.

— Mi-a dispărut poșeta !

— Imposibil ! o lămurii eu. Se află în sacoșa cu borcănelele de iaurt. Chiar matale ai pus-o acolo...

După ce i-am adus poșeta din bucătărie, unde zăcea printre cumpărăturile făcute împreună, mătușă-mea a pornit să scotocească prin ea, pentru ca, într-un tîrziu, să-mi înmîneze scrisoarea copiilor.

Plicul arăta groaznic. Plin de lapte și iaurt, acuma putea fi lesne asemuit cu-o cîrpă de vase.

Cînd l-am desfăcut, suficient de anevoios, am fost bucuros să constat că scrisoarea nepoțeilor scăpase cu bine. Doar nițel, pe ici pe colo, cerneala se mai dizolvase în zerul lactatelor. Totuși, se putea citi.

Copiii, prin pana fratelui lor mai mare, Babane, îmi scriau :

Dragă unchiule Andi,

Cu prilejul Anului nou îți urăm din toate inimile noastre, trei la număr, numai bucurii, voioșie, belșug în suflet și-n cămară, și, mai ales, sănătate ! Căci, ne-am gîndit noi, în colectiv, dacă ai să fii bine sănătos, poate ai să scrii și vreo carte pentru cititorii mai mititei. Ducem, pe-aici, o mare lipsă de povestiri din viața de azi, și vrem și noi să ne găsim în cărțile pe care librărița noastră nu le mai are, deoarece încă n-au apărut.

Noi știm că matale ești un mare detectiv, că de-aia ți se spune și Conan Doi, și ticluiești romane cu tot felul de aventuri. Oare nepoțeii dumitale n-ar putea fi și ei niște eroi în asemenea cărți ?

Acuma sîntem în vacanța de iarnă, iar, cînd tăticu și mămica pleacă la lucru, lăsîndu-ne în grijă casa și gospodăria, trăim o sumedenie de aventuri, din cele mai neașteptate.

Bunăoară, cum am pățit mai zilele trecute, cînd ne-am apucat să pritocim moarea din butoiul cu varză pusă la murat, după cum ne-a rugat mămica noastră, și-am pierdut mai toată zeama, deoarece n-am mai fost în stare să astupăm la loc vrana.

Noroc că ne-a dat prin cap să umplem butoiul cu apă. Peste vreo cîteva zile însă, din păcate, a trebuit să îngropăm toată varza în fundul grădinii, întrucît se împuțise atît de puternic, încît fugiseră din ogradă toate dobitoacele, îngrozite de duhoarea pe care o răspîndea moarea preparată de noi, dar în care uitaserăm să punem și sarea trebuincioasă.

Acuma am scăpat de beleaua care ne căzuse pe cap, însă am rămas și fără pic de varză.

Deci, dragă unchiule Andi, adio sarmale, adio varză călită, adio și rață la cuptor, pentru că orătăniile, tare lacome, s-au apucat să scurme după resturile din grădină și au murit intoxicate de-o boală necunoscută !

Altminteri, totul e bine. Noi mai învățăm, din cînd în cînd, pînă se va îndura să ningă, îl ajutăm pe tăticu la cărat lemne pentru foc, ascultăm la radio piese pentru copii, privim la televizor pe Woody și-așa mai departe.

Ai salutări de la nea Tilică Boieru al lui Sfetea lu' Pop, de la Vițica noastră, care o să fete în aprilie, precum și de la nea Mișu Falconetti, cățelu'-coțofelu', pe care ni l-ai lăsat în gazdă, de nu mai avem o clipă de liniște.

Sărutări de mînă lui tușa Ralița și lui tanti Penke, cărora te rugăm să le spui că ni-e dor de dînsele și de prăjiturile pe care ni le-au preparat astă-vară, de ziua lui tăticu.

Încheiem scrisoarea noastră, la care am muncit o după-amiază întreagă, urîndu-ți, dragă unchiule Andi, încă o dată, multă sănătate !

Biba, Babane și Babacu,
nepoții matale de la Valea cu Urși

Post Scriptum. *Adică, în limba latină, o adăugire după isprăvirea scrisorii. Nu ne uita cu abonamentele la revistele pentru copii, și nici cu rugămintea noastră. Știi matale la ce ne gîndim : o carte pentru cititorii mititei, sau, cum se spune pe la noi, mitutici.*

Tot B., B. *și* B.

Tanti Ralița, care în timpul cît îi citisem scrisoarea chicotise și rîsese mînzește, după ce-am terminat lectura mi-a spus cu ochii podidiți de lacrimi de bucurie și dragoste :

— Al, băiețelule, e musai să le scrii copiilor o carte !

Înduioșat și eu de copilăreasca cerere a nepoțeilor de la Valea cu Urși, am stat o clipă pe gînduri. Apoi i-am spus mătușă-mi :

— Crezi că-i chiar atît de ușor să întocmești un volum cu povestiri pentru tinerii cititori ?... Nu cred c-aș fi în stare... Pînă acum n-am scris decît romane de aventuri !

— Ei și ? Îți închipui că nu le-au citit și ei ? Te-nșeli, și încă amarnic... Pune-te, omule, pe treabă, și fă-le o carte mai pe-nțelesul lor !

— Cu basme ? întrebai oarecum îngrijorat.

— De ce nu !... Oare Făt-Frumos n-a fost şi el un soi de detectiv ? N-a luptat împotriva răilor de pe lume ? Scrie-le nişte basme moderne, cu balauri din zilele noastre, că există şi azi, fii fără grijă !

Am zîmbit niţel pe sub mustaţă, apoi i-am declarat mătuşă-mi :

— Bine ! Bine, tanti Raliţo ! Dar să nu-ţi pară rău... Am să te bag şi pe matale în carte !

— Ce vorbeşti ? Semăn eu a balaur ? s-a înspăimîntat mătuşă-mea.

— Oarecum ! i-am răspuns bătrînei mele dragi. Însă unul care va stîrni zîmbetul pe buzele mituticilor... Că faci atîtea boroboaţe şi încurcături, încît vei deveni o eroină adorată de cititori !...

Tanti Raliţa nu mai ştia ce să facă, să rîdă sau să mă dojenească.

Într-un tîrziu, îmi comunică părerea dînsei :

— Bine !... Dar să scrii şi despre tine, şi despre nepoţeii tăi, despre toţi cei care trăiesc în jurul nostru !

— Exact ! Aşa am să şi fac !... Mi-ai dat o idee de milioane ! Am să scriu nişte poveşti despre noi toţi, pe care am să le reunesc sub titlul : *Detectivul şi ostrogoţii, sau unchiul Andi şi nepoţii săi !*

— Şi cu mine ce-ai să faci ? Nu mă bagi şi-n titlu ?... se arătă mătuşă-mea supărată.

— Să vedem... Poate-ţi fac şi matale un loc... Numai să găsesc un nume de alt năvălitor... Ce ţi-ar conveni : tătar, avar, gepid ?

— Nici unul ! Decît aşa, mai bine renunţ la onoarea de-a mă vedea pomenită în titlu ! Însă fii atent ce scrii despre mine, c-altminteri o paţi !...

Episodul 2

MESAJUL DIN CALEA MOŞILOR

Dragii mei, Biba, Babane şi Babacu,

Am primit scrisoarea voastră, prin mijlocirea lui tanti Raliţa, şi vă mulţumesc pentru urările pe care mi le-aţi adresat.

De asemenea, vă rog să-i transmiteţi şi lui nea Tilică Boieru, ciobanul de la Valea cu Urşi, contrasalutările mele, ca răspuns la ale sale.

În ceea ce priveşte complimentele din partea Viţicăi, vaca voastră producătoare de cafea cu lapte, şi-ale lui Mişu Falconetti, „căţelu'-coţofelu'" cum îi ziceţi voi, mă îndoiesc serios să vi le fi putut spune în grai omenesc.

Cel mult, singura posibilitate acceptabilă, ar fi să fi devenit voi nişte măgăruşi şi purceluşi năstruşnici, după cum vă ştiu dealtfel, şi să fi vorbit cu dobitoacele în limba voastră, a animălucelor domestice. Ei, ce ziceţi?

M-a bucurat vestea că mai învăţaţi cîte ceva. Însă nu sînt de acord cu precizarea „din cînd în cînd". Un elev conştiincios trebuie să pună mîna pe carte cu orice prilej. Barem din curiozitate intelectuală. Cum o să ajungeţi ingineri, doctori sau astronauţi, dacă staţi toată ziua la săniuş sau în faţa televizorului?

Referitor la ajutorul prestat în gospodărie, cu care ocazie aţi dat gata varza pusă la murat, ar fi fost bine ca, mai înainte de-a vă avînta la asemenea treburi, să vă documentaţi serios, să fi întrebat pe ţaţa Gherghina, nevasta ciobanului, care se pricepe de minune la chestii dintr-astea, cum se procedează la prepararea unei moare corespunzătoare.

Cu ce-o să mă ospătați, cînd o să vin la voi în vizită, dacă ați omorît și rațele pe varză călită? Cu brînză de vaci? Păi de-asta am și la București, și-s sătul de ea pînă-n gît!... Deși, între noi fie vorba, doctorii nu-mi recomandă, pentru regimul meu de slăbire, decît așa ceva, plus iaurt degresat. Viață-i asta?...

Și-acum să vă comunic vestea cea mai importantă!

De mîine am să-ncep lucrul la o carte pentru voi. În care eroii să fie niște copii. Însă niște copii nu tocmai cuminți și ascultători, ci năzdrăvani și puși pe isprăvi năstrușnice. Din care, cititorii, printre care, pesemne, veți fi și voi, să-nvețe unele lucruri folositoare. Iar dacă am să utilizez, pentru scrierea cărții, o serie de pățanii la care ați participat, să nu vă fie cu supărare. Ați cerut să deveniți eroi de roman.

Poftim, veți fi!...

Nădăjduiesc să vă prindă bine, nu numai vouă, dar și altor copii, care s-ar putea să vă semene.

Vă sărută, cu drag, al vostru unchi, scriitor și detectiv,

Al. Conan Doi

Episodul 3

CINE ESTE DETECTIVUL CONAN DOI?

Ca să nu ne mai ascundem după deget, v-o spun de la bun început!

Nu mă cheamă Conan, acesta fiind doar pseudonimul

cu care-mi semnez romanele mele de aventuri. De profesie, de fapt, sînt ziarist. Am vreo 50 de ani, 1,68 pe înalt, 0,77 pe lat, iar pe cîntar, cam la o sută de ocale, plus ceva mărunțiș. De aceea sînt și astăzi în evidența Institutului de endocrinologie, care se străduie, de ani de zile, să mă slăbească la normal. Însă fără succese notabile. Motiv pentru care, de cîtva timp, lucrez și cu Institutul de boli de nutriție.

Din fragedă tinerețe m-a mistuit patima citirii romanelor cu întîmplări neobișnuite. Acesta-i motivul pentru care, de la o vreme, am purces și eu să ticluiesc povești cu detectivi. Iar colegii mei, de la revista unde lucrez, care mi-au citit de mai multe ori manuscrisele, mă .consideră și-un mare detectiv. Mai ales că rezolvările enigmelor din cărțile mele par să fie mult mai originale și mai eficiente decît cele întîlnite în practica de toate zilele. Ceea ce, fie vorba între noi, nu-i de ici de colo !

Penke, nevastă-mea, se încăpățînează însă să nu prea creadă în șansele literaturii pe care o profesez cu îndîrjire.

Nopțile mele de veghe, cînd stau aplecat deasupra mașinii de scris „Erika", n-au reușit s-o facă mai înțelegătoare. În schimb, i-au provocat o astenie destul de gravă, cu tulburări ilustrate prin interminabile și rebele insomnii. Așa că, întrucît țin foarte mult la nevastă-mea, mi-am căutat la un moment dat refugiu în podul locuinței, unde mi-am înjghebat un cabinet de creație din cele mai rudimentare.

Vara, cînd soarele bate drept în tabla acoperișului, curg apele de pe mine, ca și cînd aș fi un izvor termal. Iarna, nici atunci nu-i mai plăcut. Vîntul suflă atît de aspru încît bat cuie cu nemiluita (și la mașină bineînțeles) înfofolit în cîte două sau trei pleduri.

Mai greu îmi vine cînd se defectează rețeaua electrică a străzii. Ceea ce se întîmplă destul de des, deoarece locuiesc pe Calea Moșilor, unde transformatorul nu-i dintre cele mai faimoase.

Atunci sînt nevoit să cobor în casă, cufundat în beznă, apelînd la cele 114 trepte ale scării.

Nu îndrăznesc s-ascund tot ce pătimesc. De multe ori mi se întîmplă s-ajung în pivniță, în loc de căminul meu, mult mai rapid decît s-ar cuveni conform celor mai elementare principii ale gravitației.

Alteori, vecinii fiind cuprinși de bănuiala că sînt călcați de hoți, datorită bubuiturilor pe care le dezlănțui cu căderile mele, au telefonat de urgență la circa a cincea de miliție, cerînd ajutorul specialiștilor. Noroc că aceștia, fiindu-mi oarecum colegi de... branșă, m-au eliberat mai totdeauna a doua zi, după verificările de rigoare, oferindu-mi și-o cafea fierbinte și reconfortantă.

Și fac, cei de la miliție, niște cafele fantastice. Mai ceva ca la „Intercontinental"!

De aceea, am continuat să-mi consider pseudonimul ales ca foarte nimerit. Mai întîi pentru că, astfel, aduc un binemeritat omagiu marelui meu coleg și profesor sir Arthur Conan Doyle, inventatorul lui Sherlock Holmes și al romanului deductiv, și, în al doilea rînd, mai ales, pentru a justifica numele de Conan *Doi,* fiindcă nădăjduiam, și încă nădăjduiesc, să ajung la fel de celebru ca ilustrul meu înaintaș, nu ca un al doilea scriitor din domeniul respectiv, ci ca unul de-o valoare sporită, modernă și contemporană, ba chiar îndoită.

S-ar putea zice că-s cam lipsit de modestie. Just!

Dar voi lupta, cu ghearele și cu dinții, să-mi îndreptățesc ambițiile. Cu atît mai mult cu cît, spre deose-

bire de Doyle, eu mă ocup îndeaproape şi de meseria de detectiv.

Adică sînt extrem de atent la ceea ce se întîmplă în jurul meu, caut să înţeleg şi să îndrept metehnele semenilor mei, participînd activ la combaterea şi lichidarea lor. Ce ? Nu-i frumos, nu-i moral ?...

De fapt, mă cheamă Al Coman, întocmai ca şi pe taică-meu, aşa cum auzeam că-l strigă vecinii peste gard : „Măi Comane, vină să-l vezi pe fi-tu căţărat la mine-n cireş, fir-ar să fie de năzdrăvan !"

Iar la şcoală, cînd mă scoteau la tablă şi tăceam mîlc, fiind cam ruşinos de felul meu, mă stimulau spunîndu-mi pe-acelaşi nume :

— Coman E. Alexandru, ai un doi cît tine de mare ! Dacă nu te pui cu burta pe carte, are să te-apuce stagiul militar într-a patra elementară !

Pe vremea aceea eram slab ca un ţîr, atît de firav şi plăpînd, că-mi plîngeai de milă.

Însă prevestirea lui Vichentie Ţapu, iubitul nostru învăţător, nu s-a adeverit. Mă luasem serios de învăţătură. Stagiul militar mi l-am făcut la regimentul 1 de artilerie grea, cu bacalaureatul absolvit printre primii de pe listă. Iar în armată am fost nespus de preţuit. Mereu mă puneau de jurnă la bucătărie.

Cînd am fost eliberat, cîntăream cu 18 ocale mai mult decît la încorporare ! După care am mai crescut. Din toate punctele de vedere. Şi ca greutate, şi ca talent... Şi iată-mă ziarist, scriitor şi „detectiv". E chiar atît de puţin ?...

Deci, acesta-i detectivul Al. Conan Doi.

Episodul 4

TANTI RALIȚA, DETECTIV-ADJUNCT

În fiecare dimineață de cînd mă aflu în plin concediu de creație, primesc, cel puțin, zece sau cincisprezece telefoane.

Și trebuie să răspund la ce oră pleacă din Gara de Nord acceleratul de Brașov, ce întîrziere are rapidul de Constanța, sau ce se mai aude cu Balt-Orient-Expressul.

Toate acestea din pricina unei diferențe de-o cifră. O singură cifră blestemată, care mă desparte de numărul de telefon al „Agenției de Voiaj C.F.R." din Calea Griviței.

Așa că, vă dați seama, îmi este aproape imposibil să lucrez la romanul pe care mă strădui să-l duc la bun sfîrșit.

În disperare de cauză, am tăiat firul telefonului. Degeaba ! Cei de la centrală m-au amenințat că-mi taie și abonamentul, dacă nu încetez cu intervențiile mele tehnice. Și m-au și amendat. Deși nu-mi mai mergea telefonul !

Dar nu mă deranjează numai apelurile acestea zbîrnîitoare. Ci și tanti Ralița. Mătușă-mea. Care-i o făptură extrem de viguroasă și neastîmpărată, în pofida vîrstei sale înaintate.

De cum se lasă seara, aproape în fiecare zi, tanti Ralița se înfățișează la mine acasă și se proțăpește în fața televizorului. Pînă se termină emisiunea. Culmea este că-i plac mai toate programele. Și unu, și doi.

După ce-şi ocupă autoritară fotoliul (singurul din casă, şi care-i al meu, cel de la biroul de lucru), îmi cere cu glas prefăcut şi dogit de nenumăratele ţigări „Mărăşeşti", pe care le fumează împotriva sfaturilor doctorilor :

— Al, băieţelule, ia dă-mi şi mie un pahar cu apă rece ! Dar vezi să nu fie de vişine, că balonează !

Şi, în timp ce dă sunetul la maxim, deoarece este cam tare de-o ureche, sporovăieşte fără încetare, la concurenţă cu televizorul.

Tanti Raliţa trebuie să aibă vreo 70 şi ceva de ani (asta din 1978, de cînd a pornit să-şi numere invers... primăverile, ca la Houston). Bea cafea în neştire, fumează aşijderea, în schimb face sport, tot în neştire. Joacă ping-pong, table, patinează şi umblă foarte mult pe jos. Din Vergului şi pînă-n Calea Moşilor, parcurge distanţa aceasta în mai puţin de-o oră.

Fiind o pasionată cititoare de romane de aventuri, mi-a devorat toate scrierile. Unele chiar de două ori. Ca admiratoare a operelor mele, ambiţionează să colaboreze cu mine, considerîndu-se dăruită pentru meseria de detectiv amator. De aici s-au dezlănţuit o sumedenie de necazuri şi pocinoage.

Primul a fost atunci cînd îmi cumpărasem „Fiat"-ul meu 600 D, căruia în intimitate i se mai zice şi „Bombiţa". Cînd l-a văzut în curtea locuinţei, mi-a spus autoritară :

— Nu există detectiv care să nu se priceapă la mecanică auto ! ...Musai va trebui să învăţăm şi asta !...

Eu neavînd timp, deoarece eram ocupat cu scrisul, mătuşă-mea s-a apucat serios de studiat tehnica automobilului. Peste vreo două luni îmi demonta carburatorul, îmi regla aprinderea, tacheţii, frînele. Iar cînd s-a pornit să-mi umble şi pe la bujii, la Delco şi pompa de

apă, „Bombiţa" n-a mai mers deloc, şi-a trebuit să fie internată la „Ciclop".

Tanti Raliţa s-a supărat foc. Cum de-mi îngăduisem să n-o chem pe dînsa, pentru remedierea acestor fleacuri ?

— Dragă tanti Raliţo, zău aşa, nu are nici un rost să te mîniezi ! De cînd te ocupi matale de „Bombiţă", motorul merge numai în trei cilindri, deşi are patru, iar frînele nu mai acţionează asupra tuturor roţilor !... am încercat eu să-i astîmpăr supărarea.

— Nici asupra roţii de rezervă ? s-a interesat dînsa intrigată.

— Nici ! Pentru că mi-ai ascuns-o în garaj !...

Mătuşă-mea a tăcut mîlc. Dar peste o săptămînă, cînd am scos „Bombiţa" de la autoservice, iar tanti Raliţa a controlat-o cu de-amănuntul, am observat că maşina poseda un zgomot înspăimîntător, bocănind de parcă ar fi avut gloanţe în motor.

Abia după ce l-am demontat în întregime, cu ajutorul mecanicului adus la domiciliu de mătuşă-mea, s-a constatat că n-avea nimic, şi că troncănitul provenea de la... nişte castane aflate în capacele roţilor.

— De-aia-i bine să-nveţi ceva mecanică, măi Al, băieţelule ! mi-a spus tanti Raliţa, zîmbind mînzeşte, ca să ştii unde să cauţi şi cum să detectezi o defecţiune. Eu ţi-am pus castanele-n capace ! ...Vezi ce păţeşti, dacă n-asculţi de cei bătrîni ?...

A doua boroboaţă detectivistică provocată de mătuşă-mea a avut loc în ziua cînd mi-a comunicat plină de bunăvoinţă :

— Măi băieţelule, singura soluţie pentru a mai slăbi, dar şi a-ţi întări organismul, ar fi să ne apucăm de lupte !

— Cu cine, dragă tanti Raliţo? Că n-am cu nimeni nimic!

— Cu mine! Ia uită-te-n cărţile astea pe care mi le-a adus de la Tokio vecinul meu, Dumitrescu IX, din echipa de baschet, şi-apoi ai să-mi dai dreptate...

— Păi, cum să le citesc, dacă-s în japoneză?

— Hai să fim serioşi! Nu vezi că-s ilustrate?... Tratează despre luptele corp la corp. Şi nu se poate concepe un detectiv modern, fără să cunoască bătăile cele mai japoneze!... Neapărat trebuie să le-nvăţăm! Imediat începem! Hai, nu mai zăbovi, că trece timpul!...

În dormitor, unde-am dat paturile la o parte, împingînd la ele cu devotament şi abnegaţie, vîrtos, de curgeau năduşelile pe noi ca dintr-o cişmea, am întins pe jos saltelele, pregătindu-ne serios pentru grelele ceasuri care ne-aşteptau.

Tanti Raliţa s-a costumat în treningul nevestii-mi, care abia o încăpea, iar eu, pentru a-mi feri ciolanele de căzături şi lovituri, mi-am îmbrăcat pantalonii de schi, vindiacul căptuşit cu mesadă de blană, ciorapii de lînă dar fără bocanci, ca să nu deteriorez bunătatea de saltele, plus şuba de oaie şi căciula cu urechiere.

Şi, întrucît năstruşnica de mătuşă-mea are idei din cele mai neaşteptate, exerciţiile urmau să decurgă pe un fond muzical, furnizat de magnetofonul meu.

Peste cîteva minute, casa noastră era cutremurată din temelii.

Datorită căzăturilor mele. Care-s de groază.

La jiu-jitsu mătuşă-mea pare mai experimentată.

Mă zvîrle peste capul dînsei, de parcă aş fi un sac cu cartofi. Dacă va continua în acelaşi ritm, rămîn precis fără tablouri pe pereţi. Dar şi fără tencuială.

Întărîtat de neobosita energie a bătrînei, consider

că-i cazul să trec la represalii. Trebuie să recurg la unele figuri originale, netrecute în broşura japonezilor.

Aşa că, plin de abnegaţie, purced să-i răsucesc mîinile, să-i întorc labele picioarelor, gîtul şi capul, tot ce apuc şi nimeresc.

Tanti Raliţa urlă ca din gură de şarpe.

Iar peste cîteva momente se prăbuşeşte la pămînt. Însă atît de puternic, încît se-aud o serie de zgomote suspecte în pivniţă.

— Trecem şi la karaté ? o întreb eu, considerîndu-mă de pe acum învingător absolut.

— Trecem ! îmi comunică mătuşă-mea. Dar nu la karaté...

— Ce lupte ai mai născocit ? mă interesez înspăimîntat.

— Mult mai grele ! mă informează tanti Raliţa, luptele pentru curăţenia generală !... Dacă nu măturăm peste tot, şi nu punem la loc tablourile, dacă nu dai o fugă să cumperi urgent o oglindă, să ştii că sîntem în pom !... Va fi vai de capul nostru, cînd o să vină nevastă-ta !...

— Nu va fi nimic ! o liniştesc eu. Penke-i un om de aur, cu glas de argint, iar sufletul îi este tot atît de bun ca pîinea caldă... O să priceapă imediat c-am căzut victimă trăsnăilor dumitale !...

Mătuşă-mea nu prea pare încîntată.

Motiv pentru care mă somează :

— Dacă te pune sfîntul şi-ai să-i dezvălui că eu te-am atras în luptele astea, am să-i spun şi eu că n-ai ţinut regimul dietetic de slăbire !...

Nu-mi place deloc felul de-a gîndi al bătrînei.

În loc să mă-nveţe de bine, aşa cum s-ar cuveni din partea unui om mai în vîrstă, dînsa încearcă să mă ameninţe.

Aşa că-i răspund :

— Nu-i frumos să pîrăşti, dragă tanti Raliţo !

— Sigur că nu ! se declară şi mătuşă-mea de acord, dar nici să dai vina pe altul !... De vreme ce te-ai învoit să exersăm împreună, şi tot împreună am spart oglinda şi-am întors casa cu fundul în sus, corect ar fi să-ţi iei şi tu partea ta de răspundere ! E bine ? E tehnic ?...

— E bine ! Atunci să ne-apucăm de treabă !... Laolaltă, în mai puţin de-o jumătate de oră punem totul la loc... Iar cînd o să vină nevastă mea, am să mă sui liniştit pe cîntar !

Mătuşă-mea priveşte la mine mirată.

— Ce legătură are cîntarul aici ?

— Am să-i fac şi lui Penke o bucurie ! Din pricina luptelor noastre japoneze, în versiune românească, precis trebuie să fi dat jos ceva din supragreutatea mea... Mai ales că, pînă acum, încă n-am mîncat mai nimic, în afară de bătaia pe care mi-ai dat-o !...

Episodul 5

PENKE, OMUL MEU DE AUR, CU GLAS DE ARGINT

De cînd mă aflu antrenat în operaţiunile de definitivare a romanului la care lucrez în fiece dimineaţă mă trezeşte (la 5.30) trompeta de argint a glasului soţiei mele :

— Măiestrică, ajunge cu-atîta somn! Trebuie să te-apuci de scris, că doar nu ești în concediu de odihnă!...

Întrucît sînt un om căruia îi place munca, cobor imediat din pat și-o întreb pe scumpa de nevastă-mea:

— Ceaiul e gata?

Penke pornește să chicotească, zîmbind apoi mînzește, pentru a continua cu glasul ei de clopoțel:

— Ce vorbești, măiestrică? Ai uitat de prescripțiile medicale?...

Are dreptate! Am uitat.

Deoarece în ultimul timp (cam de vreo douăzeci de ani încoace) sînt din ce în ce mai trupeș, fără să cunosc prea bine pricina, deși medicii specialiști zic c-ar fi din cauza mîncării în exces, ceea ce nu-mi vine să cred, fiindcă țin un regim dietetic din cele mai severe, Penke, draga mea nevastă, se ocupă foarte îndeaproape de sănătatea și condiția mea fizică.

— Iartă-mă, copilă bună, însă romanul mă înghesuie din toate părțile... Mi se pare atît de interesant, încît credeam că pot fi scutit de recomandările tiranilor de doctori!... Ce zici?...

— Eu zic ca, mai întîi, să te urci pe cîntar, să vedem cum stăm cu greutatea... Iar, după aceea, să treci la exercițiile de gimnastică medicală și de înviorare!... Numai astfel ai să poți lucra în plină forță și voie bună...

Am impresia c-am încurcat-o! Aseară, mă abătusem pe la cămară, unde ciugulisem niște cîrnat de casă afumat. Dacă mă dă de gol agregatul de stabilire a valorii personalității mele, în grame, sute de grame, sau, eventual, kilograme?...

După ce mă sui pe cîntarul medicinal din casă, oftez ușurat. Arată o slăbire de 80 de grame! Minunat! Înseamnă că iarăși s-a defectat. Apoi, plin de entuziasm,

pornesc să-mi execut gimnastica de dimineață. Mai întîi alerg vreo zece minute prin odaie, de se cutremură întreaga casă.

Apoi, sub supravegherea nevestii-mi, încep să-mi rotesc capul, să-mi îndoi genunchii, să dau din mîini și din picioare, să mă plec înainte și înapoi, și așa mai departe.

Cînd purced la ultimul exercițiu, lăsarea pe vine, sînt atît de obosit, încît execut numai prima parte, deoarece îmi este absolut imposibil să mă mai ridic. Cu greu, dar ajutat de biata nevastă-mea, izbutesc, în cele din urmă, să mă salt pe picioare. Însă tremur din toate mădularele.

Îngrijorat de evoluția stării mele fizice, o rog pe Penke :

— Copilă bună, dă-mi ceva să mănînc, că nu mai rezist !...

Nevastă-mea zîmbește, apoi mă încurajează :

— Ba ai să reziști ! Mai ales după ce-ți faci și dușul scoțian... Pînă termini cu baia, așa cum ți-au prescris medicii, gustarea de dimineață va fi gata și te va aștepta în bucătărie !...

Dornic să mă văd cît mai degrabă înaintea ceaiului și-a celorlalte elemente ale gustării, mă avînt cu încredere în baie.

Dușul scoțian, care activează circulația sîngelui, constă din cinci minute sub apă fierbinte, urmate de alte cinci, însă sub apă rece ca gheața. Cînd ies din baie, arăt ca un rac fiert în cazanul de rufe.

Opărit bine, dar și dîrdîind de frig, mă îmbrac în mai puțin de-un minut după care dau fuga de-a dreptul la bucătărie.

Din pricina energiei care colcăie în mine, generată de gimnastică și de dușul scoțian, nu mai apuc să observ că ușa-i deschisă. Plin de elan, forța inerției mă

determină să străbat, cu optzeci pe oră, întreaga încăpere, în ciuda frînei pe care o pun pe ambele picioare. Noroc că mă oprește dulapul cu vase, în care mă proptesc numai cu capul.

— Bravo, măiestrică! mă felicită Penke, nevastă-mea, rîzînd în hohote. Nici la meciurile de rugbi n-am văzut așa ceva!...

— Nici eu! îi mărturisesc spășit. Pentru că nimeni n-a spart acolo atîtea farfurii și castroane, cîte am izbutit eu să fac praf!... Ce urmează acum?... Mai îmi dai să mănînc minidejunul de dimineață?

— Dar bineînțeles! Însă numai după ce strîngem cioburile și facem curățenie pe jos... Am să te ajut și eu, deoarece și matale mă ajuți la spălatul rufelor!...

Peste vreo jumătate de oră eram gata. Acuma așteptam să mi se servească gustarea atît de mult dorită.

Penke, încîntată de mișcarea suplimentară pe care o efectuasem, turuie fără încetare, chicotind argintiu, în vreme ce-mi orînduiește în față elementele componente ale ceaiului.

— Asta-i tot? o întreb eu, în clipa cînd își încetează inexplicabil activitatea ei de gospodină. Numai un iaurt, o cană de ceai, și acela din plante medicinale, o fărîmă de brînză de vaci și-o coajă de pîine de-acum trei zile?...

— Tot! îmi răspunde zglobioasa mea soție. Calculat în conformitate cu tratatul de dietetică... 263 de calorii!...

— Bine, și ce-am să mănînc după regimul ăsta sever?... Vrei să mor de foame?...

— Nimic! Și n-ai să mori deloc, pentru că ai o groază de lucru!... Dar ce-ai fi poftit?...

— Măi copilă bună, de ce mă mai întrebi ? Nu știi cît de mult mi-ar fi plăcut niște ochiuri pe costiță prăjită, un pic de unt cu miere, o bucățică de ficățel prăjit, cîteva sardele cu măsline și-un corn proaspăt, cu coaja rumenită și crocantă ?...

Nevastă-mea surîde blajin, apoi mă îndeamnă să servesc :

— Bea-ți ceaiul, măiestrică, și lasă citatele de mai sus, fiindcă-s numai literatură... Știu că ți-ar dori inimioara și-un cotlețel de purcel, dar deocamdată nu-i voie... Mai tîrziu, însă, ai să primești tot ce-ți poftește sufletelul !

— Cînd ? o chestionez eu bucuros de veste.

— După ce-ai să dai jos primele zece kilograme din greutate !

Convins că așteptatul eveniment se va produce abia în cincinalul următor, mă resemnez.

Purced, agale, să-mi consum așa zisa gustare de dimineață. Încet, fără grabă. Respectînd indicațiile medicilor, ca și cum aș avea de lichidat cantități industriale de alimente, și nicidecum niște infime porțioare dietetice, cîntărite și calculate la computerul lui Penke.

Nevastă-mea mă asistă, plină de zîmbete și bunăvoință, chiar îmbiindu-mă cu glasul ei argintiu :

— Mai ia nițică brînză de vaci... De ce nu-ți mănînci pîinea ?...

Înduioșat de imensa ei grijă, îi răspund împăcat cu soarta :

— Mulțumesc mult, dar nu mai pot... Sînt sătul ! Și nu uita niciodată, nu pot lucra cu stomacul încărcat... Mă duc să scriu la roman !

În momentul următor am părăsit bucătăria, pentru a mă retrage în biroul meu de creație. Unde mă așteaptă capitolul început ieri, și-ale cărui ultime rînduri le dac-

tilografiasem în pivniță, retras de zgomotele ce mă împresoară de pretutindeni.

Dacă n-ar fi foamea asta, care-mi ghiorăie în mațe, poate aș izbuti să lucrez ceva.

Și va trebui să reușesc, deoarece nu vreau să-mi mîhnesc nevasta.

Prea e bună la suflet și prea îmi mîngîie inima cu clopoțelul argintiu al glasului ei, ca să-i zdruncin încrederea în virtuțile dietei pe care mi-o asigură zi de zi și ceas de ceas, de vreo treizeci și ceva de ani încoace!

Episodul 6

CEI TREI OSTROGOȚI

Mai anul trecut, prin iulie, pe cînd lucram la un roman și nu-mi găseam liniștea necesară, ceea ce pe Calea Moșilor este absolut normal, tanti Ralița m-a anunțat, într-o bună zi, că-mi făcuse rost de-o oază de pace și tihnă unde să-mi termin cartea.

— Asta-i situația, Al, băiețelule! Te urci în mașină și-ți iei valea!

— Care vale?...

— Valea cu Urși... La Anatolie Jimbla, văru-tău de-al doilea...

— Toli?... Mai trăiește?

— Exact! Trăiește, și încă foarte bine... E inginer silvic, specialist în peisaj forestier... Locuiește la Valea cu Urși, ceva mai la deal de Curtea-de-Argeș... I-am scris

despre necazurile tale, și mi-a răspuns că te invită să stai la el...

După îmbucurătoarea veste, am încercat să mi-l reamintesc pe văru-meu Anatolie. Nu-l văzusem de prin 1960. De cînd își terminase facultatea. Așa că-mi părea bine să-l reîntîlnesc.

Nea Culiță Jimbla, taică-său, care-o ținuse de nevastă pe țața Marița, sora lui tanti Ralița, lucrase toată viața la un centru de pîine în Tîrgu-de-Vale, din Pitești. Nici acuma nu știu prea bine dacă Jimbla era numele său de familie, sau numai o poreclă.

Dis-de-dimineață, mătușă-mea s-a înființat la mine acasă, să participe la plecarea mea în expediția de creație...

— Al, băiețelule ! m-a întrerupt dînsa de la degustarea jumătății de ou răscopt la care aveam dreptul, ți-am adus traseul pe care-l ai de parcurs...

— Nu era cazul să te deranjezi, dragă tanti Ralițo, fiindcă sînt în posesia ghidului auto, ultima ediție !

— Perfect ! mi-a declarat satisfăcută mătușă-mea. Pentru că Valea cu Urși nu se găsește în el... Nu-i o localitate, ci un canton forestier !

— Nu-i o problemă ! am declarat și eu. Lasă pe mine, c-am să mă descurc !...

Peste o jumătate de ceas demaram în trombă.

Ajuns la Pitești, am început să mă interesez de drumul care duce la Valea cu Urși.

Nimeni nu auzise de el !

La Curtea-de-Argeș, singurele văi cunoscute de cei chestionați erau Valea Urdei, Valea cu Flori, Valea Mieilor și Valea Perjei. Aceasta din urmă însă, aflată undeva, prin Moldova.

Atunci m-am îndreptat către munți, în direcția bara-

jului, gîndind că unde-s munţi trebuie să fie şi pădure, deci şi cantoane forestiere.

Şi-am avut noroc! Pentru că, peste două zile, după căutări chinuitoare, pe la şase, înainte de asfinţit, eram în faţa mult căutatului canton Valea cu Urşi.

Ce-i drept, mă ajutase substanţial şi-un cioban autostopist, nea Tilică Boieru al lui Sfetea lu' Pop, pe care-l transportasem, cu „Bombiţa", la tîrla lui personală, cărîndu-i şi cinci baloţi cu brînză bună de burduf, de mi se cocîrjase biata maşină.

Anatolie şi nevastă-sa, Felicia, mă întîmpinară bucuroşi.

— Bine c-ai venit, măi vere, că e săptămîna de cînd te tot aşteptăm! Poftim în casă... Numai să ne îngădui cîteva clipe, pînă terminăm cu vaca şi găinile... Mîine scăpăm de ele... Iar tu ai să rămîi singur, să lucrezi liniştit!

Privesc încîntat la priveliște. Munte, pădure, aer iute, soare şi cer senin, albastru ca scrobeala de rufe.

— Haidem la masă! mă anunţă pe neaşteptate Anatolie, întors de la treburile gospodăreşti.

Mulţumit de invitaţie, mai ales că flămînzisem crîncen în timpul îndelungatei şi aventuroasei mele călătorii, pătrund în casă şi mă instalez grabnic la „dispozitivul" pe care se servea cina.

În vreme ce gust cîte ceva din minunatele bucate aflate pe masă, îl întreb pe Anatolie:

— Nu vă este urît aici, rupţi de civilizaţie şi departe de lume?

— Deloc! Avem lumină electrică, televizor, radio... mă linişteşte văru-meu, şi nu ne simţim cîtuşi de puţin izolaţi... Ba dimpotrivă, în ciuda sălbăticiei care ne-nconjoară, singurătatea ne prieşte mult la efectuarea muncii

noastre... Eu îmi pregătesc doctoratul, Felicia o carte despre peisajul forestier...

— Cred şi eu ! l-am aprobat pe Anatolie. Cum să nu scrii în liniştea de-aici ?... Totuşi, nu pricep un lucru, de ce trebuie să lichidaţi vaca şi orătăniile ? Numai ca să nu fiu deranjat la scrierea romanului ?...

— Vere dragă, ne-ai înţeles greşit ! a intervenit Felicia. Am afirmat că scăpăm de ele, în sensul că noi plecăm, şi astfel uităm niţel de treburile gospodăriei... Ne ducem la o reciclare, de două săptămîni.

Eram cît pe ce să mă înec cu bucăţica de friptură pe care o mestecam. Va să zică, mă abandonau la canton, în deplină linişte, dar cu vaca şi galinaceele pe cap. S-a zis cu romanul la care lucram !

Şi-abia am mai îndrăznit să rostesc, cu glas tremurat :

— Numai să mă îngăduie vaca la muls, că la păsări mă mai pricep !

Toli şi Felicia au izbucnit în rîs.

— Măi băiete ! spuse la un moment dat Anatolie, fii liniştit ! Că nu era să te părăsim de unul singur, cu toate problemele în cîrcă, să ne mai laşi şi săraci ! Au să-ngrijească de ele copiii, că-s mari şi vrednici.

Peste un timp trecem în tinda cantonului. De-acolo, văru-meu dădu un răcnet în direcţia drumului ce trecea prin faţa casei :

— Babane, Biba, Babacu ! Haide, daţi fuga-ncoace, c-a venit nenea Conan, unchiul vostru de la Bucureşti !...

Trei mogîldeţe se iviră la orizont. Fără să mai aştepte vreun îndemn din partea părinţilor, se duseră tustrei de-a dreptul în casă. Probabil pentru a-şi pune la punct îmbrăcămintea, deoarece nu prea arătau ca la carte.

— Vin de la gîrlă ! m-a informat vară-mea.

După vreun sfert de ceas, îngerii s-au înfăţişat în

corpore. Acuma erau spălaţi şi pieptănaţi, cu haine curate şi încălţămintea lustruită.

Văru-meu, cu mîna pe capul fetiţei, îmi comunică :

— Ea este Biba, fetiţa lui tăticu, elevă fruntaşă în clasa ei şi-alaltăieri a împlinit nouă anişori...

Bălaie ca un puf de păpădie, Biba se înclină în faţa mea. Anatolie dădu satisfăcut din cap şi continuă :

— Băiatul nostru cel mai mare, Babane, are treisprezece ani ! Ceea ce nu-l împiedică să fie premiant, campion şcolar la înot, participant la olimpiadele de matematică şi fizică...

Vlăjganul mă salută respectuos, privind atent la taică-său. Era un băiat bine construit, vînjos, blond, cu trup de atlet.

Văru-meu, în cele din urmă, se plecă spre băieţelul de la extrema alinierii, şi-i puse degetul arătător pe năsucul cîrn şi borcănat :

— El este Babacu, aşa-i zicem între noi, fiindcă-i filozof ca un bătrîn, meşter mare la treburile gospodăriei şi înţelept ca taică-său... La toamnă o să fie şcolar ! Barbu Culaie Jimbla !

Bondocelul se înclină şi el. Însă ceva mai anevoios, deoarece îl înzestrase natura c-o statură miniaturală şi îndesată. Era atît de durduliu şi dolofan, încît arăta ca un polobocel.

Anatolie mă prezentă apoi pe mine :

— Nenea Conan Doi e vărul meu şi unchiul vostru, ziarist la Bucureşti şi romancier...

— De romane pentru copii ? întrebară într-un glas urmaşii tribului Jimbla.

— Nu ! Cel puţin deocamdată... Unchiul vostru scrie cărţi de aventuri ! le declară Anatolie.

— Mai bine ! se pronunţă Babane. Astea ne plac !...

Văru-meu păru nițel contrariat. Probabil nu prea era informat despre lecturile lui fiu-său.

După care, zîmbind subțire, le spuse copiilor :

— Unchiul Andi o să locuiască un timp la noi, pentru a scrie un nou roman... Eu și cu mămica, însă, din păcate, trebuie să plecăm la reciclare... O să-l iubiți și-o să aveți grijă de dînsul ?...

— Daaa ! Daaa ! se bucurară pe mai multe voci Biba, Babane și Babacu.

Anatolie, fericit de înțelegerea odraslelor, vru să-mi mai facă o demonstrație. Motiv pentru care li se adresă :

— Acuma la treabă ! Știe fiecare ce are de făcut ?... Din. după-amiaza asta, gospodăria rămîne pe mîinile voastre... Ei, ia spune-mi, Babane, ce sarcini îți revin ?...

— Deseară mulg vaca, pun laptele la fiert, apoi rînesc în grajd... După aia fac baie și mă duc la culcare...

— Eu strîng masa, spăl vasele, deretic prin bucătărie, fac baie și mă duc la culcare ! anunță și Biba, fără să mai fie întrebată.

— Și tu ? se interesă, tot demonstrativ, văru-meu, întrebîndu-l pe Babacu.

— Fac baie și mă duc la culcare !

— Ce vorbești, domnule ? Dar găinile ? se arătă surprins Anatolie.

— Fac baie și se duc și ele la culcare ! îi răspunse nevinovat Babacu.

— Cum așa ? Nemîncate ?...

— Nemîncate, tăticule ! Pentru că, azi, n-au făcut decît șapte ouă, iar planul era de cincisprezece... Dacă-s nemîncate, atunci ouă mai cu spor !...

— Bine, Babacule ! fu nevoit să-l aprobe văru-meu Anatolie. Deci n-ai nici o treabă în seara asta ?...

— Ba da, tăticule ! Dau drumul la gaze în baie, aprind focul și-aștept pînă se-ncălzește apa...

— Şi-apoi ? se interesă taică-său cam nemulţumit.

— Fac baie şi mă duc la culcare ! declară Babacu. Dar să mă chemaţi şi pe mine la film, să nu mă uitaţi !...

Anatolie dă liber odraslelor, iar după dispariţia lor din cîmpul nostru vizual se-ntoarce spre mine şi-mi zîmbeşte încîntat :

— Ce zici de copiii mei ?

— Ce să zic ? îi răspund eu. Mi se par cuminţi şi inteligenţi !

— Ai să vezi mai tîrziu că au şi ei unele lipsuri, fiindcă nici îngerii nu-s perfecţi ! încearcă să-mi mai reducă din entuziasm văru-meu.

Fiind cam optimist din fire, nu l-am contrazis.

Aşa că, după ce ne-am luat rămas bun, Anatolie şi cu Felicia urmînd să plece la reciclare încă în zori, ne-am dus cu toţii la culcare.

Obosit de cele păţite în ultimele zile, am adormit imediat. Ca un buştean. Însă, după un timp, n-aş putea spune cînd, m-am pomenit trezit de nişte bubuituri în uşă.

Am întrebat cu glasul meu cel mai autoritar, folosind un vers dintr-o celebră poezie :

— „Cine bate, noaptea, la fereastra mea ?“...

— Eu sînt, dragă nene, nepotul tău iubit ! am auzit răspunzîndu-mi glasul fraged al unuia din băieţi. Dar poezia sună altfel, că l-am citit şi noi pe Delavrancea...

— Poate vrei să spui Bolintineanu ! l-am corijat eu imediat.

— Eram precis ! recunoaşte posesorul vocii, ştiam eu că nu-i ceva în regulă cu maestrul Delavrancea... Dar nu contează, mai bine scoală-te şi vino la bucătărie, să-ţi bei ceaiul, c-altminteri rămîi fără, adică nemîncat...

— Cît e ceasul ? întreb eu, curios să aflu cît dormisem.

— Șase... și poate ceva mărunțiș !...

— Și ce-ți veni să mă scoli cu noaptea-n cap ?

— Lasă bancurile, unchiule, că nu ține ! Cine se scoală de dimineață ajunge departe... De-aia nu-ți merg romanele, după cum ne scria tanti Ralița... Dă-i bătaie, că se răcesc ochiurile !...

După mai puțin de-un minut pătrund în bucătărie.

Tăcere. Nimeni nu zice nimic. Moștenitorii Jimbla sînt în jurul mesei, privind la mine ca la a noua minune a lumii.

— Bună dimineața nu se spune pe-aici ? îi iau eu la rost.

Copiii înghit în sec, apoi îi aud grăind :

— Bună, Hombre ! rostește cu zîmbetul pe buze bondocul de Babacu.

— Noroc bun, măi frate ! îl completează Babane.

— Salut, El Fugitivo ! se miorlăie și bălaia de Biba.

Remarcînd că am rămas cu gura căscată, tinerii încep să rîdă voioși.

Biba, cutremurîndu-se de rîs, îmi arată un scaun. După care Babane ia cuvîntul :

— Sîntem măreți, unchiule Andi, nu-i așa ?... Dacă vrei să te ai bine cu noi, și ții să-ți fie viața dulce, lasă-ne să fim neprefăcuți, deschiși la inimi și la gură... Gata ! Babacu-ți zice „Hombre“, fiindcă ești bun și lupți pentru dreptate, întocmai ca indianul ăla, din filmul cu același nume. Biba te-a botezat „El Fugitivo“, deoarece ne-a scris tanti Ralița că mereu alergi după o oază de liniște... Iar eu, dacă-ți spun „Măi frate“, asta-nseamnă că te socotesc tînăr, alături de noi, la bine și la rău... Sîntem în clar, unchiule Andi ?...

— Batem palma, ostrogoților ! S-a făcut !...

Entuziasmul „îngerilor" nu mai cunoaşte margini. Le-a plăcut chestia cu ostrogoţii.

Peste cîteva clipe atacăm ochiurile din tigaie. Cam puţine, doar vreo douăsprezece, însă nemaipomenit de gustoase. Cred şi eu ! Fuseseră prăjite cu costiţă afumată, tăiată în feliuţe subţiri şi rumenite ţeapăn.

Cînd au aflat că, în afară de romane de aventuri, mă mai ocup şi cu investigaţii de tip detectivistic, am crescut enorm în ochii lor.

Nu-mi ziceau decît „unchiu' Andi-detectivu'", plus „Hombre", „El Fugitivo" şi „Măi frate". Iar eu, „ostrogoţi".

Întrucît nu ştiau ce-i cu ostrogoţii ăştia, le-am explicat, ca la şcoală, cine au fost şi ce-au învîrtit pe lumea asta, precum şi de unde mi-a trecut prin cap să le zic şi lor astfel.

Iar în zilele următoare, cît am mai zăbovit la Valea cu Urşi, porecla pe care-o dăruisem copiilor şi-a meritat numele şi mai acătării.

Episodul 7

CELE CINCI ZILE ALE SĂPTĂMÎNII

După ce terminarăm micul-dejun, îmi adusei aminte de „Bombiţă". Drept care mă adresai tinerei generaţii :

— Măi ostrogoţilor, unde-i „Fieţelul" meu ?...

— Păi unde să fie, El Fugitivo ! mi-a răspuns bălăița de Biba, acolo unde l-ai lăsat ! N-ai zis că ți s-a calat motorul ?...

— În șosea, măi frate ! m-a lămurit și Babane.

— Că doar nu era să-l băgăm în curte, fără ajutorul matale ! m-a informat Babacu.

— Și-o mai fi acolo ? îmi exprimai teama ce mă cuprinsese. Dacă mi-o fi furat cineva mașina !...

— Dar ce crezi matale, Hombre, că pe la noi umblă hoții ? Și-apoi, hai să fim serioși, îți închipui că „Bombița" matale-i chiar o mașină care să merite a fi furată ?... Ce-i oare, Mercedes, Volvo, Rolls Royce ?

Mirat de cunoștințele în materie auto ale năpîrstocului de Babacu, mă repezii afară, urmat de ostrogoții mei dragi.

„Bombița" era la locul ei. Lîngă gardul cantonului. Plină de praf, de parcă ar fi plouat peste ea cu pudră de talc.

— Ce-i facem acum, măi copii ? îi întrebai pe ostrogoți. Voi unde vă țineți „Dacia" voastră ?...

— Păi avem garaj, măi frate ! îmi explică numaidecît Babane. Că n-o să păstrăm turboreactorul în grajdul vacii !...

— Care turboreactor ?

— Așa-i zicem noi mașinii noastre... Dacă „Fiat"-ul matale-i „Bombiță", „Dacia" nu poate fi decît „Turboreactor" !...

— Și unde-i garajul, că nu l-am văzut niciăieri ?

— Păi cum să-l vezi, dacă-i în beci ?

— Cum ?

— Noi avem două beciuri, așa c-am transformat unul din ele în garaj ! Nu-i o idee de milioane ? mă întrebă plină de mîndrie și entuziasm Biba.

— S-ar putea ! îmi dădui eu cu părerea.

Însă fără prea mult entuziasm, deoarece „Bombița" îmi cam făcea figuri cu pornirea, și mă gîndeam la eventualele necazuri, cu scosul ei din pivnița familiei Jimbla.

Ajutat de ostrogoții mei de nepoți, împinserăm „Fiat"-ul pînă în dreptul gurii beciului.

Eu, la volan, iar copiii, în spatele mașinii, chinuindu-se ca niște microbuldozere.

Motorul, bată-l cucu, nici gînd să pornească. Probabil mi se înecaseră bujiile. Și-atunci îmi veni și mie o idee de milioane. Beciul, adînc de vreo doi metri, fusese astfel amenajat, încît mașina familiei Jimbla să coboare lin pe-o pantă destul de dulce.

Dacă-mi dădeam și eu drumul la vale, cu „Bombița", era imposibil ca motorul să nu facă aprinderea. Așa că, transmițînd instrucțiunile de rigoare, pe care ostrogoții le ascultară extrem de atenți, băgai în viteza a doua, pusei contactul și, cu piciorul pe pedala de ambreiaj, comandai :

— Acuma, copii ! Dați-mi brînci !...

Tînăra generație, plină de elan și energie, îmi imprimă o asemenea viteză, încît „Bombița" porni vertiginos pe panta beciului.

Pînă să ajung la punctul cel mai îndepărtat al încăperii, motorul nu se învoi deloc să pornească. Abia cînd mă proptii zdravăn cu bara din față de peretele din fund al beciului, căci mai departe nu aveam unde, aprinderea se realiză din senin... În ciuda barei care se scofîlcise, de arăta ca un acordeon dezumflat.

Peste cîteva secunde beciul se umplu de fum, gaze de eșapament și zgomot. La acesta din urmă contribuiam și eu, la modul major, deoarece tușeam cumplit.

Coborîi imediat din „Bombiță", pentru a mă îndrepta urgent în direcția ieșirii din garajul-beci. Însă mă întîmpină, destul de brutal, ușa garajului pe care tocmai o

închideau nepoții mei, convinși că-și făcuseră datoria pînă la capăt.

Disperat, pornii să bat în ușă cu amîndoi pumnii, doar-doar m-or auzi. Fumul și gazele emanate de toba de eșapament se îngrămădeau lîngă mine. Începeam să mă asfixiez. Motorul, din fericire, se opri iarăși, din motive absolut necunoscute.

În aceeași clipă auzii de-afară :

— Ei, Hombre ! Tălică ești ? De ce bați ? S-a-ntîmplat ceva ?...

Babacu, oricît ar fi fost el de bondoc și dolofan, izbuti să-mi deschidă ușa garajului. Ceea ce nu-l împiedică să se mire nespus :

— Unchiule Andi, ce-i, dom'le, cu gălăgia asta ?... N-ai ajuns cu bine în garaj ?...

— Ba da ! Chiar prea bine ! îi răspunsei eu. Unde-s Biba și Babane ?

— În casă... Se joacă de-a mecanicii, cu mașina dumitale de scris... Vor să-i scoată literele, să le îndrepte...

Aoleu ! Dacă ăștia-s „îngerii" tribului Jimbla, stăm prost cu cadrele cerești !

Cînd am izbutit să-mi adun piesele mașinii de scris într-o sacoșă de plastic, m-am considerat un om fericit. Iar ostrogoții, numaidecît au purces să-mi explice în ce anume constă întreținerea unei gospodării de tip rural. Chiar de-a doua zi am trecut la mulsoarea vacii pe care ostrogoții o botezaseră „Vițica". Bineînțeles, la îndemnul lor.

Pînă-n seară, spre bucuria generală, reușisem să-i sporesc producția de lapte cu peste 30%. Probabil, datorită și apei cu care-i spălasem ugerul. Altminteri nu-mi puteam explica de unde atîta lapte, și încă degresat.

La cererea nepoţilor, care mi-au împrumutat un manual de îngrijire a vacilor lactante, şi pe care l-am citit pînă la miezul nopţii, m-am ocupat serios de îmbogăţirea cunoştinţelor mele în branşă.

Aşa că, astăzi, a treia zi de cînd mă aflu la Valea cu Urşi, intenţionez să introduc unele metode moderne, de înaltă tehnicitate, pentru optimizarea Viţicii.

Dis-de-dimineaţă, mai înainte de-a purcede la mulsoare, am întreprins o curăţenie generală în grajd. La care am utilizat şi furtunul de irigare a livezii.

Cînd nivelul apei din grajd a atins vreo douăzeci de centimetri, vaca a început să ragă înspăimîntată.

Am îndemnat-o imediat să consume din lichidul care acoperea poditura. Însă a refuzat cu încăpăţînare. În ciuda faptului că, alunecînd, am gustat şi eu din el, ca să-i fac curaj.

Pentru a contribui la o producţie de lapte cît mai eficientă, i-am cărat atunci personal zece găleţi de apă proaspătă şi potabilă. Cum să dea lapte, dacă nu consumă apă ?

Parcă n-am văzut-o eu pe nevastă-mea cum îmi prepară cafeaua cu lapte ! Pune două linguriţe de lapte praf, adaugă apă din belşug, cacao, şi gata.

Ce-i drept, îmi rămîne de rezolvat o problemă din cele mai serioase. Şi anume, cum s-o conving pe vacă să fabrice laptele de-a dreptul sub formă de praf.

În orice caz, viitorul va decide şi-n această dificilă chestiune.

Apoi am procedat la spălarea Viţicii. Tot cu furtunul. După care am uscat-o cu cearceaful meu de baie. I-a plăcut enorm. Chiar mi-a mestecat peste un sfert din el. Însă, cînd a venit clipa s-o mulg, n-a mai dat pic de lapte.

Prea vrusesem s-o modernizez brusc. Dar nu disper. Chiar am să-ncerc s-o conving să mănînce un kil de cacao, înainte de mulsoare. Și-atunci, sînt sigur, voi putea servi ostrogoților cacao cu lapte. Direct de la vacă. Știința învinge totul !...

Pînă atunci, din păcate, vom fi nevoiți, probabil, să bem numai ceai de tei. Fiindcă, deocamdată, din motive inexplicabile, blajinul animal nu mai vrea să furnizeze din prețiosul său produs.

Ceva nu-i în regulă !

Astăzi, se-mplinesc patru zile de cînd m-am instalat la Valea cu Urși.

N-am scris un singur rînd la roman, dar în dimineața asta, la îndemnul nepoților, îmi fac debutul în grădinărie. Adică am trecut la munca de jos, la sapă și lopată. Pentru prașila straturilor de morcovi și țelină, sfeclă și păstîrnac.

Sub supravegherea lui Babacu, asud din greu. Iar bondocelul, cu mîinile în buzunare, îmi atrage atenția, din cînd în cînd :

— Ei, Hombre, iar ai tăiat un morcov ! Cînd prășești, nu-i nevoie să scoți afară toate rădăcinoasele...

— Mă rog, dacă așa zici tu, dar ce-i fac cu cartoful ăsta ? îl întreb eu spăsit.

— Nimic ! Mai întîi pentru că-i gulie, iar apoi pentru c-am să te repartizez la roșii... C-altminteri ne lași fără legume !

Munca la roșii mi se pare mult mai ușoară ! Mai ales că Babacu mi-a indicat să le *copilesc*. Adică să le rup lăstarii de la subsuoara frunzelor. Sau ceva în genul ăsta.

— Hombre, fii atent! Àia nu-s copili, ci vîrfurile de rod... Vrei să murim de foame la toamnă?... De ce le-ai rupt?...

Trebuie să recunosc c-am greşit. Nu-s dotat pentru grădinărie.

Biba şi Babane, chemaţi de urgenţă de Babacu, m-au repartizat la livadă. Altă viaţă!

— Uite ce-i, El Fugitivo!... Noi o să plecăm la strand, iar matale, pînă ne-ntoarcem, ai să tai lăstarii lacomi de la pomii din livadă...

— Şi care-s ăia?

— Cei care mănîncă hrana rodului? Ţi-e clar? mă lămureşte Babane, fără să-mi furnizeze şi alte amănunte.

După ce mi-am luat din magazie o foarfecă de tuns pomii şi-un ferăstrău de mînă, am pornit să cutreier livada. Copiii plecaseră la scaldă, pentru cel puţin două ceasuri. Deci, aveam suficientă vreme pentru tunsoarea merilor, perilor şi piersicilor.

Dar care or fi lăstarii lacomi? Ca orice detectiv care se respectă, aplic metoda deductivă. Mai la toţi pomii există unele ramuri încărcate cu rod în exces. Bineînţeles, ce-i mult strică! De-aia li se şi zice lăstari lacomi. De îndată ce-am să-i suprim, prin tăiere, înseamnă că mărul (sau părul) se va hrăni în mod raţional, fără să mai fie stingherit de prezenţa paraziţilor.

Odată clarificată problema, pornesc la lucru.

Pe la amiază, cînd s-au întors ostrogoţii, i-am văzut că rămîn cu gurile căscate. Pesemne de admiraţie, pentru munca pe care o depusesem. Din păcate, nu reuşisem să aranjez decît vreo zece meri ionathan şi vreo cinci peri. La piersici nu mai avusesem cînd.

Totuşi, spre nedumerirea mea, nepoţii continuau să tacă, privind muţi la crengile pe care le tăiasem, şi pe

care se aflau o mulţime de fructe mititele şi îndesate una într-alta. Nu păreau deloc mulţumiţi.

Ce-ar fi vrut? Să dau gata toată livada?...

— N-am putut mai mult, îmi pare rău, dragii mei! mi-am exprimat şi eu dezolarea.

În sfîrşit, după o clipă de ezitare, Babane a luat cuvîntul:

— Bine că nu i-ai tăiat pe toţi, că rămîneam şi fără livadă! Măi fratele meu, lăstarii lacomi sînt cei care n-au rod deloc, pricepi?... Că doar eşti scriitor!...

— Nu pricep nimic! Cum să fie lacomi, dacă n-au nimic pe ei? Mi-s eu scriitor, dar de romane, nu de sfaturi pomicole...

— E clar, El Fugitivo! declară Biba. Scrii numai romane cu crime şi detectivi, că de-aia ai tăiat în bieţii noştri meri...

— Nu te amărî, măi frate! încercă să mă îmbuneze Babane, de mîine o să ne ocupăm noi de grădină şi de livadă, să vedem dacă se mai poate îndrepta ceva... Iar tălică ai să ai grijă de treburile celelalte... De vacă, de găini, şi-aşa mai departe...

— Nu şi-aşa mai departe, ci cît mai departe, adică la mine acasă, la Bucureşti! le comunic eu necăjit nepoţilor. Era vorba s-aveţi voi grijă de mine, voi trebuia să vă ocupaţi de gospodărie, iar eu să stau şi să scriu la roman... Acuma m-am lămurit! Plec!...

Ostrogoţii îşi pleacă nasurile în pămînt. Par dezamăgiţi.

— Hombre, interveni Babacu, noi am vrut să iei şi tălică legătura cu viaţa de la ţară, gîndind c-o să-ţi prindă bine!...

— Am luat și mi-a prins foarte bine! i-am răspuns eu.

— Și-atunci de ce pleci? se interesă Biba.

— Pentru că trebuie să-mi termin cartea la care lucrez... Nu-s deloc supărat pe voi... Îmi dau seama c-ați avut cele mai bune intenții... Rămînem prieteni și n-am să uit niciodată ce-ați făcut pentru mine!

— Pe bune? mă întrebă spăsit Babane. Fără pică?

— Fără! l-am asigurat eu. Și ca să vedeți că-i așa, aflați că sînteți invitații mei permanenți...

— Unde? se interesă Babacu.

— La mine, la București! Tot sînteți în vacanță... Veniți la mine și-am să mă ocup și eu de voi...

— Și-ai să ne duci la circ, la teatre, la cinema?... mă-ntrebă Biba.

— Dar bineînțeles! i-am răspuns eu, fără să-mi dau prea bine seama la ce mă angajez. O să mergem să vizităm muzee, expoziții, parcuri și grădina zoologică, grădina botanică, să-nvățați și voi o mulțime de lucruri!...

Ostrogoții mă îmbrățișară numaidecît. Iar Babacu mi se cățără în brațe, ca să mă sărute cît mai fierbinte.

Numai Babane, parcă, avea o greutate pe suflet. Am bănuit că voia să-ntrebe ceva în privința viitoarelor vizite de la București. Dar nu era vorba de asta. Pentru că, peste o clipă, îl auzii:

— Unchiule Andi, dar de ce nu mai stai la noi încă două zile, pînă să se-mplinească săptămîna?... Barem să te odihnești și tălică oleacă!

— Păi tocmai de-aia plec... Mi-ajung cele cinci zile ale săptămînii de-aici... O săptămînă de groază, nu alt-ceva!...

Episodul 8

NEA MIŞU FALCONETTI

După ce-am plecat de la Valea cu Urşi val-vîrtej ca din praştie, gonind cu-o sută pe oră, ceea ce, de fapt, era doar o iluzie, deoarece „Bombiţa“ nu-i în stare de asemenea performanţe, am fost cuprins de-o sumedenie de remuşcări. Prea îi luasem repede pe ostrogoţii mei dragi.

Cînd am ajuns acasă, pe Calea Moşilor, nevastă-mea, Penke, mă anunţă, cu zîmbetul pe buze, că pleacă la Govora, la băi, să-şi trateze reumatismele.

— Bine, măi copilă bună ! i-am zis eu, dar are să-mi fie urît fără tine ! Ce-i fac ?...

— Ai să faci foarte bine, dacă ai să-mi urmezi sfatul ! mi-a răspuns dînsa, cu glasul ei de argint, şi să ştii că ideea mea e de milioane !... Ce-ar fi să-i inviţi la tine pe nepoţeii de la Valea cu Urşi ? Din cele ce mi-ai povestit, par să fie nişte copii minunaţi. Cuminţi, deştepţi, gospodari, n-au să te deranjeze deloc. Dimineţile ai să scrii la roman, iar după-amiezile, în timpul liber, ai să le-arăţi Bucureştiul... Ce zici ?...

N-am mai zis nimic. Abia plecasem de lîngă ei. Totuşi, mă bîntuia gîndul că-i cam nedreptăţisem, atunci cînd le spusesem că petrecusem cu ei o săptămînă de groaza lumii. Şi încă una de numai cinci zile !

Imediat ce-a plecat nevastă-mea, am expediat o telegramă familiei Jimbla. Era şi timpul, cînd Anatolie şi Felicia trebuiau să se fi întors de la reciclare. Textul era următorul :

„Vă invit la București. Stop. Bătrînii să rămînă cu gospodăria, găinile și vaca, iar copiii să vină la mine. Andi Conan Doi-Detectivul. Stop.“

Răspunsul la telegramă l-am primit a doua zi. Suna astfel :

„Sosim. Stop. Biba, Babane și Babacu, plus nea Mișu Falconetti“.

Nedumerit de numele de la urmă, care mi se părea totuși cunoscut, am rămas o clipă pe gînduri. Apoi, de la sine, mi-am amintit că era vorba de un cunoscut personaj dintr-un film serial, de la televiziune. Numai că pe banditul acela nu-l chema Mișu. Asta ar fi fost culmea ! Să aibă oare vreun frate în România ? Mă rog, om trăi și-om vedea !...

Către seară, în vreme ce mă pregăteam să privesc „Timpul probabil“ la televizor, deoarece afară ploua cu găleata, am auzit soneria de la intrare.

Dar suna atît de prelung, încît am fost sigur că era tanti Ralița. Numai dînsa obișnuia să rămînă cu degetul în dispozitivul butonului, de era nevoie, pînă la urmă, să demontez totul.

Și dispozitivul, și degetul mătușă-mi.

Cînd am deschis ușa, din prag m-au întîmpinat ostrogoții. Îngerii de la Valea cu Urși. Babane cu-o sacoșă uriașă în mînă, Biba cu un rucsac în cîrcă, iar Babacu de unul singur.

I-am poftit urgent în casă.

După ce ne-am îmbrățișat și sărutat, mi-am amintit de Falconetti.

— Măi copii, dar ce-ați făcut cu nea Mișu al vostru ?... L-ați uitat afară, în ploaie ?...

— Ai să rîzi, măi frate ! mi-a răspuns zîmbind ștren-

gărește Babane, clipind din ochi, nea Mișu Falconetti e-aici !...

— Unde ? m-am mirat eu, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— În sacoșă ! m-a anunțat Babacu.

— Nea Mișu va fi al matale, unchiule Andi ! a pornit să turuie Biba, este o făptură dulce și gingașă, de care sîntem siguri că ai mare nevoie... I se spune și cel mai bun prieten al omului !

Cînd l-au scos pe nea Mișu Falconetti din sacoșa neagră de plastic, mi s-au întunecat ochii și-am căzut jos. Bine că se afla la îndemînă fotoliul. Care, însă, din pricina greutății mele, ce nu-i de ici de colo, s-a desfundat pe loc, și tot la podea am ajuns.

Nea Mișu Falconetti, mic și fioros, cu blana cîrlionțată, de parcă atunci ar fi ieșit de la coafor, a început să mă latre atît de tare, încît intraseră în vibrație și geamurile de la ferestre. Probabil, v-ați dat seama, nea Mișu era o potaie urîtă și arțăgoasă, neastîmpărată și rea.

După ce-a încetat din lătrat, a pornit să-mi viziteze biroul, stropindu-mi mobilele și colțurile odăii.

Ostrogoții erau în culmea fericirii. Eu, invers.

— Ce-i cu jigodia asta ? i-am întrebat pe copii.

— Uite, Hombre ! a pornit să se bîlbîie Babacu, nea Mișu nu-i o jigodie ; asta unu la mînă, ci-i darul nostru pentru tălică... Orice detectiv trebuie să aibă lîngă dînsul și-un cîine polițist. De-aia i-am zis Falconetti, pentru că-i rău ca actorul ăla din film, și, două la mînă, o să-ți fie de mare folos... Dacă-l înveți meserie, o să fie și el un cîine-detectiv, tot atît de bun ca și matale !... Asta e !...

— Babacu are dreptate, El Fugitivo ! l-a completat și Biba pe năpîrstocul de frate-său, că uite ce scrie aici...

Nepoțica și-a scos din buzunarul fustei o hîrtie, în care am recunoscut imediat o pagină de revistă, și-a început să-mi citească :

— „Cîinele e cel mai bun prieten al omului. Este extrem de inteligent, lesne dresabil, urăște minciuna, trădarea, lașitatea, își iubește stăpînul, rămînîndu-i devotat pînă la moarte..."

Deși nu-mi era clar cît dura devotamentul jigodiei, pînă la moartea stăpînului sau a potăiei, am acceptat cu inima îndoită cadoul nepoțeilor și i-am poftit la cină.

În timp ce serveam ceaiul de seară, a trebuit să-l pun și pe nea Mișu cu noi la masă. Bineînțeles, nu era să-i dau ceai de tei, cu magiun și pîine cu unt.

Așa că, în disperare de cauză, i-am desfăcut, mai mult pentru a face plăcere ostrogoților, o cutie de șuncă presată, una de sardele și una de cîrnați cu fasole.

Falconetti mînca vertiginos, hăpăind ca o fiară. Peste două minute, nu mai rămăsese nimic. Încă flămînd, începu să mîrîie la mine dușmănos. Nu mă prea simpatiza javra ! Ce-i drept, nici eu pe ea.

— N-ai niște lăptic, Hombre ? se interesă Babacu galeș.

— Păi cum ai să bei lapte cu ceai ? mă mirai eu.

— Eu nu beau nici ceai și nici lapte, că seara mă doare burtica, dacă mă-ndop prea mult... Mi-ajunge magiunul cu pîine... Dar aș vrea să te rog să-i dai niște lăptic lui nea Mișu... Nu-l auzi cum te lingușește ?

Dacă mîrîitul lui Falconetti însemna lingușeală, atunci cum avea să procedeze cînd va intenționa, într-adevăr, să se dea la mine ?

I-am adus, totuși, sticla mea cu lapte, rezervată pentru a doua zi. Nu s-a mulțumit cu jumătatea de litru pe care i-am oferit-o, ci a răsturnat sticla pe fața de masă, și-a început să lipăie laptele de pe ea, cu-atîta lăcomie,

încît, peste puțin timp, asistai la dispariția unor fragmente întregi din pînza de damasc.

Deoarece îmi vărsase și mie niște lapte pe pantaloni, cînd termină fața de masă, Mișu deveni prietenos nevoie mare și porni să-mi consume manșetele pantalonilor.

Abia după aceea plecă să se culce, sătul și potolit, în fotoliul pe care-l demolasem.

Dimineața, după ce ostrogoții plecară să se plimbe prin oraș, rămăsei singur în cabinetul de lucru, cu gîndul să scriu la roman.

Însă nu-mi fu cu putință, deoarece nea Mișu Falconetti îmi furase panglica de la mașina de scris și se distra cu ea prin odaie, tîrînd-o după el, cînd pe covor, cînd pe parchet, lăsînd în urma sa o serie de dungi negre și imposibil de spălat vreodată.

Demoralizat, m-am refugiat în bucătărie, unde am început să răsfoiesc un dicționar enciclopedic, dornic să obțin informații mai ample despre longevitatea speciei canine. Aflînd că mai are mult timp de trăit, m-am decis să-l boicotez, să nu-i mai acord nici o atenție.

De-a doua zi, javra, ghicindu-mi intențiile, între noi doi se declară un război nemilos.

Cît timp copiii erau de față, nea Mișu Falconetti se gudura pe lîngă mine, ca și cum am fi fost cei mai buni prieteni. Dar, de îndată ce ei plecau la plimbare, mîrîia la mine fără răgaz, întocmai ca un motor de tăiat lemne.

Într-o seară, cînd să mă culc, nu mi-am mai găsit papucii de casă. Degeaba îi căutarăm prin toată casa, eu și ostrogoții. Pieriseră. Fără urmă.

Nea Mișu ne privea curios, avînd întipărită pe față o expresie suspect de satisfăcută.

Abia peste două zile i-am găsit. Bieții papuci! Erau la lada de gunoi. Fără tălpi, fără căpute. Într-o înaintată

stare de descompunere. Atunci, profitînd de absența copiilor, mi-am ales cea mai bună undiță, una din bambus, pe care i-am arătat-o demonstrativ lui Falconetti. Barem să știe ce-l așteaptă.

Nea Mișu m-a privit atent, ca și cum ar fi înțeles despre ce-i vorba. Apoi s-a uitat lung la bățul de bambus.

În orice caz, eu n-am mai avut ocazia să mă mai uit vreodată la scumpa mea undiță. A dispărut chiar în aceeași zi.

Avînd în vedere că Mișu nu părăsise casa, aveam toate temeiurile să cred că el mi-o mîncase.

— El Fugitivo, cînd mai vine pe la tălică tanti Ralița? mă-ntrebă într-o bună zi bălăița de Biba. Am vrea s-o revedem și noi, că-i tare hazoasă!...

— Chiar în seara asta! A aflat că sînteți în vizită la mine, și mi-a telefonat că sosește pe la șapte...

Tanti Ralița s-a prezentat la ora fixată, fără pic de întîrziere.

Era îmbrăcată cu costumul dînsei de motociclist, pe care-l folosește de cînd s-a ales cu-o mașină „Trabant".

După ce s-a pupat cu copiii, după ce le-a înmînat ciocolatele și cutiile cu bomboane, nea Mișu Falconetti s-a zbîrlit la biata mătușă-mea într-un chip inadmisibil. Nu numai că mîrîia la dînsa fioros, dar chiar pornise s-o latre. Bestia se considera jignită. Deh, nu i se adusese nimica în dar. Un osișor de i-ar fi oferit, mătușă-mea ar fi scăpat cu bine. Dar n-a avut noroc!

Falconetti s-a repezit la bluzonul lui tanti Ralița și, în mai puțin de-o secundă, i-a făcut harcea-parcea mîneca stîngă.

Copiii au strigat la javră, iar mătușă-mea a zvîrlit în el cu poșeta.

Nefiind o poşetă oarecare, ci o adevărată valiză de voiaj, în care biata femeie îşi ţinea cheile casei, cumpărăturile de peste zi, plus unele scule de la „Trabant“, din oglinda casei, mîndria familiei, n-a mai rămas decît rama !

Bestia de Mişu se ferise ca o zvîrlugă. După care a trecut la represalii. Înfigîndu-şi colţii în pantalonii de motonaut ai bătrînei.

Cînd tanti Raliţa rămase doar într-un costum cu pantaloni scurţi, ca un elev dintr-a doua elementară, dar şi acela în zdrenţe, cu franjuri, nea Mişu Falconetti părăsi încăperea triumfător.

-- Nu se mai putea răbda ! Mişu trebuia lichidat.

Bineînţeles, n-aş fi vrut să-i îndurerez pe ostrogoţi, aşa c-am procedat extrem de fin.

Într-o după-amiază, cînd copiii erau la cinema, l-am ospătat pe nea Mişu Falconetti cu toate bunătăţile (şuncă, sardele, crenvurşti, plăcintă cu brînză şi carne).

Apoi l-am luat în „Bombiţă“, să-l duc să viziteze şi dînsul grădina zoologică de la Băneasa.

Pe drum, Falconetti, nerecunoscător, sau, poate, presimţind ce clocesc în mintea mea, mi-a devorat tapiţeria banchetei din spate. Fără să ştie că nu era piele adevărată, ci sintetică.

După ce-am trecut împreună prin mai toate sectoarele parcului zoo, pe jos, bineînţeles, l-am zvîrlit pe Falconetti în cuşca leilor saharieni.

Întors acasă, pînă să vină copiii de la film, am sărbătorit evenimentul, desfundînd o sticlă de şampanie. Merita.

Pe la opt, seara, ostrogoţii s-au întors de la cinema.

Cînd le-am deschis uşa, am rămas înmărmurit. Nu erau singuri. Nea Mişu Falconetti se afla în braţele lui Babacu. Iar Babane şi Biba dădeau tot soiul de explicaţii unor tovarăşi, trei la număr.

La apariţia mea, javra ţîşni în casă printre picioarele mele, după care Babane le spuse necunoscuţilor :

— Dînsul este unchiul Andi, stăpînul căţelului !...

Abia mai tîrziu, cînd ne-am găsit cu toţii în casă, în jurul mesei, oamenii aceia mi-au comunicat rezultatele vizitei de la parcul zoologic.

Falconetti declanşase în cuşca leilor un adevărat cataclism.

Unul din lei, ceva mai în vîrstă, era acum internat la spitalul veterinar. Alţi trei, din pricina spaimei, dădeau semne de deranjamente mintale. Singurul care scăpase cu bine, era cel pe care-l căuta acuma o întreagă echipă de la administraţia parcului, umblînd înnebunită pe toate străzile din preajmă.

În timp ce achitam despăgubirea cerută de reprezentanţii administraţiei parcului, nea Mişu Falconetti mă privi blînd, lung şi duios, după care se strecură obosit în patul meu, să se culce.

Ostrogoţii de la Valea cu Urşi, după ce-au petrecut de minune la Bucureşti o întreagă săptămînă, şi încă de şapte zile, au plecat, în sfîrşit, la casa părinţilor.

Despărţirea s-a desfăşurat în condiţii de adevărată tragedie, cu lacrimi şi suspine. Li-l dăruisem îndărăt pe nea Mişu Falconetti, iar ei nu erau în stare să creadă că voi putea trăi fără făptura aceea minusculă şi afurisită.

Le-am dat toate asigurările că suferinţa va trece, o-

dată cu timpul, şi că-l voi vizita cît mai des pe minunatul prieten al omului.

In semn de dragoste, cînd îi urcam pe ostrogoţi în tren, Falconetti izbuti să-şi scoată botul afară din sacoşa în care fusese ascuns, şi să mă muşte niţel de vîrful nasului.

Doar un pic, atît cît să nu mi-l dejghineze de tot.

Am vrut să-l muşc şi eu, dar n-ar fi fost frumos din partea mea. Erau de faţă copiii, şi m-ar fi judecat că nu-mi preţuiesc prietenii.

Episodul 9

PRIMUL URS PE CARE L-AM ÎMPUŞCAT ÎN VIAŢA MEA

La cîtva timp, după întîmplările povestite mai înainte, într-o frumoasă zi de octombrie, însorită şi caldă, ne-am pomenit, pe nepusă masă, cu tanti Raliţa pe capul nostru.

Tocmai calculam, împreună cu nevastă-mea, caloriile pentru cină, subsemnatul fiind condamnat la o nouă dietă severă, pentru a mai slăbi niţel.

Nici una nici două, năzdrăvana de mătuşă-mea ne-a şi luat la rost :

— Nu-i uman ce se-ntîmplă cu voi, măi oameni buni !... Staţi toată ziua în casă, în vreme ce soarele iradiază căldură, întocmai ca o sobă termocalor „Confort II"... Haideţi afară, la aer !...

— Unde, afară ?... o întreb eu. Pe Calea Moșilor ?...

— Nu, băiețele, la Valea cu Urși !... La îngerași !... Precis ne așteaptă !...

Mi-era și mie dor de ostrogoți, ce mai calea-valea. Așa nepoței nu găsești pe toate drumurile !

După ce tanti Ralița (mecanic de excepție, zice dînsa, eu fiind de-o cu totul altă părere), mi-a reglat ralantiul „Bombiței", de-am mai întîrziat vreo două ceasuri, pînă l-a pus la punct Mihăiță-Sfîntu, profesionistul de la etaj, am demarat în trombă către Pitești.

Cînd am debarcat la Valea cu Urși, cantonul forestier unde locuiește familia Jimbla, îngerașii ne-au întîmpinat cu urale.

Felicia, mama ostrogoților, m-a pupat numai. Pe tanti Ralița și pe Penke, nevastă-mea, în schimb, le-a îmbrățișat de erau să-și piardă suflarea. Anatolie, văru-meu, ca să nu se lase mai prejos, mi-a strîns mîna, zobindu-mi falangele.

Așa-s forestierii ăștia, ca urșii.

Babacu, năpîrstocul și înțeleptul tribului Jimbla, apropiindu-se pîș-pîș de mine mi-a susurat la urechea dreaptă :

— Ce ne-ai adus, unchiule Andi ?

— Nu-mi mai zici Hombre ? Bine ! Atunci nu-ți spun...

— Spune-mi, Hombre, nu mă lăsa să mor de curiozitate !... Ceva de citit ?...

— Sigur că da ! *Cărțile cu Apolodor*... E bine ?

— Sigur că nu ! mi-a răspuns în locul lui Babacu sora-sa, Biba, nepoțica mea cea mai dulce, că alta tot n-am.

— Mai avem trei exemplare, tot de la matale ! a completat-o vlăjganul de Babane, atletul familiei. Dar altceva ?...

— Mai întîi să văd carnetele cu note și-apoi discutăm despre acel altceva !...

— Atunci ești în pom, măi frate ! Că numai note de zece avem, și încă pe toată linia... Chiar și la purtare !

Încîntat de succesele ostrogoților, îl chestionez pe Babane :

— Ce trebuia să-ți aduc, măi zgîmboi ?

— Păi, nu te-am rugat să-mi cumperi niște diode ? Mi le-ai luat ?...

Întrucît i le adusesem, Babane m-a îmbrățișat de mi-au pîrîit toate oasele.

Drept recunoștință, și pentru cărți, și pentru diode, nepoțeii ne-au plimbat nițel, minimum vreo cinci kilometri, pentru a ne face poftă de mîncare și a ni se întări organismul. Că aerul montan, deh, e plin de ozon...

Cînd a sosit și ceasul mesei, de obosit ce eram adormeam pe mine, de-a-npicioarelea, deși ședeam pe scaunul din fruntea mesei.

Iar, ca o culme, apetitul îmi pierise total. Și asta în pofida plimbării forțate la care mă supuseseră ostrogoții, ca și a altitudinii despre care se zvonește că generează cele mai strînse relații între turistul montan și bucatele de pe masă. Dar și spre bucuria nevesti-mi, care mă vedea ținînd regim fără voie.

M-am mai înviorat nițel, trezindu-mă la viață, cînd l-am auzit pe văru-meu Anatolie anunțînd că, a doua zi, va avea loc o mare vînătoare. Ca oaspete de onoare, eram și eu invitat.

Aveau să ne însoțească și ostrogoții, Biba, Babane și Babacu, bineînțeles fără puști, însă cu misiunea precisă de-a se îngriji de cîinele de vînătoare.

— De unde-ați făcut rost de copoi ? l-am întrebat pe văru-meu.

— N-a fost o problemă, unchiule Andi ! mi-a răspuns Babane în locul lui taică-său, l-am recalificat pe nea Mișu...

— Care nea Mișu ?am izbucnit eu. Falconetti ?... Îl mai aveți ? Credeam să fi scăpat de el, mai ales că nu l-am zărit nicăieri.

— Ei, Hombre ! spuse Babacu lejer mîhnit, acuma-i la exercițiile de amușinare... Dacă n-a avut și el parte să iasă cîine polițist, pe lîngă un mare detectiv, așa cum ești tălică, l-am detașat și noi în altă branșă, trecîndu-l la sectorul vînătoare... Dacă-i muncitor și isteț, într-un viitor apropiat, va putea vîna și singur... Pînă acuma, a și sfîșiat trei gîște din ogradă, crezînd că-s gîște sălbatice !... Dar omul învață toată viața...

Promovarea lui Falconetti nu m-a bucurat din cale-afară.

Mai ales că, pentru a restabili relațiile noastre, care nu erau din cele mai faimoase, îl cazaseră la mine în cameră, unde s-a culcat ghemuit la picioarele patului.

Pe la miezul nopții, dacă nu cumva ceva mai tîrziu, puricii pe care-i poseda nea Mișu m-au atacat într-un chip înfiorător, considerîndu-mă, probabil, mai gras și, deci, mai comestibil decît potaia care dormea fără vise.

Babane, alertat de tonul discuțiilor pe care le purtam cu minusculele bestiole, mi-a oferit un spray împotriva insectelor. Însă eram atît de buimăcit de somn, cu ochii cîrpiți și mintea învălmășită, încît mi-am dat mai tîrziu seama că sprayul era pentru altceva, numai pentru gîngănii nu. Și anume cînd, după ce l-am stropit din belșug pe nea Mișu Falconetti, izvorul nesecat al puricilor, cu produsul acela necunoscut, m-am pomenit că javra rămîne cheală, fără o bună parte din blană.

Puricii, bineînțeles, n-au murit deloc. Ba, dimpotrivă.

Deveniseră şi mai vioi, circulînd intens, pe două benzi, între pat şi nea Mişu.

Cînd chelălăiturile potaiei l-au trezit iarăşi pe Babane, acesta mi-a comunicat cu glas insomnurat :

— Bine, măi frate, dar sprayul era pentru tălică, nu pentru căţeluş ! Îl foloseşte şi tălicu', în special pentru combaterea căderii părului !...

La vînătoare, a doua zi, lucrurile s-au deteriorat şi mai grav.

Hălăduisem ore de-a rîndul, călăuziţi de „copoiul de vînătoare" Falconetti, prin mai toate văioagele şi văgăunile din partea locului. Cred, de fapt, că fiara de nea Mişu vrusese să se răzbune pe mine.

Frînţi de oboseală, pe la ora prînzului am hotărît să ne odihnim o ţirişică la umbra unui stejar bătrîn.

Dar care era uscat şi fără frunziş.

Cînd am vrut să gustăm şi noi ceva, din paporniţa pe care Babacu o primise de la maică-sa, pentru ospătarea noastră, a vînătorilor, am fost nevoiţi să ne mulţumim doar cu vreo cîteva felioare de pîine. Friptura de miel, chiftelele şi păstrămioara de purcel fuseseră devorate de Falconetti în răstimpul cît aţipiserăm (o clipă doar) la poalele inutilului arbore. Ne lăsase doar pîinea, dînsul fiind, din naştere, carnivor cu precădere.

În vreme ce ne jăluiam de ghinionul ce se abătuse asupra noastră, ostrogoţii, care se depărtaseră niţel de noi, adică de mine şi de Anatolie, singurii vînători cu puşti, porniseră să răcnească de groază, ca din gură de şarpe :

— Ursu'!... Uite ursu'!...

Biba, ceva mai fricoasă, ca orice fetiţă, ţipa şi mai acătării :

— Tăticule, El Fugitivo!... Fiara-i pitită-n tufișul ăla din fața voastră!... Precis o să se repeadă la voi!... Trageți, nu mai stați, că ne omoară!...

Pînă să-și ia Anatolie pușca, peste care se culcase nea Mișu Falconetti, marele noastru „copoi", mi-am luat arma și-am tras în singurul tufiș aflat la orizont.

Bineînțeles, am țintit fără să văd dihania. Însă pesemne o nimerisem, deoarece tufișul începu să se cutremure din rădăcini. Era clar! Ursul se zbătea în ghearele morții!...

Anatolie, cu pușca în mînă, se îndreptă precaut către tufiș, vrînd, probabil, să-i vină de hac dihaniei.

Dar nu mai apucă, deoarece Babacu, de la distanță, strigă către taică-său:

— Nu trage, tăticule, nu-i ursu'!...

— Cum nu-i ursu'? strigă și Anatolie enervat. Ce-i atunci?

— E Vulpe! răspunse Babacu puțin speriat. E nenea Vulpe, paznicul de vînătoare!... Iar unchiu' Andi nu l-a nimerit, așa c-a scăpat cu viață!

Peste vreo cîteva minute, ieșind de la adăpostul tufișului, bietul paznic s-a arătat la față. Zîmbea încurcat.

Însă fără prea mult entuziasm.

Numai așa îmi explic de ce m-a amendat cu 300 de lei, deși văru-meu i-a arătat că pușca mea avea doar cartușe oarbe, întrucît nu avusese curajul să-mi înmîneze o armă de foc în stare de orice, atîta timp cît știa că nu mai vînasem niciodată în viața mea.

Pînă să ni se servească masa, ostrogoții s-au oferit să-mi spele „Bombița". Asta după ce-am ajuns la canton, cu picioarele zobite de oboseală și cu hainele ferfeniță.

Numai nea Mişu Falconetti ţopăia vioi şi bine dispus, încîntat că fostul său stăpîn habar n-are de vînătoare.

În timp ce Penke, nevastă-mea, împreună cu tanti Raliţa au pornit să mă bată (de praf), de curgea colbul din hainele mele ca dintr-un siloz de ciment, Felicia, soaţa lui Anatolie, s-a grăbit să ne fiarbă nişte cafele.

Arătam atît de dărîmaţi, încît numai un lichid fierbinte, tare şi aromat, ar mai fi putut să ne ridice pe picioare.

Iar Babane, Biba şi Babacu, impresionaţi de curajul meu în lupta cu ursul, lucrau cu abnegaţie la scăldarea „Bombiţei". Cu furtunul ce se utiliza la irigarea livezii.

În felul acesta vroiau să-şi demonstreze admiraţia faţă de mine, în care descoperiseră nu numai pe marele detectiv şi scriitor, ci şi pe viitorul vînător.

Dealtfel, şi mie începuse să-mi placă sportul acesta. Nădăjduiesc însă, mai mult decît sigur, să-l practic în junglă, sau prin pustiul Saharei, pentru a nu mai fi nevoit să trag în paznici de vînătoare pe care să-i cheme Vulpe, Lupu, Prepeliţă sau Mistreţu...

Tocmai cînd aveam impresia că ostrogoţii dăduseră gata „Fiat"-ul, m-am pomenit cu Babacu gonind spre mine. Cînd a fost mai aproape, mi-a comunicat :

— Hombre, ne dai voie să scoatem scaunele, tapiţeria, uneltele şi tot ce-i în maşină ?...

— De ce, măi zgîmboi ? l-am întrebat curios.

— Păi să vezi, unchiule Andi, e-atît de multă apă în „Bombiţă", încît neapărat trebuie să le punem la uscat ! N-o să le fure nimeni, dacă le lăsăm peste noapte afară... Falconetti are să le păzească ! Ce zici ?...

— Perfect, descurcaţi-vă cum ştiţi ! i-am aprobat propunerea.

Pesemne că eram din cale afară de obosit. Altminteri n-aş fi acceptat ideea cu nea Mişu.

Înainte de-a ne culca, nepoţeii m-au rugat să le povestesc ceva, ca răsplată pentru munca pe care o prestaseră.

— Ce-aţi vrea, dragii mei ? m-am interesat eu de preferinţele lor.

— Să ne povesteşti *Linia maritimă Onedin*, serialul care s-a dat la televiziune ! a propus Babane.

— Mă rog, dacă vă place, o fac şi pe-asta, deşi aş fi dorit să vă citesc ceva din scrierile mele... Care episod anume ?...

— Pe toate, Hombre ! a precizat Babacu.

Aşa că, pînă după miezul nopţii, am izbutit să relatez aventurile simpaticului căpitan de marină, de mi se închideau ochii de somn.

Dis-de-dimineaţă, am plecat spre Bucureşti. Petrecuţi de urările de bine şi de drum bun ale scţilor Jimbla, precum şi, mai ales, de cele ale ostrogoţilor mei scumpi, Biba, Babane şi Babacu.

Spre bucuria mea, Falconetti n-a mai ţinut să participe şi dînsul la călduroasa noastră despărţire. De ce oare ?...

Cînd am ajuns acasă, am constatat că nepoţeii, probabil din grabă, uitaseră să-mi pună la loc roata de rezervă, trusa de unelte, pompa de umflat cauciucurile şi bidonul cu apă distilată.

În orice caz, spre binele meu, nădăjduiam ca, aici, să nu fi fost amestecat şi nea Mişu. Doar nu era capabil să mănînce şi metal ! Deşi, cu Falconetti ăsta, te poţi aştepta la orice.

Tanti Raliţa, luîndu-şi rămas bun de la noi, pentru a se duce la dînsa acasă, pe Vergului, m-a liniştit :

— Nu fi amărît, măi băieţelule ! Copiii noştri-s tare drăguţi, adevăraţi îngeri, nu altceva... O să-ţi aducă ei

piesele uitate, că doar vin la voi, cu prilejul vacanței de iarnă... Nevastă-ta i-a invitat !... Și le-a spus să-l aducă și pe mititelul ăla, nea Mișu, cum îi spuneți voi, alintîndu-l !...

Episodul 10

DOUĂ ZILE DE VACANȚĂ, CA-N VIS !

Nici marii detectivi, oricît ar fi ei de excepție, nu-s scutiți de cîte-o gripă sănătoasă, țeapănă și chiar nițel virotică.

Deci, ce mai calea-valea, am contractat-o și eu. La timp. Tocmai cînd n-aveam nevoie, fiind angajat la scrierea romanului pe care tot nu izbutesc să-l duc la capăt.

După ce-am terminat cu bine problemele afurisitei de gripe, medicii mi-au recomandat să-mi refac tonusul vital într-o atmosferă ozonată, montană, submontană sau deluros-colinară, și anume la Cheia.

Pentru a nu beneficia de unul singur de darurile naturii, m-am sfătuit cu nevastă-mea, dacă n-ar fi nimerit să-i luăm și pe ostrogoți, să se bucure și ei de cîteva zile de odihnă.

Fie vorba între noi, aer montan aveau și dînșii la Valea cu Urși. Și încă din belșug. Dar tot acolo se mai aflau și Vițica, și galinaceele, plus bestia aia mică, de nea Mișu Falconetti, care numai pace nu le dădea.

În definitiv, dacă tot primiseră vacanța de primăvară, de ce să nu și-o împartă cu noi ?...

De cînd vizionasem la televizor o reclamă cu un cetățean ostenit, stressat și surmenat în exces, care adormise din prima zi în care sosise în renumita stațiune Cheia, cu care prilej aparatul de luat vederi ne înfățișase o priveliște de basm, îmi pierise de-a binelea somnul. Iar cînd ațipeam, nu mai visam decît peisajul de-acolo! Așa că, spre seară, le-am telegrafiat soților Jimbla.

„Plecăm la Cheia. Dați-ne copiii. Stop. Sperăm să vi-i înapoiăm în aceeași stare. Stop.“

În dimineața zilei următoare m-am pomenit c-un telefon de la văru-meu, Anatolie.

— Ce faci, măiestrică, vrei să-mi iei copilașii?...

— Bună, Anatolie dragă, dar de unde-mi telefonezi? l-am întrebat eu mirat de audiția perfectă a liniei.

— Cum de unde?... De-acasă! Alaltăieri ni s-a instalat și nouă un post!...

— Minunat! Te felicit, mai ales c-o să vorbim mai des!... Ei, ce faci, îi lași pe ostrogoți să vină cu noi la Cheia?...

— Cum să nu! Însă m-au rugat să te-ntreb ce fac cu nea Mișu, să-l ia și pe el?...

— Pentru nimica în lume! aproape c-am răcnit eu. Mergem la Cheia pentru a ne reface forțele intelectuale, nu ca să ne internăm la sanatoriul de nevrotici... Dacă vin cu bestia de Falconetti, asta ne-așteaptă!... E clar?...

— Mă rog! Dacă așa te porți tălică, detectivule, cu cel mai dotat cîine polițist, te privește, dar nu procedezi uman!... Mîine ți-i trimit pe Biba, Babane și Babacu... Cu trenul de dimineață!... Însă or să plîngă de dorul lui nea Mișu, să știi!

— O să le treacă, măi vere, cînd au să vadă minunățiile de la Cheia. Eu unul, fii sigur, n-am să plîng

din pricina absenței lui Falconetti... Ba, dimpotrivă !... Cu bine, la revedere, și pe curînd !...

Ostrogoții au sosit la șapte și jumătate.

La opt demaram în trombă spre Cheia. După ce o luasem cu șaizeci pe oră în direcția Ploieștiului, am trecut apoi pe la Vălenii de Munte, pe lîngă Măneciu și Suzana, și, către amurg, după o pană de cauciuc destul de serioasă, am ajuns cu bine la mult lăudata stațiune.

Loc de vis, nu altceva !

Ploua cumplit, de ne era teamă să nu ne ia apele, cu „Bombiță" cu tot. Noroc c-am nimerit imediat la motelul din vestita localitate, care era ocupat pînă la ultimul loc. Numai de bucureșteni. Veniți cu toții la reciclarea forțelor. Acțiune pe care o executau, cu devotament, la barul și la restaurantul stabilimentului de mai sus.

Nici n-am apucat să-l întreb pe recepționer despre vreo posibilitate de cazare, că mi-a și răspuns, extrem de amabil :

— N-avem !... Încercați pe la particulari... Cine știe, poate găsiți ceva !

Babane, ascultînd încîntat melodiile emise de tonomatul din bar, m-a întrebat nevinovat :

— Măi frate, atît de bolnavi să fie oamenii ăia dinăuntru ?...Îi auzi cum zbiară și orăcăie ?... Și ce beau din paharele alea cu sticloaie în ele ?... Doctorii ?...

Totuși, nu eram atît de lipsit de tact încît să-i spun neprihănitului meu de nepot că bucureștenii se adăpau cu alcooluri tari, și că sticla din pahare nu era sticlă, ci bucățele de gheață.

Așa c-am luat-o și eu pe după leuștean, și l-am informat amăgitor :

— Sînt oameni suferinzi de nevroză, de-aia se jăluie în halul ăsta ! Cîntă, de fapt, ca să le treacă boala !...

— Ai dreptate, Hombre, că pe toate le știi tălică! m-a aprobat Babacu neîncrezător. Pesemne că le-au dat doctorii cine știe ce leacuri, de se hîțănă ca apucații... Nici muzica nu-i rea!... Şi mie mi-ar veni să dansez, dacă aş avea benzile ăstora.

Numai Biba şi nevastă-mea tăceau. Obosite, nu le mai ardea de judecarea semenilor lor, ci mai curînd ar fi jinduit după un culcuş unde să-şi hodinească oasele.

— Ei, măiestrică, stăm, sau începem să căutăm o gazdă? mă mobiliză blajină Penke, cu glasul ei de argint.

— Fii liniştită, copilă bună! i-am spus eu, îndată pornim! Precis o să găsim un particular. Şi-apoi, ascultă la mine, dacă ăştia de la motel dorm ca individul ăla, din reclama de la televizor, îţi dai seama ce mai *soamne* o să tragem şi noi, fără tonomatul şi magnetofonul de-aici?... Nu simţi aerul de la Cheia?... Iute, tare, ozonat, numai bun pentru tămăduirea celor care au suferit de gripă... Haidem!...

Afară se-nserase de-a binelea. Iar de plouat, ce mai, era urgia lumii. I-am încărcat pe toţi în „Bombiţă", şi-am demarat în plină beznă, să căutăm un particular omenos, în stare să ne găzduiască.

Şi l-am găsit!

După vreo două ceasuri de investigaţii, cînd ne apropiam cu paşi repezi de miezul nopţii. Ploaia încetase. Acum fulguia. Aerul era şi mai tare, chiar geros.

Cetăţeanul avea o casă de poveste, nemaipomenit de frumoasă. La marginea localităţii, dacă nu chiar niţel în afară. Însă proptită exact în coasta muntelui. Dar ce munte!... Piatră şi piatră, stîncă şi stîncă!

Întrucît era ultima construcţie care ne mai rămăsese de vizitat, pentru a cere un adăpost, am bătut cu toţii la poartă, în gard, în geamurile ferestrelor, pînă ce individul s-a milostivit să iasă la uşă şi să ne ia la ocări.

Abia după ce i-am explicat despre ce era vorba, gazda ne-a poftit să intrăm.

— Nicăieri nu găsiţi o casă ca a mea! a început proprietarul să ne explice. Avem tot confortul, construcţia are şi etaj, care încă nu-i gata, lumină la discreţie, deoarece posedăm lămpi cu gaz, iar nu becuri electrice, fiindcă sîntem planificaţi pentru celălalt an, baie cu cadă, cu apă rece, de la izvorul ce se află lîngă garajul vacii, pe care o puteţi căra cu mijloace tehnice moderne, avînd la dispoziţie găleţi din plastic... Tot din ele adăpăm şi vaca, şi-o să vedeţi ce lapte dă animala!...

Cînd am intrat în odaia pe care se îndurase să ne-o închirieze binevoitorul cetăţean, am apreciat imediat cuceririle civilizaţiei rurale. Paturile erau prevăzute cu saltele supraelastice, din pănuşi de porumb, iar căldura provenea de la o instalaţie de încălzire centrală, care consta în unica sobă din casă, însă aflată şi aceea în bucătăria locuinţei. Deocamdată, însă, era un frig polar.

— Dacă nu vreţi să-ngheţaţi, ne-a îndemnat cetăţeanul, culcaţi-vă numaidecît... Pînă dau drumul la foc, pînă se-ncălzeşte soba, precis o să vă-ncălziţi şi dumneavoastră, mai ales dacă o să vă ghemuiţi cu toţii într-un singur pat!...

Ne-am trezit alţi oameni. Rebegiţi, anchilozaţi, abia mişcîndu-ne. Însă ne odihnisem minunat. Ce-nseamnă aerul!

Deşi stătusem cu ferestrele închise, ca să nu ne pomenim congelaţi, pe sub uşa defectă se strecura un şuvoi de aer atît de curat, dar şi atît de rece, încît numai puritatea lui şi bogatul conţinut în ozon ne dăruise somnul acela fără vise.

— Bună dimineața și poftiți la masă ! ne ură și ne invită gazda noastră în clipa cînd ne zări alergînd prin ogradă, în nădejdea că ne vom mai încălzi și noi un pic. Vă iau în pensiune ; trei mese pe zi, preparate numai din alimente proaspete, așa cum se obișnuiește la noi, la țară ! N-o să vă coste mai mult ca la restaurant ...Iar camera-i numai 65 de lei, exact ca la motel, numai că parcarea mașinii la mine este gratis, deoarece o ținem în bătătură ! E bine ?...

— E bine, nene, ,e foarte bine ! vorbi Babacu, fără să mai aștepte și părerea mea. Ce ne dai la gustarea de dimineață ?... Că murim de foame !...

— Lăptic fierbinte, puișor ! Abia am muls vaca, iar oala a și dat în fiert... Am și găini, care dau numai ouă proaspete, zece oi mulgătoare, din laptele cărora facem o telemea naturală, *de oaie*, cum nu găsiți la București !... Ba chiar iese atît de grasă, încît e musai să amestec laptele de la o oaie cu laptele de la o vacă !...

După ce ne-am ospătat cu cîte-o cană de lapte fierbinte, lapte mult mai diluat decît cel pe care-l cumpărăm acasă, la centrul de pe Calea Moșilor, și cu-o felie de pîine de casă, tare ca piatra, dar care se-nmuia imediat ce-o vîram în lapte, am plecat să ne plimbăm. Cînd ieșeam din curte, cetățeanul a avut grijă să ne atragă atenția :

— Băgați de seamă, să nu vă rătăciți și să-ntîrziați cumva la prînz, că mai am vreo două familii în gazdă, și nu vă pot hrăni pe toți deodată, că la mine nu-i han la drumu' mare !... Pentru dumneavoastră am stabilit ora patru....

Fix la ceasurile patru, Babane, Biba și Babacu, cuminți ca niște îngeri (de flămînzi ce erau), iar Penke și cu subsemnatul, frînți de oboseală, deoarece ostrogoții

ţinuseră neapărat să urcăm nu ştiu ce vîrf de munte, şi care pînă la urmă se dovedise a fi prăpastie, gazda ne-a oferit o fantastică ciorbă rece de lobodă, acrită cu lapte prins.

— Aşa ceva n-aveţi la Bucureşti! ne-a lămurit cetăţeanul. Loboda-i un produs vegetal natural, cules cu mînuţele mele din grădina aflată în spatele grajdului...

Avea dreptate individul. Deşi mîncasem pe sparte, cîte trei farfurii fiecare, la cinci şi jumătate umblam hămesiţi de foame prin bătătură, aşteptînd să ne vie rîndul la cină. Pe care gazda ne-a servit-o în jur de orele opt, maximum nouă.

— Hombre, ce-i ăsta? m-a întrebat la masă Babacu, burete de baie fiert?

— Măi frate! n-a mai aşteptat Babanc răspunsul meu, dacă ne mai dă nenea ăsta zer fiert şi îndoit cu apă, pe post de jintiţă, mîine o să umblăm ca îngerii!

— Cum adică? l-am chestionat eu nedumerit.

— O să zburăm, El Fugitivo, asta o să facem, o să zburăm, de uşori ce-o să fim! m-a lămurit bălăiţa de Biba. De cînd sîntem aici, cred c-am slăbit vreun kil şi ceva, pe puţin, zău aşa!

Înainte de culcare, pentru a uita de foame, am mai făcut o plimbare prin vestita staţiune. Izbutind să mai obosim oleacă, ne-am dus apoi în camera de dormit (ca să nu-i zic altfel).

Cînd să aţipim, s-au prezentat şi celelalte două familii de bucureşteni pe care le luase în gazdă şi pensiune cetăţeanul nostru.

Veneau de la barul motelului. Unde chefuiseră zdravăn. Probabil şi ei, tot din motive de flămînzeală.

Ca să nu-i prindă frigul dormind, pînă la ziuă s-au apucat de jucat... dansuri contemporane, fiind şi-n po-

sesia unui casetofon ultramodern, dar și ultrazgomotos. Odăile noastre fiind învecinate, am dîrdîit și noi toată noaptea. Și de rebegiți ce eram, dar și din pricina zdupăiturilor de-alături.

Noroc că, spre ziuă, a intrat în funcțiune instalația de încălzire centrală, și-n cameră s-a făcut ceva mai cald.

Gazda pusese la foc, în bucătărie, acolo unde era unica sobă a casei, cazanul de rufe, o hurdubaie cît o putină, în care fierbeau buruienile pentru hrana porcilor. Însă, abia dezmorțiți, a trebuit să ne refugiem imediat în bătătură. Trăsnitoarea fiertură puțea atît de infernal, încît numai aici mai puteam respira nițel aer curat, celebrul aer de la Cheia, cu ozon și arome de... bălegar, acesta găsindu-se depozitat sub nasul nostru, lîngă grajd.

Grămădiți în jurul meu, ostrogoții și nevastă-mea așteptau să iau o măsură salutară. Dar eram atît de hăbăuciți de nesomn, și ei și eu, încît dormeam de-a-npicioarelea. Așa că le-am spus :

— Ce-ar fi să ne plimbăm o țirișică pe munți ?... Poate ne mai încălzim...

— Nu ne mai țin puterile, unchiule Andi ! a-nceput să scîncească năpîrstocul de Babacu. Vrei să ne omori cu zile ?... Nedormiți, nemîncați, crezi că mai sîntem în stare să urcăm ceva ?...

— El Fugitivo, știi ce ? am auzit-o pe Biba. Aerul de-aici e prea tare... Adică tare scump !... Nenea ăsta nu-i om, ci fiară !... Eu aș zice că-i timpul s-o-ntindem, să ne urcăm în „Bombiță“ și să ne luăm valea...

Privind la mutrele chinuite ale copiilor, la figura speriată și istovită a nevestei-mi, le-am recomandat imediat tovarășilor mei de vacanță :

— Asta o să și facem ! Pe cai, și să nu mai zăbovim !...

Ostrogoţii mă priviră nedumeriţi, cătînd intrigaţi la chipul meu. Iar Babane, în calitatea lui de mai vîrstnicul urmaşilor Jimbla, îndrăzni să mă-ntrebe :

— Dragă unchiule Andi, nu ţi-e cumva rău din pricina foamei ?... Care *cai*, unde vezi tălică aşa ceva ?...

— Lîngă noi ! N-are „Bombiţa" mea 32 de armăsari ?... Şi încă supracomprimaţi ?...

La plecare, fosta noastră gazdă s-a supărat rău de tot. Mai că era să ne ia la bătaie. Răcnea şi se stropşea la noi ca un apucat :

— Păi, unde vă treziţi aici, să-mi ocupaţi bunătate de odaie şi să mă părăsiţi după nici două zile ?... N-aţi zis..c-o să staţi mai mult ?... Mie să-mi plătiţi toată săptămîna, c-altminteri fac urît ! Asta-i bună ! După ce v-am ospătat ca pe neamurile mele bune, numai cu specialităţi din ograda şi grădina mea, o-ntindeţi ca nişte găinari ?...

Babacu, nefiind obişnuit cu asemenea specimene, îi dădu replica ce i se cuvenea :

— Nene Cutare, că nici nu ne-ai spus cum te cheamă, dacă noi sîntem găinari, tălică ce-oi fi ? Ai ?... Vreun zmeu ?...

N-am mai aşteptat răspunsul speculantului. I-am plătit o săptămînă întreagă, cît a vrut şi-a cerut, după care ne-am suit cu toţii în maşină şi-am demarat în trombă către Bucureşti.

Pe drum, la „Paralela 45", am poposit niţel la motelul de-acolo, unde ne-am ospătat ţeapăn, la restaurant. Încălzindu-ne sufletul cu ciorbele de burtă, cu sărmăluţele în frunză de viţă şi cu cafeluţele pe care ni le-au servit, deosebit de amabili, ospătarii prahoveni, am simţit că trăim o altă viaţă.

— O pățirăm rău, măiestrică dragă, cu vacanța noastră! se apucă să mă prelucreze nevastă-mea, totuși cu zîmbetul pe buze.

— Eu v-am promis, dragii mei, c-o să trăim ca-n vis. De unde era să știu că o să fie un vis *urît*?... Însă, precis, n-o să uităm niciodată aerul de la Cheia! Este?...

Episodul 11

FLAUTUL FERMENTAT

Tanti Ralița, neobosita mea mătușă, năstrușnica și năzdrăvana, cea fără o clipă de astîmpăr, mi-a făcut astăzi o vizită. Una din cele mai puțin așteptate. Fără să-mi telefoneze în prealabil, fără să-mi trimită vorbă prin cineva.

Dealtfel, nici nu-i de mirare. Nu se omoară dînsa cu politețea. De vreme ce-i sînt nepot, mă consideră în continuare tot... copil. Deși am sărit cam multișor peste cinci decenii. Ca să nu mai pomenesc de vîrsta mătușă-mi, care, de vreo cîțiva ani, s-a stabilizat tot la șaptezeci, mai mult neînvoindu-se să mărturisească.

Totuși, ca să n-o jignesc cumva, am luat-o pe de departe, cu duhul blîndeții :

— Nici nu știi ce bine-mi pare că te văd, dragă tanti Raliţo! Tocmai aveam de gînd să mă apuc de lucru...

— Ce vorbești, dom'le! Și ce lucrezi, mătăluță? Ai

ceva lemne de spart, muți mobilele dintr-o odaie într-alta ?... s-a interesat dînsa imediat, fiind și curioasă din fire.

— Alta-i munca scriitorului ! am încercat eu s-o lămuresc.

— Aha ! Te pomenești că iarăși scrii la roman !... Bravo !... Chiar de asta m-am proțăpit la tine acasă, ca să-ți spun ceva deosebit de interesant...

Pînă să-și aprindă mătușă-mea eterna ei mărășească, m-am grăbit s-o întreb, cuprins și eu de nerăbdare :

— Ce-i atît de interesant, de nu te-a lăsat inima să mi anunți sosirea matale ?

Tanti Ralița se făcea că n-aude. Deși era posibil să și nu fi auzit, deoarece mereu spune că-i cam tare de-o ureche, fără să precizeze care anume.

— Interesant e faptul că, în pofida încăpățînării tale de-a scrie numai romane polițiste, ai dovedit totuși oarecari înclinații pentru investigațiile de tip detectivistic... Ceea ce-i mare lucru !... Mai zilele trecute, însă, m-am gîndit că-ți lipsește ceva, pentru a fi și tu un detectiv complet, întocmai ca bătrînul și marele Sherlock Holmes... Știi ce anume ? își încheie mătușă-mea prelunga și neașteptata ei comunicare.

— Ai să rîzi, dar eu aș zice că nu-mi lipsește nimic ! i-am răspuns eu căzînd în păcatul laudei de sine. Cred că posed aceleași aptitudini ca și sus-citatul, dacă nu și ceva în plus... Sherlock Holmes *făcea* numai pe detectivul, pe cînd eu și *scriu* romane detective !

— E drept, nu ticluia romane ! recunoaște tanti Ralița, dar cînta la vioară ! Este ?...

— Ei și ? Nu cînt și eu la pian ? am informat-o nițel cam înțepat.

— Să nu mai amintim de episodul ăsta din viața ta... A fost atît de tragic, încît și-acum mă podidește plînsul !... Era cît pe ce să fii evacuat din casă... Vecinii tăi ceruseră asta. Că nu mai aveau pic de liniște, de le pieriseră și somnul, și capacitatea de muncă, din pricina zdrăngănitului tău la pian, atunci cînd te străduiai să interpretezi *Dansul săbiilor* de Haciaturian... Dacă nu interveneam pe lîngă lumea indignată, asigurînd-o c-am să-ți dezacordez instrumentul de tortură, era în stare să treacă și la fapte, și să te scoată din casă... Cu pian, cu tot !...

Încremenit de spusele mătușă-mi, am întrebat-o înciudat :

— Va să zică dumneata ai fost persoana necunoscută care mi-a distrus pianul ?... Dumneata i-ai rupt coardele cu patentul și-apoi le-ai uns cu clei de tîmplărie, să nu mai sune deloc ! Și m-ai și lăsat să chem tot felul de meșteri ?... Frumos din partea dumitale !...

— Eu am fost, Al, băiețelule ! Spre binele tău !... Și tot eu am venit să-ți spun cea mai interesantă idee care mi-a trecut prin minte. Dacă vrei să fii un detectiv de excepție, neapărat trebuie să înveți să cînți la flaut !...

— De ce ? am întrebat-o eu înmărmurit.

— Pentru că maestrul Sherlock, cînd avea de rezolvat o problemă, cînta neapărat la vioară... Așa ai să faci și tu... Ai de rezolvat o situație nouă la romanul la care lucrezi sau ai de dezlegat cine știe ce enigmă detectivistică, imediat sufli în flaut și... poate-ți vine soluția !...

Sugestia lui tanti Ralița a-nceput să-mi surîdă. Era o idee. Mai ales că romanul meu nu prea mergea deloc. Așa aveam să fac ! Să studiez flautul. În definitiv, este

un instrument uşor de transportat, şi nici nu posedă corzi pe care să le taie mătuşă-mea.

A doua zi, i-am comunicat nevesti-mi :

— Copilă bună, fă-mi bagajele, că plec la Mățău !

— Măiestrică, ce-i cu mataie ? s-a interesat Penke. Nu ți-e bine ?...

— Ba chiar foarte bine ! Ca să-mi stimulez ideile şi inspirația, neapărat vreau să-nvăț a cînta la flaut... Iar lucrul acesta nu-i posibil decît la Mățău, satul nostru de baştină, unde s-a născut Tatapetre, bunicu-meu. Sat de oieri, cu tradiție în materie de flaut, fluier şi caval !... Nici oile nu fac telemeaua fără un pic de muzică !...

În dimineața următoare am aterizat la Mățău. Zic *aterizat*, pentru că „Bombița" zburase ca un bolid autentic. Uneori cu peste şaptezeci pe oră !

Găzduire am găsit la un neam îndepărtat, care a consimțit să mă recunoască de rudă. Contra cost ! Spre marea mea surpriză, în locuința acestuia mai erau cazați nişte turişti : nepoții mei de la Valea cu Urşi, veniți la Mățău să-şi petreacă o parte din vacanță, şi nu o vacanță oarecare, ci una în condițiile unei alimentații speciale, bogată în vitamine şi calciu, adică alcătuită exclusiv din lapte de oaie, iaurt şi telemea.

Ostrogoții : Biba, Babane şi Babacu au manifestat un entuziasm atît de turbulent, încît a fost cît pe ce să ne pomenim mutați la o altă gazdă, mai puțin amatoare de zgomot.

— Ce cauți aici, măi frate, dragă unchiule Andi ? s-a interesat Babane.

— Măi nepoate, nu ştii cum sînt scriitorii ? mi-am început eu munca de lămurire. Au şi ei fel de fel de

idei, care mai de care mai năstruşnice şi originale... Ce crezi că mi a trăsnit prin cap?...

— Un nou subiect de roman? a-ncercat să ghicească Biba.

— Ceva mai deosebit! Să-nvăţ a cînta la flaut! am mărturisit eu.

— Nu se poate, Hombre! a exclamat Babacu, prichindelul meu de nepoţel. Pentru asta trebuie să te calificì cioban, să creşti oi, să ai măcar şi-un cîine de specialitate!... Ce păcat că nu l-am luat şi pe nea Mişu Falconetti cu noi!... Dar nu-i o problemă, îi telefonăm lui tăticu', şi mîine-l aduce!...

— Ferească sfîntu' să faceţi aşa ceva!... am izbucnit eu îngrozit de perspectiva sosirii fioroasei jivine. Cu Falconetti aici nu mai există nici o nădejde să-nvăţ flautul... E-n stare să mi-l mănînce, cu găuri, cu tot!...

Chiar din după-amiaza aceleiaşi zile am purces să-mi studiez instrumentul. Tot biata mătuşă-mea îmi făcuse rost de el. Cîndva, aparţinuse lui moş Apostol, fratele lui Tatapetre, bunicu-meu, care-l folosise, pe vremea cînd îşi făcea armata, la fanfara regimentului 1 infanterie.

Era un flaut vechi şi cam neîngrijit, cu unele găuri astupate de resturi alimentare, pînze de păianjeni şi muşte moarte. Bineînţeles, imediat am început să-i aplic un tratament corespunzător, de trezire la viaţă. L-am spălat cu „Alba Super Lux“, după care l-am uns cu nişte unt proaspăt de casă, să i se înmoaie clapetele. Mai greu a fost cu extragerea muştelor mumifiate, dar pînă la urmă tot am izbutit să le scot.

Cînd am socotit c-am terminat cu recondiţionarea agregatului muzical, arăta ca nou. Iar în clipa cînd am şi suflat în el, să-l aud cum sună, la-nceput a scos doar

vreo cîteva baloane colorate, așa cum sînt clăbucii de săpun, iar abia după aceea au pornit să fugă înnebunite furnicile.

Din pricina untului, gîngăniile se refugiaseră în interiorul flautului, crezînd că-i rost de trai pe vătrai, adică mîncare la îndemînă, plus răcoare și umbră.

De unde să fi știut eu că furnicile se dau în vînt după alimente produse în condiții casnice! Le-am alungat pe toate, scăpînd definitiv de ele, numai atunci cînd am cufundat instrumentul în vadra cu apă. Gata! Flautul mă aștepta acum fără paraziți, fără grăsimea care-l făcea să lucească.

Numai că, din cînd în cînd, la strădaniile mele de-a elimina orice urmă de apă, mai scotea și cîte-un clăbuc azuriu de „Alba Lux". Dar, după un timp, n-a mai scos. Însă nici sunete. Se cam umflase, din pricina umezelii, săracul de el.

Așa că, pînă mîine dimineață, ziua sortită primelor lecții, l-am lăsat la uscat, vîrîndu-l în cuptorul sobei din odaie.

De unde l-am scos mai apoi, taman la timp, fiindcă pornise să iasă fumul din el, ca dintr-un trabuc de Havana, din cele care fumează actorii în filmele americane.

La vreo trei zile, după ce mi-am dezlănțuit exercițiile de studiere a cîntatului la flaut, m-am pomenit la mine în cameră cu tustrei ostrogoții.

Exact în clipa cînd izbutisem să înșirui primele note ale melodiei *Ciobănaș, la oi, m-aș duce.*

— Ce-i cu voi, măi copii? i-am întrebat eu nițel indispus. Nu vedeți că-s ocupat?...

— Dar tălică ai văzut ce se-ntîmplă în sat, de cînd ai pornit să cînți la flaut? m-a iscodit Babane, privind la mine ștrengărește.

— Nu! Dar ce se-ntîmplă? l-am chestionat eu intrigat.

— Te-ascultă toată populația Mățăului! m-a informat nepotu-meu.

— Inseamnă că le place! l-am asigurat eu, fiindcă oamenii de-aci sînt foarte muzicali...

— Probabil! a îngăimat Biba. Dă lumea năvală-n ogrăzi, de-ndată ce-ncepi să cînți, zbucnind din case, cu bîtele în mînă, să potolească dulăii care urlă a mortiu, de parcă ar năvăli peste noi tătarii!... Cîinii, după cum se vede, par să fie mai puțin amatori de muzică instrumentală...

— Iar țața Catarița, care ne aduce laptele, a venit să ne spună că i s-a îmbolnăvit vaca! m-a anunțat Babacu, oarecum mîhnit.

— Pare-se că-i o molimă-n sat! a adăugat Babane. La punctul farmaceutic nu mai există nici un fel de antinevralgice... Mi-a spus-o Saveta, fetița doctorului Seringhiță...

La sfîrșitul săptămînii, cînd ajunsesem să cînt, destul de bine, „Priponit de-o garofiță, paște calul lui Gheorghiță", cumătrul care mă luase în gazdă m-a vestit că pleacă la tîrlă, sus, pe munte. Și nu numai el, mi-a comunicat dînsul, ci și majoritatea satului.

— Aveți, acolo, vreo serbare cîmpenească? l-am întrebat eu nedumerit.

— Da de unde! mi-a spus cumătrul. Mergem să ne liniștim, că nu mai putem îndura...

— Căldurile? am încercat să-l iscodesc.

— Păi da, căldurile!... Ne fierb creierii-n cap de-atîta fierbințeală, de parcă ni i-ar fi pus cineva la fiert, pe foc mărunt! a zis bietul cetățean, cu unul din gla-

surile cele mai demoralizate pe care le avea la dispoziție.

Mîhnit de necazurile omului, precum și de misterioasa maladie care se abătuse asupra întregului sat, mi-am continuat exercițiile. De astă dată, cîntînd unele pasaje din *Marșul funebru* de Frédéric Chopin.

Mai bine aș fi încercat să interpretez altceva, bunăoară *Trecea fanfara militară,* că-i mai veselă. Pentru că, de ce să mă ascund după deget, deși nu-s mistic, marșul funerar nu mi-a purtat noroc.

Către seară, cînd m-am întors dintr-o plimbare prin satul acuma aproape golit de populație, am constatat, disperat, dispariția flautului meu drag. Am mobilizat de urgență treimea ostrogoților.

În vreme ce-ntorceam casa cu fundul în sus, în căutarea prețiosului instrument, devenit atît de plăcut întregii obști, l-am auzit pe năpîrstocul de Babacu suflîndu-mi la ureche :

— Hombre, să știi că nu-i lucru curat în chestia asta !... Precis ți s-a furat flautul !... Cred că sînt, în sat, o sumedenie de amatori care vor să cînte la fluierul matale...

De-a doua zi, spre surprinderea noastră, au început să se-ntoarcă cei care plecaseră la munte. Pesemne se aflase și-acolo, sus la tîrle, despre marea mea pierdere. Și nu numai a mea, ci și-a Mățăului.

În dimineața următoare, țața Catarița ne-a vestit că i se vindecase vaca. Și ne-a adus, în dar, și trei litri de lapte, probabil pentru convingerea noastră. După ce ne-am ospătat cu toții, din el, corespunzător, le-am comunicat nepoțeilor, destul de supărat :

— Plec acasă ! Fără flaut nu mai sînt în stare să scriu !...

— Păcat ! şi-a exprimat dezamăgirea Babacu, taman acuma, cînd nea Vică, gazda noastră, ţi-a adus în dar, de la munte, o putinică cu telemea de oaie naturală ?...

— Dar ce bucurie o fi dat peste el ?... m-am arătat eu mirat.

— Cine poate şti ? Pesemne i-or fi trecut fierbinţelile... Dealtfel, parcă tot satul e cuprins de veselie ! mi-a spus Biba, de felul ei destul de bine informată cu noutăţile din comună.

— Ce-ar fi să gustăm şi noi din brînza aia ? m-a rugat Babacu, iarăşi dînd dovadă de lăcomie.

Totuşi, pentru a nu strica buna dispoziţie a copiilor, în ciuda supărării care-mi suprimase orice urmă de poftă de mîncare, i-am îngăduit bondocelului :

— Haide, desfă putinica ! Însă caută şi tu o bucată ceva mai dezvoltată, să vă rămînă şi pentru zilele pe care le mai aveţi de stat la Măţău...

În vreme ce nepoţeii, lucrînd în colectiv, trudeau să scoată capacul putinicii, eu am purces la făcutul bagajelor. Eram hotărît. Neapărat trebuia să plec la Bucureşti.

La un moment dat, un răcnet de victorie sfîşie liniştea :

— Uraaa ! Uraaa !... Am găsit !...

Babacu ţipa din toate puterile.

Pesemne găsise cea mai mare bucată de telemea. Ca să vezi unde duce lipsa de stăpînire în materie de mîncare !

— Şi ce brînză ai găsit, măi Babacule ?...

— Nu brînză, unchiule Andi, ci *în* brînză ! mă informă entuziasmată Biba, aproape dănţuind de bucurie.

Nu-nțelegeam nimic din spusele nepoțelei. Așa c-am rugat-o să fie mai explicită :

— Vorbește-mi clar, ce vrei să spui prin „în brînză" ?...

— Măi fratele meu ! interveni și Babane, ce vrei mai clar ?... Ți-am găsit flautul. În brînză ! E bine ?...

— Nu-i bine, ci foarte bine ! Nu mai plec, rămîn aici, să-mi continui studiile instrumentale...

Cum o fi căzut flautul în putinica cu telemea ?

Mister ! Chiar mare !

Cînd însă l-am scos din putinica de brad, am avut cea mai crîncenă deziluzie din viața mea. Bietul instrument ! Din pricina saramurii în care zăcuse, se umflase și se fleșcăise ca un crenvurșt. Dînd să suflu în el, în loc de sunete n-a scos decît o serie de jeturi de zer... Un zer lăptos și acriu, frumos mirositor.

Văzîndu-mă atît de cătrănit, Babane a încercat să mă mîngîie :

— Nu-i nimic, unchiule Andi !... Gustă și matale o bucățică din telemeaua asta, că-i de milioane !... Flaut, oricînd ai să-ți poți cumpăra, dar brînză ca asta, mai greu...

Încîntat de spusele ostrogotului, care răspîndeau numai optimism și energie, le-am comunicat și eu nepoțeilor :

— Așa am să fac ! Am să-mi caut un flaut din oțel inoxidabil, care să nu mai fermenteze în zer... Și iarăși am să pornesc să cînt. Oamenii din Mățău ar suferi cumplit, dacă n-ar mai putea asculta gingașele sunete ale flautului meu. S-ar simți văduviți de muzica adevărată...

Intrigat de zîmbetele ostrogoților, care abia se stăpîneau să nu rîdă, i-am întrebat bănuitor :

— Măi, spuneți-mi drept, fără ocolișuri, nu cumva moțoganii mi-au ascuns flautul ? Să-i fi deranjat oare, chiar într-atît de mult, exercițiile mele ?...

Babacu, mai mic și mai neprefăcut, mi-a răspuns imediat :

— Și asta-i cu putință, dragă unchiule Andi ! Dar nu pune la ficați supărarea... O să ne cumperi și nouă cîte un flaut, și-ai să vezi minunăție ! Or să ne dăruiască fiecăruia cîte o putinică de telemea, numai să aibă unde ne ascunde flautele... C-altminteri n-au cum să scape de-atîta muzică tînără, folk și pop... Nu-i bună ideea mea ?

Bună pe varză ! Însă mi-a plăcut nespus cum a întors-o nepotu-meu.

Drăguțul de el ! Ca să nu mă jignească, a dat-o pe glume !... Și eu, naivul, care-mi închipuisem că aduc fericirea în casele moțoganilor. Deh ! Muzica-i grea, fie ea ușoară sau cultă, mai ales cînd nu te pricepi s-o cînți ca lumea...

Episodul 12

BASMUL CU BABACU ȘI „BOMBIȚA"

De ieri sînt un fel de dădacă.

Adică trebuie să am grijă, din toate punctele de vedere, de Babacu. Nepoțelul meu cel scump și iscoditor. Și care-i atît de cuminte, încît și-acuma mă mir cum de mi l-au lăsat tocmai mie în grijă, fără ca părinții lui, Anatolie și Felicia Jimbla, să aibă teamă că va întreprinde cine știe ce trăsnaie.

Dealtfel, la ce te poți aștepta din partea unui copil care

încă n-a împlinit șapte ani ? Totuşi, eu mă aştept ca Babacu, cînd va ajunge la şcoală, să fie neapărat un elev fruntaş. Pentru că numai aşa, învăţînd pe rupte, cu sîrg şi încăpăţînare, va izbuti şi el să mai uite din neastîmpăratele lui porniri, care-l împing să comită tot soiul de năzdrăvănii, din cele mai neaşteptate.

Plecînd la mare, împreună cu ceilalţi copii, Biba şi Babane, părinţii lui nu-l luaseră cu dînşii numai din pricină că Babacu se cam îmbolnăvise. Ce-i trecuse prin minte ?...

Vrînd să se obişnuiască cu băile în mare, într-o bună dimineaţă, fără să ne spună nimic, se-apucase de scaldă în apele reci ale lacului Herăstrău.

În afară de faptul că nici nu-i voie să te-mbăiezi acolo, năpîrstocul se procopsise c-un guturai din cele mai crîncene. Acuma îi curgea nasul ca o cişmea. Iar cînd se pornea pe strănutat, zbîrnîiau pînă şi geamurile ferestrelor din cauza icniturilor lui.

Dacă ar fi fost acasă nevastă-mea, Penke, cea cu glas de argint, nu mi-ar fi venit atît de greu. Însă dînsa era plecată la ţară, la nişte cumetri, care se pregăteau de-o nuntă.

Aşa că, în locuinţa de pe Calea Moşilor, rămăsesem numai noi, bărbaţii. Eu şi cu Babacu. Băiat bun şi Babacu ăsta, de-ar fi avut ceva astîmpăr şi n-ar fi manifestat în permanenţă o curiozitate ieşită din comun. Însă era atît de interesat de tot ce se întîmpla în jurul lui, încît îmi venea, uneori, să-mi iau cîmpii. Nepotu-meu era un năzdrăvan nemaipomenit, spaima lumii, nu altceva.

De fapt, nu-i nimica rău în faptul că un viitor şcolar se ocupă îndeaproape de automobile. Dar de ce era neapărată nevoie să-l intereseze anume maşina mea, şi încă proprietate personală ?...

Cu atît mai mult, cu cît „Bombița", care-i numai un „Fiat" 600, în clipa de față se afla în plină revizie tehnică. Lucru necesar și normal la vîrsta ei, avînd peste 180.000 de kilometri la bord, plus doisprezece ani vechime.

Ceea ce mă supără însă acum e ghinionul care s-a abătut asupra mea. Pentru că operația respectivă, pe care mi-o efectuează un mecanic de excepție, vecinul meu de la etaj, Mihăiță-Sfîntu', se bucură și de contribuția lui Babacu. Și asta nu-i deloc bine!

Chiar adineauri mi-a spus:

— Unchiule Andi, să știi că ți-am uns pompa de umflat caucioace!

— În primul rînd nu se zice *caucioace*, ci *cauciucuri*, sau *anvelope!*... Și cu ce-ai uns-o? m-am grăbit eu să aflu în ce constă intervenția năpîrstocului.

— Cu ulei! mi-a zis Babacu.

— Ulei, ulei, dar din care? am insistat eu.

— Cu ulei de salată, de floarea soarelui! m-a informat mecanicul meu de nepoțel.

— Și de ce n-ai folosit ulei special, pentru mașini?

— Pentru că-n bucătărie nu se găsea altceva! mi-a răspuns Babacu, zîmbind șăgalnic.

— Ascultă, măi nepoate, uleiul pentru „Bombiță" se păstrează în garaj, și nicidecum în bucătărie... Că doar n-o să gătim cu el?

După care, nițel supărat, am dat să-ncerc pompa. Să văd dacă mai e bună de ceva. Cînd i-am apăsat pistonul, m-am pomenit împroșcat, de sus și pînă jos, cu cîteva țîșnituri groase de ulei. De salată. Intrigat de abundența lichidului gras din pompă, l-am iscodit pe nepotu-meu:

— Și unde l-ai turnat?... În orificiul de ungere, lîngă garnitură?

— Nu! Direct în corpul pompei, să se umple ca lumea! mi-a răspuns Babacu nevinovat, convins că procedase cum se cuvine.

Atunci mi-a venit să-mi smulg părul de pe cap. De disperare. După-amiază, ca să mă îmbuneze, Babacu mi-a comunicat şi-o veste bună. Anume, că-mi dezumflase toate anvelopele „Bombiţei".

— Cine ţi-a spus aşa ceva? l-am certat eu. Nu te-ai gîndit că tot eu va trebui să le umflu la loc?...

— Păi tocmai de-aia am făcut-o! a-ncercat să-ngaime Babacu. Cînd ai să umfli din nou caucioacele, pompa se va curăţa singură de prisosul de ulei... Nu-i aşa c-am gîndit bine?...

— Sigur că... nu! Normal ar fi trebuit să spălăm pompa, nu să golim cauciucurile de aer... Ca pedeapsă, pentru iniţiativa ta nesăbuită, ai să mă ajuţi la stabilirea presiunii în anvelope!

— Cu multă plăcere, Hombre! m-a asigurat nepotu-meu. Nu-s eu ajutorul matale de mecanic?...

Pînă la cină, am trudit ca un catîr. Tot umflînd, pe rînd, cele patru anvelope. Plus cauciucul de rezervă. Mai cu aer, mai cu ulei!...

Însă, cînd am vrut să controlez presiunea aerului din cauciucuri, pe care Babacu o determinase cu ajutorul manometrului, în calitatea sa de ajutor de mecanic, mi s-a făcut rău.

Nepotu-meu înţelesese indicaţiile mele greşit, şi, în loc de 1,6 atmosfere, mă lăsase să pompez pînă la 16. Chiar m-am mirat cum de nu-mi explodase nici un cauciuc...

— Hai la masă, măi nepoate, că numai boroboaţe mi-ai făcut! i-am spus eu. Puteam să umflu roţile de la patru camioane, cu presiunea stabilită de tine!...

— Nu-i nimica, unchiule Andi! mi-a declarat Babacu. Acuma-i mult mai uşor să dăm drumul la aer, decît să-l pompăm!... Mergem să mîncăm ceva?...

Stînd la masă, frînt de oboseală, am constatat că salata de roşii avea un gust extrem de ciudat.

— De unde mi-ai adus uleiul pe care l-am pus adineauri în castron? l-am luat imediat la întrebări pe nepotu-meu.

Babacu, continuînd să-nfulece cu poftă din farfuria ce o avea în faţă, mi-a răspuns abia după ce şi-a terminat îmbucătura:

— Din bucătărie... Că nu era să-l aduc din garaj! L-am găsit în dulapul de lîngă aragaz!

În clipa aceea mi s-a zbîrlit părul de pe cap.

— Vai şi-amar de noi, Babacule! Asta-i ulei de parafină, şi acela nu-i dulap de bucătărie, ci dulapul farmaceutic al mătuşă-ti... Ce ne facem acu'?... Ştii că-i laxativ?...

— Nu-i vina mea, unchiule Andi! — şi-a luat apărarea nepotu-meu. N-ai spus matale că-n bucătărie trebuie să se găsească numai uleiurile pentru salată?... De ce ţineţi farmacia acolo?... Nu era mai bine dacă o păstraţi în casă?... Şi, la urma urmei, ce dacă-i laxativ?... Nici n-am mai auzit cuvîntul ăsta, pînă acum!...

La culcare, pe cînd ne îmbrăcam pijamalele, am surprins un zdrăngănit bizar. Şi care răsuna în buzunarele pantalonilor lui Babacu, în vreme ce-i chitea frumos, pe spătarul scaunului, aşa cum se cuvine din partea unui copil ordonat.

— Ce-ai acolo, Babacule? m-am interesat eu.

— Nişte rotiţe de tablă, unchiule Andi... Le-am luat

din lădița cu piese de rezervă... Dar sînt stricate și ciobite !...

— Ia să le văd și eu ! Și zici că le-ai găsit în lădița „Bombiței" ?...

— Exact ! mi-a mărturisit nepotu-meu.

A fost suficient să-mi arunc o singură privire asupra așa-ziselor rotițe din tablă, ca să simt cum mă apucă leșinul.

— Măi băiete, păi astea-s pinioanele de distribuție... Noi nouțe, pe care le păstram ca rezervă.... Și-äia sînt zimții lor, iar nicidecum ciobituri... Imediat să le duci la loc...

— Unde la loc, unchiule Andi ! a-nceput s-o bălmăjească năpîrstocul. C-am aruncat lădița la gunoi, cu toate mărunțișurile din ea... Am crezut că-s rămase de la prima revizie... Și-așa erau murdare și pline de grăsime...

Ce să mai stau și să-i explic lui Babacu ? Totuși, m-am răzgîndit. Era necesar să-i fac puțin educație tehnică auto. Drept care i-am adus la cunoștință :

— Uite ce-i, Babacule, să știi și tu... Fără rotițele astea, cărora tu le-ai hărăzit o soartă atît de crudă, nici un automobil nu se poate mișca... În nici un fel, în nici o direcție !... Iar mărunțișurile alea, pe care eu le-am uns cu grijă și migală, cu vaselină specială, pentru a nu rugini, toate erau numai piese de rezervă... Extrem de necesare în caz de pană de motor sau de transmisie... Haidem să le căutăm !...

Cam într-un ceas și ceva, am izbutit să adunăm de la lada de gunoi șuruburile, șaibele grover, piulițele și prezoanele pe care le aruncase Babacu. După ce-am răsturnat mai toate resturile, am dat și peste celelalte piese : capete de bară, garnituri de frînă, pistonașe de la ambreiaj, arcuri, căpăcele și cilindri receptori...

Cînd ne-am culcat, într-un sfîrşit, eram plini de vaselină şi ulei, negri ca nişte coşari. Şi-am făcut o enormă greşeală că ne-am culcat aşa, fără să facem mai întîi o baie corespunzătoare. Pentru că dimineaţa, la trezire, cearceafurile şi pernele erau atît de pătate şi murdare, încît s-a impus numaidecît imediata lor spălare. Operaţie pe care-am fost nevoit s-o execut tot eu. Noroc că m-a ajutat Babacu la întinsul lor pe funia de uscat.

Peste vreo cîteva zile, isprăvisem de pus la punct „Bombiţa". Cu ajutorul calificat al lui Mihăiţă-Sfîntu, vecinul de la etaj, dar şi cu cel total necalificat, prestat de ostrogotul de la Valea cu Urşi, adică de Babacu.

Cînd zic „pus la punct", este doar un fel de-a vorbi. Pentru că am serioase bănuieli în privinţa aportului simpaticului personaj, atît de drag mie, fiindu-mi şi nepoţel. Ce-i drept e drept : Babacu stă cam prost cu tehnica auto. Deşi s-a străduit tot timpul să-mi fie de ajutor, mereu m-a încurcat. În afară de faptul că, pe cînd se efectua montajul final, mi-a rătăcit o sumedenie de şuruburi şi piuliţe originale, se mai apucase să-mi arunce la gunoi şi două jiglere de la carburator, crezînd că-s cuie obişnuite.

Mă rog, numai boroboaţe îmi făcuse.

Totuşi, spre surprinderea mea, cînd am pornit maşina, motorul a funcţionat ireproşabil. În ciuda faptului că-i lipsea jiglerul de şoc, unul din cele pierdute de Babacu.

De bucurie, m-am gîndit să-l răsplătesc pe ostrogot, şi să-l iau lîngă mine, la o probă cu maşina prin curtea casei. Merita. Mai ales că nu izbutise să-mi piardă chiar toate piesele esenţiale de la motor.

În vreme ce ne roteam prin faţa clădirii, i-am explicat cum se manevrează o maşină de mic litraj, aşa cum

era „Bombița“ mea. I-am arătat ce rost are fiecare pedală, care-i de frînă, și care-i pentru accelerație.

Babacu pricepea uimitor de repede. Ba chiar prea repede. Pentru că, la un moment dat, fără să mă-ntrebe, a apăsat pe coada pisicii, cum i se mai spune pedalei de accelerație.

— De ce nu se oprește, unchiule Andi ? a strigat speriat Babacu, în timp ce „Bombița“ se avînta de-a dreptul spre teiul de la poartă.

Nu i-am putut răspunde decît după ce mașina s-a proptit bine în pom :

— Pentru că n-ai apăsat pe pedala de frînă ! De-aia !... Și, de fapt, nu trebuia să apeși pe nimic... Ești mic, și încă n-ai carnet de conducere, nici măcar pentru trotineta ta de la Valea cu Urși !... Ai văzut ce-ai făcut ?...

— Încă nu ! mi-a răspuns Babacu nițel cam rușinat. Dar o să vedem numaidecît, unchiule Andi, dacă ne-om mai putea da jos din „Bombiță“.

Nu știu cum de-o fi ghicit nepotu-meu că vom avea dificultățile proorocite, dar, din păcate, chiar așa a și fost. Pentru că biata mea mașinuță, din pricina pupăturii ei cu teiul de lingă gard, se alesese, cel puțin deocamdată, cu ușile blocate.

Din fericire, geamurile laterale ale portierelor mai funcționau încă, și-am izbutit să ieșim din „Bombiță“ prin spațiul care se crease, după ce le-am coborît.

Cu Babacu a fost ceva mai lesne, însă cu persoana mea lucrurile au decurs destul de anevoios. Totuși, pînă la urmă, am reușit și eu. Dar numai scoțîndu-mi mai întîi picioarele, unul cîte unul, încurajat substanțial de nepotu-meu, care trăgea de ele cu nădejde, de parcă ar fi fost niște stîlpi de telegraf, iar abia mai apoi restul trupului, sucindu-l și răsucindu-l în toate felurile.

După ce-am rămas fără cămașă și o parte din haină,

care s-au prins în ramele ferestrelor, rupîndu-se pe ici pe colo, m-am trezit în sfîrşit afară. Şi doar atunci am putut examina pagubele pe care le suferise „Bombiţa".

O aripă, cea din stînga, era turtită şi buşită bine de tot, farurile se spărseseră amîndouă, iar roata din faţă, din stînga, avea acum un aspect din cele mai ciudate, apropiindu-se foarte mult de forma cifrei 8, încît arăta ca un trombon de fanfară militară, din cele pe care le poartă muzicanţii pe gît.

Babacu, tare necăjit şi amărît, datorită faptului că dînsul fusese cel care determinase catastrofa, privi la mine ruşinat, după care se repezi în braţele mele, îmbrăţişîndu-mă cu ochii podidiţi de lacrimi şi străduindu-se să mă mîngîie :

— Nu-i cazul să fii atît de cătrănit, Hombre !... Am închegat noi amîndoi „Bombiţa", ajutaţi niţel şi de nenea Sfîntu, ce-i drept, dar tot noi doi o s-o reparăm, că nu-i o problemă !... Doar ne pricepem, nu-i aşa ?... C-am mai învăţat şi eu cîte ceva... La urma urmei, să zicem mersi că-i tanti Raliţa la băi ! Dacă era aici, pe capul nostru, ne boscorodea pînă ni-l făcea cît un bostan !

Toată săptămîna am meşterit la „Bombiţă".

Bineînţeles, asistat de nepotu-meu, Babacu. Deşi, fără meşterii tinichigii, aduşi cu mari sacrificii taman de la Comarnic, nu ştiu ce-am fi făcut.

Mîine, avem de gînd să plecăm la mare. Năpîrstocului i-a trecut de mult guturaiul, şi nu-i mai curge nasul ca un robinet defect. Ne ducem să le facem o surpriză lui Anatolie şi Feliciei, precum şi celorlalţi doi ostrogoţi, Bibei şi lui Babane.

Cînd ne-am retras la culcare, după ce-am pus la punct „Bombiţa", spălîndu-i parbrizele şi geamurile laterale, i-am atras atenţia lui Babacu :

— Mîine, de-ai să fii cuminte, şi-ai să accepţi, fără mofturi, să şezi pe bancheta din spate, ca să nu mai păţim cine ştie ce boroboaţă, în seara asta am să-ţi povestesc un basm !...

Nepotu-meu nu s-a arătat prea încîntat. Totuşi m-a rugat :

— Vrei să-ţi spun ceva, unchiule Andi ?... Am să stau acolo unde-ai să hotărăşti tălică... Dar mie nu-mi plac basmele ălea vechi ...Mai bine să-mi povesteşti unul din zilele noastre, cu-o maşină, aşa cum este „Bombiţa" noastră... E bine ?...

— Uite ce-i, Babacule ! i-am declarat eu, am să-ţi povestesc ce doreşti... Un basm modern, cu-o maşină şi-un copil ascultător, care nu-l încurcă pe unchiu-său, atunci cînd îşi repară turismul...

— Păi, asta am zis şi eu, măi Hombre !... Unul ca mine... Adică aşa cum am să fiu eu, de-astăzi înainte ! m-a asigurat Babacu, zîmbindu-mi galeş.

Episodul 13

AUTOBUZUL FANTOMA

De la mare ne-am întors cu toţii, în colectiv : Anatolie şi Felicia, părinţii ostrogoţilor mei dragi, Biba, Babane şi Babacu, plus tanti Raliţa, pe care o găsisem întîmplător la Neptun, unde se afla în tratament.

Spre norocul meu. Căci, fără Trabantul dînsei, ar fi trebuit să mă-napoiez acasă cu trenul. Desigur, mi-ar fi

plăcut mai mult să călătoresc în „Bombița“ mea, dar așa ceva fusese de domeniul imposibilului. „Fiat“-ul nu mai era bun de nimic. Deși poseda 32 de cai putere (eventual 27, avînd în vedere că nici pînă astăzi n-am izbutit să stabilesc numărul lor exact) se încăpățînase, ca un catîr, să n-o ia din loc.

Cu toate că motorul făcea o aprindere cum nu mai pomenisem de multă vreme, funcționînd excepțional, fără rateuri, fără să se oprească din senin, cum obișnuia în alte dăți, mașina refuza însă să intre în viteza întîia. Bineînțeles, nici în celelalte trei. Ca să nu mai vorbesc despre marșarier, care acționa cu totul alandala, săltînd pe loc „Bombița“, de ziceai că-i o capră turbată.

Tanti Ralița, mecanic de excepție (după părerea dînsei, eu avînd alta, absolut inversă), se vîrîse imediat sub mașină, trebăluise ceva pe-acolo, apoi ieșise plină de ulei și cu niște șuruburi în mînă, și-mi anunțase catastrofa :

— Al, băiețelule, nu-i uman ce se-ntîmplă cu mașinuța ta !... Cred că i s-a defectat cutia de viteze... Totuși am izbutit să rezolv parțial pocinogul, deoarece sper să nu mai țopăie la marșarier !... Hai să vedem ! Pornește motorul !...

Nici n-am apucat să-nvîrt cheia de contact la sfert, că aprinderea s-a realizat imediat. Mătușă-mea a zîmbit încîntată. Apoi mi-a indicat :

— Bagă în marșarier, însă cu duhul blîndeții !

Am procedat în conformitate cu spusele dînsei. Spre surprinderea tuturor, „Bombița“ a și purces să dea de-a-ndăratelea. Însă numai o jumătate de metru, pentru că, după aceea, huruind și zdrăngănind îngrozitor, a-nceput s-arunce în toate părțile piulițe și șuruburi, pinioane și garnituri, fel de fel de piese necunoscute mie, și toate de dedesubtul părții din spate.

— Oprește motorul! mi-a strigat tanti Ralița. Acuma știu precis ce are „Bombița"...

Motorul a stat de la sine, fără să-l mai opresc eu. Probabil din pricina agravării defecțiunii. Cînd m-am dat jos de la volan, am întrebat-o pe mătușă-mea :

— Ce are ?...

— Vezi șuruburile astea, din mîna mea ? mi-a arătat tanti Ralița pumnul deschis. Am bănuit de la început că-i vorba de cutia de viteze... De-acolo sînt... Le-am scos anume, ca să văd ce se-ntîmplă... Și s-a-ntîmplat exact ceea ce m-am așteptat. Adică ți-au sărit toate detaliile de la cutie... Bine că știm care-i situația...

Babane, Biba și Babacu, de față la toate operațiile noastre, priveau uimiți la mătușa noastră generală. Abia într-un tîrziu, după ce și-au revenit din admirația lor pentru geniul tehnic auto al bătrînei, au îndrăznit să se intereseze și ei, prin gura lui Babane :

— Și care-i situația, tanti RALițo ?

— Proastă ! Va trebui să lăsăm „Fiat"-ul la autoserviciul de-aici, iar noi plecăm acasă cu „Dacia" voastră și cu „Trabant"-ul meu... Mai mult nu pot face... N-am utilajul necesar !

— Mai bine ! i-am spus eu cătrănit foc. Dacă-l aveai, rămîneam fără mașină, de tot !...

Biba, nepoțica mea cea bălăioară, cuprinsă de serioase îndoieli în privința priceperii mătușă-si, mai ales după ce auzise și comentariul emanat de subsemnatul, a declarat în numele copiilor :

— De ce nu l-ai chemat pe tăticu, dragă tanti Rațițo ?... Dacă știai că, fără un utilaj de înaltă tehnicitate, nu ești în stare să-i vii de hac defecțiunii, pentru ce-ai mai făcut și experiența asta nenorocită ?...

— Păi ce, taică-tău se pricepe la tehnică auto ? s-a burzuluit mătușă-mea la biata fetiță.

Biba tăcu, înghițindu-și lacrimile ce-i apăruseră la colțul ochilor.

Însă pe Babacu nu-l mai răbdă inima, și sări în apărarea soră-si :

— Tot atît cît și matale !... Adică aproape deloc !...

— Bravo, fraților ! purcese să bodogănească tanti Ralița cu glas fals îndurerat. Rău am mai ajuns, dacă s-au apucat să mă judece pînă și prichindeii mei de nepoți !... Va să zică așa, habar n-am de mecanică ?... Păi, știți voi cîte manuale am eu acasă, manuale speciale de depanare auto, cîte unelte și piese de rezervă ?...

Babane, căruia parcă i se făcuse nițică milă de jalea mătușă-si, încercă să mai astîmpere lucrurile :

— Să n-o luăm chiar mecanic, dragă tanti Ralițo ! Nu ne-ai învățat matale că trebuie să-mbinăm teoria cu practica ?... Fără o practică îndelungată, într-un atelier de specialitate, degeaba mai citești cărțile alea...

Cînd am ajuns la București, tanti Ralița m-a lăsat acasă, iar ea a plecat la locuința dînsei, de pe șoseaua Vergului. Supărată foc. Pentru că-n mai tot timpul drumului îi arătasem greșelile de conducere pe care le săvîrșea.

Din fericire, întrucît Penke, nevastă-mea, încă se mai afla la Tîncăbești, unde probabil că nunta nu se terminase, văru-meu Anatolie mi-a lăsat copiii, pe tustrei, să-mi țină de urît.

— Eu plec cu Felicia la Valea cu Urși !... Cînd se-ntoarce și Penke, veniți împreună, la noi, la canton, și-mi aduceți și îngerașii !...

Acestea fiind zise, familia Jimbla a demarat în trombă, cu „Dacia" lor, îndreptîndu-se spre Curtea-de-Argeș.

— Și noi ce-i facem acu', măi frate ? m-a chestionat Babane, pesemne speriat de perspectiva unei vacanțe la oraș, și încă pe-o căldură toridă. Chiar în clipa aceea

mi-a trecut prin minte ideea. O idee grozavă, de milioane.

— Plecăm la Tîncăbeşti, ostrogoţilor! le-am anunţat eu splendida iniţiativă pe care o luasem. Mergem, şi noi, la nuntă!...

— E minunat, unchiule Andi! a strigat încîntată Biba.

Mai puţin încîntat, Babacu s-a interesat imediat:

— Minunat, minunat, dar cu ce plecăm, măi Hombre? „Bombiţa"-i la Neptun, iar noi la Bucureşti!...

— Ia ascultă, Babacule, de cînd te-ai născut, numai în turism proprietate personală ai călătorit? l-am dojenit (educativ) pe nepotu-meu.

Babacu şi-a plecat imediat ochii, s-a-nroşit niţel, apoi şi-a recunoscut vina:

— Sigur că nu, unchiule Andi!... Iartă-mă, te rog, dar cu matale sînt în stare să merg oricum, chiar şi cu taxiul!...

— Perfect! le-am comunicat ostrogoţilor opinia mea despre felul în care ştiau să-şi facă autocritica. O să călătorim la Tîncăbeşti cu autobuzul... Transporturile noastre interurbane sînt excelente. Au şi „Chausson"-uri, rămase de la O.N.T.!... Nu mai vorbesc de faptul că, prin Tîncăbeşti, trec mai toate autobuzele care circulă pe şoseaua Bucureşti-Ploieşti...

Pînă am ajuns la autogara centrală, de la Băneasa, folosind troleibuzele 85 şi 81, ziua de vară, care abia îşi înteţea arşiţa, se apropia de miezul ei. Zăpuc cumplit. În sala de aşteptare, şi mai crîncen. Lume multă, înghesuială cumplită.

Şi-am început să aşteptăm plecarea primului autobuz.

Însă aşteptam zadarnic, deoarece nu se arăta nimic care să semene a „Chausson", „Ikarus" sau ceva apropiat.

Obosiți, copiii au ațipit, cu capetele plecate pe umărul fratelui cel mai apropiat. Babacu sforăia încet, pufăind abia auzit, rezemat de Biba, iar fetița se sprijinea de Babane. Numai Babane, care era și mătăhălos, fiind un flăcău bine dezvoltat, vînjos și atletic, se lăsase pe umărul meu. Apăsat de greutatea ostrogotului, care nu era de ici de colo, am pornit să cucăi și eu, simțind cum îmi amorțește partea dreaptă a trupului.

Dar n-am avut parte de nici un pic de hodină, deoarece o băbuță, care ședea pe-aceeași bancă cu noi, și pe care o apucase pofta de vorbă, începu să-mi povestească ceva extraordinar.

Mai ațipeam, mai mă trezeam, în orice caz mă străduiam să-nțeleg ce-mi spunea bătrînica.

— Măiculiță dragă, nu-i a bună ce se-ntîmplă !... mormăia, fonf și peltic, mătușica. Sînt anumite seri cînd se ivește aici, pe nepusă masă, o nălucă de autobuz... Să vezi și să nu crezi !... Este o mașină ce nu are orar, nu-i trecută nicăieri pe tabelele ăstora de la IRTA... Ce-o fi cu ea, nimeni n-a aflat... Dar ce să-i facem, cine are nevoie s-ajungă acasă, se urcă și pleacă și cu strigoaica asta de mașină...

În timp ce bătrînica își depăna povestea ei aiuritoare, afară pornise să se-ntunece. Era un amurg ciudat, învăluit de trîmbe de pîclă. Tocmai ațipisem din nou, în torsul de mîță al băbuței, cînd deodată aceasta, întrerupîndu-și spusele, sări de pe bancă și țipă la mine speriată :

— Iacătă-l-ăi, măiculiță dragă, ăsta-i autobuzul nostru... Năluca s-a ivit ! Vezi-l cum arată ?...

Era un autobuz ca toate autobuzele. Numai în închipuirea mătușicăi putea fi un autobuz fantomă. Mi-am trezit imediat ostrogoții și, laolaltă cu o mulțime de

lume, ne-am urcat grăbiți în mașină. Nici n-am apucat să ne ocupăm locurile, că autobuzul a și pornit încetișor.

Abia atunci, la strigătul lui Babane, am înclinat să dau crezare poveștii băbuței. Nepotu-meu îmi spusese speriat :

— Măi fratele meu, ia fii atent ! Autobuzul ăsta merge fără șofer !...

Așa și era. Mașina rula de una singură. Dar lucrurile s-au lămurit imediat. Pentru că, peste o clipă, un vlăjgan cît toate zilele, mirosind de la o poștă a trăscău, a sărit urgent, în ultimul moment, de nu știu unde, pe scaunul șoferului. Deci, ce mai calea-valea, tot n-aveam de-a face cu un autobuz fantomă.

Babacu, intrigat de cascadoria șoferului, mi-a suflat la ureche :

— Hombre, simți ceva ?...

— Ce să simt ?

— Nu simți că nenea ăla de la volan e băut ?... Poate să conducă mașina ?... Ori la autobuze e voie ? Ei ?...

N-am mai dovedit să răspund la chestiunea pusă de ostrogot, destul de justificată dealtfel, deoarece, la ieșirea din autogară, șoferul a frînat brusc, de-am căzut cu toții în spatele celor din față, pentru a îngădui îmbarcarea unui grup numeros de cetățeni foarte voioși, care păreau puși pe fapte mari.

Atmosfera a devenit deodată irespirabilă. Trăsneau frații a prăștină, țuică și alte alcooluri casnice, de mureau și muștele în jurul lor.

— Dă-i bătaie, nașule, că pierdem nunta ! a strigat unul din oamenii aceia către șofer.

— Lasă, cumetre, că nu-ncepe ea fără noi ! l-a liniștit conducătorul autobuzului. Fără naș nu se poate !... Și cine-i nașu' ?... Nu mi-s eu ?...

Ostrogoții asistau intrigați la discuția dintre șofer și petrecăreți. Chiar, la un moment dat, nemaiavînd răbdare, Biba m-a și întrebat în șoaptă :

— Unchiule Andi, nu-i așa că ăsta-i familiarism curat ?...

— Oarecum, draga mea ! Însă sîntem, cel puțin deocamdată, în minoritate... Și-i mai bine să tăcem mîlc... Pînă izbutesc să dibuiesc ce se petrece aici...

— Păi de-aia ți se spune detectivul Conan Doi ! a intervenit și Babacu, cel care le știa pe toate. Fiindcă-i dai de gol pe șmecheri și pe cei care nu-s oameni de omenie !...

Atît de plăcut m-a uns la inimă ce spusese năpîrstocul de nepotu-meu, încît l-am luat în brațe și l-am pupat pe frunte.

Noaptea lăptoasă de-afară era din ce în ce mai densă. Pesemne din pricina întunecimii, șoferul nostru a trecut de Tîncăbești, fără să oprească. În schimb, a frînat, destul de smucit, chiar lîngă bufetul satului următor, în plin centru al Ghermăneștiului.

— O fi vreun accident, El Fugitivo ? m-a întrebat Biba, privind neliniștită la mine.

— Fii cuminte, Biba dragă, nu-i nici un accident ! i-am spus eu, foarte atent la evenimentele din exterior. Mai curînd ceva extrem de grav ! Pentru că, ceea ce se petrece mi se pare absolut anormal...

Și-așa și era. O bandă de indivizi, deghizați în nuntași, cu flori de lămîiță la rever și cu vinul în nas, ne ataca autobuzul.

Strigînd și hăulind mereu la șofer, căruia îi ziceau „nașule !", și cu ajutorul obținut din partea celora pe care conducătorul autobuzului îi încărcase în autogara de la Băneasa, și care și ei se prefăcuseră că-s nuntași,

acuma se apucaseră să-l tîrască pe „naş“, aproape pe sus, afară din maşină.

— Măi frate, precis ăştia-s tîlhari de drumul mare ! m-a avertizat Babane, ca unul care mai auzise de-asemenea isprăvi. Mai întîi am crezut că vor să fure autobuzul, dar acuma văd că au ce au cu şoferul... Uită-te la ei, cum îl cară în bufet ! Probabil au de gînd să-i ia banii pe care i-a încasat, fără să elibereze bilete, de la pasagerii din maşină... Nu-i aşa ?...

— Fii serios ! l-am rugat eu să-şi astîmpere imaginaţia, la noi nu se întîmplă astfel de atacuri !...

— Dar şoferul de ce-a luat bani de la oameni ? nu s-a lăsat prea convins nepotu-meu. Asta nu-i tot un atac la averea cetăţenilor ?

— Ba aşa-i ! a intervenit iarăşi Biba. Numai că „naşul“ şi-a găsit şi el naşul. Tare aş fi curioasă să ştiu ce-i fac acolo, în bufet !...

N-am mai apucat să-i comunic nepoatei mele părerea subsemnatului despre strania întîmplare, deoarece „atacanţii“ ne-au ridicat şi pe noi, ca să ne transporte, cam fără voie, în interiorul localului. Cînd ne-am trezit în salonul bufetului, ne-am dat seama că nimerisem... în toiul unui zaiafet de pomină.

Un taraf de muzicanţi cînta de mama focului, în vreme ce mesenii ciocneau şi goleau paharele unul după altul.

— Unchiule Andi, fii atent, că se-ngroaşă gluma ! mi-a şuşotit Babane. Toată chestia asta, cu nunta de la local, este organizată ca să ia ochii la lume... De fapt, bandiţii vor să fure nu numai banii şoferului, ci şi mărfurile din autobuz ! Am mai văzut aşa ceva, la televizor, într-un film cu *cow-boys*...

— Vezi-ți de treabă, măi Babane, c-aici nu-i film, ci altceva, care la noi se numește altfel! am dat eu să-l lămuresc pe nepotu-meu.

— Cum, Hombre, cum se numește? m-a interogat numaidecît Babacu.

Pînă să dovedesc să-i răspund, m-am pomenit chemat afară, de unul din cei care năvăliseră asupra autobuzului.

— Hai și matale, de ne dă o mînă de ajutor!...

Mai mult îmbrîncit, decît de bunăvoie, am pornit după cetățeanul care mă mobilizase; dar și din curiozitate profesională, fiind interesat să aflu ce se ascunde în dosul acestei nunți. Însă, pentru a nu-mi lăsa ostrogoții singuri, fără apărare, i-am luat și pe ei.

Și-am început să descărcăm împreună, cu toții, și cu nepoții și cu alți oameni din localul cuprins de febra petrecerii, o sumedenie de lăzi cu sticle, de oale cu sarmale, de tăvi cu fripturi de purcel, curcan și alte păsări zburătoare necunoscute.

Cînd am reușit să terminăm de golit portbagajul autobuzului, nuntașul care mă solicitase să-l ajut m-a poftit să iau loc la masă:

— Hai, cumetre, bea și te ospătează, și dă-le și copiilor să mănînce pe pofta inimii, c-aici e nuntă mare!... Ești din partea nașului, sau din partea însurățeilor?...

— Nu sîntem din partea nimănui! i-am răspuns eu intrigat.

— Te privește, măi cumetre! Ai intrat în horă, e musai să joci!

Spunînd vorbele de mai sus, „cumătrul" privise la mine oarecum amenințător. După care dispăruse, topindu-se în grămada nuntașilor ce se îmbulzeau în jurul „nașului".

În vreme ce ostrogoţii porniseră să-nfulece din bucatele aflate pe masa nunţii, eu am început să studiez cu ochi de detectiv atmosfera din interiorul bufetului. Puteai să juri că te găseşti la o nuntă adevărată.

Şoferul, care făcea pe naşul, părea să fie chiar naş. Am dedus asta după felul în care îi dădeau să mănînce şi să bea mirele şi mireasa, care se găseau de-a dreapta şi de-a stînga lui. Mai tîrziu, cînd s-a ivit în bufet şi „naşa mare", şi care i-a spus naşului „bărbate", n-am ştiut ce să mai cred. Ori mă aflam la o nuntă, ori eram, cu toţii, victimele unui atac în stil mare.

Totuşi, nu-mi era clar un lucru : ce rost avusese răpirea autobuzului, precum şi golirea acestuia de mărfurile din portbagaj. Şi mai era o enigmă ! Ce căutau sarmalele, lăzile cu sticle şi tăvile cu fripturi acolo ?...

Pe cînd îmi frămîntam mintea să dezleg nenumăratele mistere ale acestei păţanii de pomină, nepoţii mei se frămîntau să vină de hac bucatelor din farfuriile ce se găseau în faţa lor. În clipa cînd un mesean mi-a comunicat, plin de veselie, că n-a mai văzut aşa nuntă, în care naşul să sosească cu autobuzul lui personal, în clipa aceea n-am mai înţeles nimic. Prea se încîlciseră enigme peste enigme.

Pe la trei din noapte, poate patru, a început strigarea şi strîngerea darului de nuntă. Ca să nu mă dau de gol, am contribuit şi eu cu două sute de lei. Dar şi ca să aflu realitatea.

Şi-am aflat-o ! Atunci cînd „naşul" a anunţat că se adunaseră 18.000 de lei. Asta era ! Banditii aveau de gînd să-l ridice pe naş, cu dar de nuntă cu tot. Că doar nu erau să se mulţumească numai cu banii pe care şoferul îi încasase ilicit de la pasagerii din autobuz.

Era timpul să preiau iniţiativa. L-am atras lîngă mine pe Babane şi i-am spus :

— Nepoate, ia-i cu tine pe Biba şi Babacu, şi urmează-mă pe furiş !

— Unde, măi frate ? s-a mirat el. Că mai am o bucăţică de miel...

— Fuga, cu toţii, la autobuz !... Trebuie să anunţăm organele de resort, despre ceea ce se întîmplă aici...

Instalat la volanul autobuzului, am demarat în trombă, ambalînd motorul la maximum. Bine că „naşul" îşi lăsase cheile în contact !

Peste un sfert de oră străbăteam Snagovul, cu şaizeci pe oră, respectînd astfel regulamentul de circulaţie rutieră, pentru ca apoi, la Gruiu, s-o cotesc pe şoseaua care dă în autostrada Ploieşti — Bucureşti.

Nepoţii stăteau lîngă mine, atenţi la desfăşurarea acestei curse fantastice. La un moment dat, am auzit un glas piţigăiat şi somnoros :

— Măiculiţă dragă, văzuşi c-am avut dreptate cu autobuzul nălucă !

Fără să-ntorc capul, am recunoscut imediat vocea băbuţei de la autogară. Am întrebat-o intrigat :

— Ce-i cu matale aici, mătuşico ?... Ce făceai în maşină ?...

— Dormeam, maică, dormeam, că m-apucase somnul !...

Pătrunzînd în incinta autogării Băneasa, am parcat imediat autobuzul lîngă biroul dispecerului. Coborînd din maşină, urmat de ostrogoţi, i-am comunicat şefului de tură :

— V-am adus autobuzul de Snagov... Dacă nu eram eu şi nepoţeii mei, precis rămîneaţi fără el , dar şi fără şoferul dumneavoastră !... Acum se află în mare primejdie...

Dispecerul s-a uitat la mine ca la a noua minune a lumii, apoi a pornit să rîdă în hohote. Abia într-un tîrziu s-a potolit şi mi-a comunicat :

— Nu-i în nici o primejdie !... Este finul meu, şi eu i-am dat voie să folosească maşina... Avea şi el de cununat nişte tineri, în sat la Ghermăneşti !...

Bineînţeles, am rămas cu gura căscată. Şi nu numai eu, ditamai detectivul, ci şi nepoţeii mei ostrogoţi.

Cînd am ajuns acasă, aproape de faptul zilei, ne-am aşezat să bem un ceai de plante medicinale, să ne mai treacă oboseala. Dar şi pentru a discuta cele întîmplate.

Primul care a luat cuvîntul a fost Babane :

— Cine-i îngăduie dispecerului de la autogară să utilizeze autobuzul statului în folosul său şi al finului ?...

Biba a ţinut să precizeze :

— Noi ne temeam că şoferul de pe autobuzul fantomă o să fie jefuit, şi, cînd colo, el era cel care...

Vorbea ca la carte, mititica.

În timp ce mă pregăteam să răspund problemelor ridicate de nepoţeii mei, atît de deştepţi şi atenţi la viaţa din jurul lor, Babacu mi-a luat vorba din gură :

— Unchiule Andi şi dragă Hombre, neapărat trebuie să faci ceva, pentru ca asemenea lucruri să fie aduse la cunoştinţa lumii !... Ce fel de detectiv ai fi dacă vei tăcea ?...

— N-am să tac, Babacule scump, n-am să tac ci am să scriu... Chiar mîine duc, la revista unde colaborez, un articol de demascare a practicilor la care am asistat cu toţii ! E bine ?...

— Sigur că da ! Dar să scrii c-ai fost ajutat şi de noi !... Şi să pomeneşti şi de băbuţa cu autobuzele nălucă, să afle şi dînsa că nu există fantome, ci numai şmecheri puşi pe căpătuială !

Terminînd cele de mai sus, Biba, bălăița mea de nepoțică, a căscat lung, și-a mai adăugat :

— Noi ne ducem să ne culcăm, unchiule Andi, iar matale pune-te pe scris articolul cu pricina !... Cînd ne vom trezi, să ni-l citești și nouă, să vedem dacă-i bun de ceva !... Noapte bună !...

Bieții mei ostrogoți ! Care *noapte bună*, de vreme ce-afară începea să strălucească soarele ?...

Episodul 14

CASA MISTERELOR

A treia zi după apariția articolului meu din revista *Fapta*, și care a declanșat o serie de măsuri administrative împotriva celor care își realizau afacerile cu mijloacele de transport ale statului, am primit două telefoane de-o importanță aproape la fel de gravă.

— Allo ! răcnea o voce de la mare distanță, făcînd să-mi zbîrnîie timpanul. Casa scriitorului Conan ?...

— Da ! am strigat și eu în microfonul agregatului. Cine-i acolo ?...

— Autoservice „Neptun" ! Ați lăsat la noi un „Fiat" 600... E gata !

— Nu se poate ! mi-am exprimat eu uimirea, cum așa ?... Mătușă-mea zicea că nu mai are cutia de viteze !...

— Are tot ce-i trebuie! am auzit glasul sigur de sine al dispecerului de la Neptun. Însă mătușa dumneavoastră nu are...

— Ce nu are?

— N-are ce căuta la „Fiat“-ul dumneavoastră!... Mașina este în perfectă stare de funcționare, a fost nevoie doar să-i schimbăm discul de ambreiaj... Veniți s-o ridicați, sau v-o trimitem noi c-un tehnician de-al nostru?...

— Din păcate sînt ocupat... Mai bine o rog pe mătușă-mea să mi-o aducă...

— Dacă dînsa este cea care a umblat la motor, vă sfătuim s-o lăsați liniștită acasă... Poimîine veți primi „Fiat“-ul, care o să fie adus de tovarășul Mitu Tabagiu, pilot de curse în timpul liber...

— Aoleu! am exclamat eu speriat, și încă pe bun motiv. Păi „Fiat“-ul meu nu-i mașină de alergări... N-are mai mult de 32 de cai, și nici nu prinde peste șaptezeci la oră.

— Fiți liniștit, maestre! Nici Mitu Tabagiu nu mai participă la cursele de automobile, fiindcă are un picior în ghips, de la accidentul pățit la ultimul concurs!...

— Și cum o să conducă?...

— Nu-i o problemă, are proteză! m-a anunțat glasul îndepărtat, după care mi-a închis telefonul în nas.

Al doilea apel m-a înspăimîntat și mai abitir. Provenea de la Penke, nevastă-mea. Îmi telefona de la Tîncăbești.

— Măiestrică, diseară sosesc acasă! m-a anunțat glasul ei de argint. Sîntem într-o mare încurcătură...

— Ce s-a mai întîmplat? am întrebat-o eu cuprins de presimțirile cele mai negre.

— N-ai aflat că nenea Iliescu a fost internat în spital?...

— Nu ! Dar ce legătură are cu noi ?

— Păi asta e, că are ! Şi încă una de groază... Nu ştii că dînsul, săracul, se ocupa de calcularea repartiţiei notei de lumină pentru întreaga casă ?... Acuma va trebui s-o descurcăm noi, pentru că nimeni altcineva nu se pricepe !

M-am liniştit brusc. Pentru că, deşi nici în liceu n-am prea stat bine cu matematica, mai aveam totuşi oarecare habar de-un calcul elementar, aşa cum este cel al stabilirii cotelor de plată a luminii. Ceea ce i-am comunicat şi nevesti-mi :

— Copilă bună, totu-i în regulă ! Mai ales că se află la noi şi Babane, nepoţelul nostru de la Valea cu Urşi, împreună cu Biba şi Babacu... Iar Babane-i fruntaş la matematică, precum şi premiant la nu ştiu ce olimpiadă de fizică şi chimie...

Pe seară, eram adunaţi în jurul unui ceai de sunătoare. Eu, Penke, Biba, Babane şi Babacu, dar şi tanti Raliţa.

Mătuşă-mea, aflînd de necazul care se abătuse peste casa noastră, uitase de supărare şi venise să ne dea o mînă de ajutor. După ce-a ras majoritatea sandvişurilor de pe masă, de ne-a lăsat aproape flămînzi, tanti Raliţa m-a întrebat :

— Al, băieţelule, cui i-a trăsnit prin cap ideea asta sinistră, să te pună pe tine la calcularea repartiţiei ?... Nu-i uman ce se-ntîmplă la voi, zău aşa !

— Ideea îmi aparţine, dragă tanti Raliţo ! Din motive de forţă majoră... Am fost astăzi la nenea Iliescu, la spital, şi mi-a predat o sacoşă întreagă, plină cu notele şi facturile de pe lunile trecute... Zicea c-o să mă orientez de minune... Drept să-ţi spun, nu ştiu de unde-l

apucase un entuziasm atît de inexplicabil !... Dar o să ne descurcăm, nu-i dracul chiar atît de negru...

Ostrogoții, cam lihniți de foame, datorită contribuției esențiale a mătușii noastre generale la consumarea cinei, priveau la mine curioși. Probabil nici ei nu erau lămuriți în privința siguranței cu care declarasem, atît de optimist, că o să ne descurcăm.

Sîntem, cu toții, în cea de-a cincea zi de cînd ne aflăm antrenați în acea incredibilă aventură matematică. Mai întîi, în primele zile, încercasem, repartizînd sarcinile, să punem o oarecare ordine în notele și facturile din sacoșă, care zăceau acolo claie peste grămadă.

Cînd izbutisem să le aranjăm într-o ordine cronologică aproximativă, am preluat întreg pachetul de hîrțoage și-am pierdut o noapte întreagă ca să le studiez. Deși ultima notă de plată absenta cu desăvîrșire, în zori reușisem să rezolv prima parte a dificilelor operații.

Ajunsesem la o concluzie. Clară ! Și anume, că nu se putea pricepe nimic din maldărul de indexe facturate electronic... Tot era ceva !

Întrucît toți ai casei dormeau pe rupte, spetiți de oboseala zilelor precedente, de cînd începuseră să lucreze serios la stabilirea cotelor pentru fiecare familie în parte, din cele care aveau nenorocul să locuiască în casa din Calea Moșilor, m-am gîndit c-ar fi cazul să-mi limpezesc gîndurile făcînd un duș scoțian. Adică 50% cu apă fierbinte, iar 50% cu apă rece. Din păcate, a trebuit să mă mulțumesc cu unul polar, fiindcă robinetul de apă caldă nu debita decît un fel de gheață pisată. Deci, se defectase și baia, că nu-mi ajungeau necazurile cu calculele.

Cînd m-au văzut că dîrdîi din toate mădularele, ostrogoţii, nevastă-mea şi tanti Raliţa s-au speriat zdravăn, cu atît mai mult cu cît nu puteau să-nţeleagă nimic din spusele mele. Ce-i drept, nici eu nu prea izbuteam să rostesc clar cuvintele, deoarece îmi clănţăneau dinţii atît de puternic, încît ai fi zis că posed un vibrator electric în gură.

— Unchiule Andi, nu te mai căzni, c-am priceput tot ! mă linişti nepoţica de Biba. Vrei să spui c-ai terminat calculele, dar eşti prea obosit ca să ne comunici rezultatele... Pesemne te-a luat frigul de peste noapte... Îndată o să ne prepare tanti Raliţa un mic dejun ceva mai ţeapăn şi-n cîteva minute ai să vezi că eşti alt om !...

Abia după ce-am consumat ceaiul de izmă creaţă, cu pîine şi magiun de coacăze verzi, am simţit că revin la viaţă.

În vreme ce încercam să iau din platoul de pe masă ultima bucată de şuncă, deoarece tanti Raliţa părea să-i fi pus gînd rău şi-acesteia, după ce dăduse gata aproape o jumătate de kil, fără însă să reuşesc, dînsa fiind mai iute de mînă, am putut, în schimb, să le transmit alor mei :

— Nu mai merge aşa, fraţilor ! Unii să muncească noaptea întreagă, iar ceilalţi să le doarmă buştean... Nu se poate, nu-i corect, nu-i uman, ca să folosesc expresia lui tanti Raliţa !... De astăzi, facem o nouă împărţire a sarcinilor...

— Şi care or să fie acestea ? s-a interesat mătuşă-mea, privind la mine chiondorîş. Adică tu să le dormi, iar noi să ne-aşternem pe calculat ?... Zi odată, nu te sfii, că oameni sîntem !

După ce m-am uitat şi eu cîş la dînsa, m-am stăpînit totuşi, şi-am transmis indicaţiile pe care le-am con-

siderat de cuviință, cu glas hotărît și calm, în pofida supărării care mă mistuia :

— Matale, tanti Raliţo, ai să citeşti din nou și-ai să notezi iarăși consumurile la zi de pe contoarele pasante ale celor zece familii care viețuiesc în casa noastră ; una la mînă... Penke, în calitate de gospodină, se va ocupa de gătit, asigurînd o hrană substanțială și rațională pentru toți membrii colectivului nostru ; doi la mînă... Babane, ca matematician, care și-a verificat înclinațiile sale la olimpiada aceea de pomină, mă va ajuta la calcule ; trei la mînă... Biba, fiind un copil politicos și cuminte, va aduna declarațiile locatarilor despre abaterile de la consumul normal, pentru a afla dacă nu-există cumva vreo scurgere de curent ; patru la mînă... Datele și informațiile adunate de voi se vor cumula apoi într-un tabel centralizator pe care-l voi întocmi personal, urmînd să trec după aceea la faza finală, adică la determinarea sumei pe care trebuie s-o plătească fiecare posesor de contor pasant... Asta ar fi cam cinci la mînă !... Şi gata !...

— Cum adică gata ? a ţîşnit Babacu, jignit foarte. Dar unde-i şase la mînă, unde-s eu ?...

Săracul Babacu, nu-l pusesem la socoteală. Îl uitasem. Dar, ca să-l împac, i-am dat şi lui o misiune.

— Ştii ce-ai să faci, măi Babacule ?... Tu ai să te duci la poartă, unde se află contorul central, şi-ai să-mi comunici dacă funcționează normal... Asta-i şase la mînă !... E bine ?

— E bine, unchiule Andi, e tehnic ! a sărit în sus de bucurie năpîrstocul tribului Jimbla.

— Atunci totul e clar ! am declarat eu. Diseară, la cina pe care ne-o va servi soţia mea, dar şi mătuşa voastră, ne vom întruni cu toţii şi ne vom sfătui despre

ce am aflat și măsurat... Eu mă duc să mă culc, pentru că n-am dormit toată noaptea !

Pe la șapte și jumătate, oră pînă la care nu reușisem totuși să ațipesc ca lumea, fiind preocupat permanent de problema spinoasă a stabilirii cotelor de plată, m-am prezentat în sufragerie. Și ca să gust ceva de-ale mîncării, dar și pentru a constata roadele muncii depuse de colaboratorii mei. În odaie nu se afla încă nimeni. Dar peste cinci minute, cînd Penke a strigat în direcția curții : „Poftiți la masă !", încăperea s-a populat imediat.

Prima a sosit tanti Ralița, ținînd în mînă niște hîrtiuțe. Apoi au urmat Babane, năpîrstocul de Babacu și bălăița de Biba. Nevastă-mea a sosit ultima, avînd în fața ei servanta cu rotile, pe care o împingea cu eleganță și încredere. Încredere, fie vorba, aveam și noi toți, sperînd să fim ospătați corespunzător. Și-am fost !

Adică, fiecare a primit cîte un borcănel de iaurt, cinci ridichi de lună, o bucățică de brînză topită („pentru copii") și un corn de optzeci de bani, din cele în formă de semilună.

Mirat de frugalitatea primului fel, mi-am consumat porția în tăcere. După ce comesenii mei au terminat de mîncat, m-am încumetat s-o întreb pe nevastă-mea :

— Și ce-avem, copilă bună, la felurile următoare ?...

— Păi, ce s-avem ?... Discuții la problema notei de lumină... Seara nu se recomandă mîncăruri grele, mai ales după un prînz bogat ! Trebuie să ținem și regim, dragă măiestrică !

La început am crezut că Penke glumește. De aceea am insistat :

— Care prînz ?

— Acela pe care l-am servit noi, în vreme ce matale te odihneai... Noi însă am muncit, şi încă zdravăn. Eu am gătit mîncărurile pentru mîine, iar ceilalţi şi-au îndeplinit sarcinile trasate de tine!

— Bravo vouă! le-am spus eu niţel mîhnit. Unii mănîncă şi-alţii rabdă!...

— Dacă dorm, atunci şi rabdă! mi-a trîntit-o verde în faţă tanti Raliţa.

Am tăcut mîlc. Înghiţind în sec. Nedrepţi mai sînt uneori oamenii... Uitaseră că nu-nchisesem un ochi toată noaptea. Mă rog, se mai întîmplă şi-aşa în viaţă!

— Atunci să trecem la problemele noastre!... am zis eu, stăpînindu-mi nervii. Care-i situaţia contoarelor, tanti Raliţo?... Le-ai citit pe toate?...

— Le-am! mi-a răspuns dînsa prescurtat.

— Şi cum e?

— Prost!... Multe din ele, după părerea mea, funcţionează aiurea, unele deloc, iar celelalte cu intermitenţe!...

Indispus de vestea aflată, şi care nu prevestea nimica bun, l-am chestionat pe Babacu:

— Dar contorul general, cel de la poartă, barem acela funcţionează?

— Oho, şi să vezi, unchiule Andi, ce mai lucrează! Se-nvîrte de parcă ar avea în el un motor cu reacţie!...

— Bine, adică nu-i chiar bine, am să controlez şi eu, la faţa locului, care-i situaţia! Şi ce spun locatarii, Biba dragă, ai stat de vorbă cu dînşii?...

Bălăiţa a zîmbit şăgalnic, după care mi-a declarat:

— Toată după-amiaza, El Fugitivo!... Nici nu ştii ce m-am distrat! De mult n-am mai întîlnit nişte oameni atît de simpatici... Deşi, fie vorba între noi, mi se pare că unii din ei încurcă rău de tot lucrurile! Nu-i deloc fru-

mos ce se-ntîmplă în casa voastră, aici, pe Calea Moşilor !... Ca să nu uit, mi-am notat, cuvînt cu cuvînt, tot ce mi-au spus... Ia citeşte ce scrie în carneţelul meu, dar citeşte cu glas tare, s-audă şi ceilalţi !...

Surprins de cele comunicate de bălăiţă, i-am luat carnetul din mînă şi-am început să declam în gura mare :

— Madam Ştefîrţă, vecina lui madam Asanaga, a spus că aparatul de înregistrat consumul de curent, al locatarului de lîngă dînsa, se referea la madam Asanaga, nu mai înregistrează normal din 1972, cînd l-a reparat fratele acesteia, mecanic la un autoservice, unde lucrează ca dispecer la spălarea maşinilor...

— Ce ţi-am spus eu ? a intervenit atunci tanti Raliţa.

— Te rog să nu mă întrerupi, că-i de groază ce citesc aici ! i-am spus mătuşă-mi.

După care am continuat, tot în gura mare, s-audă toţi :

— ...Cu mine n-aveţi probleme, mi-a spus caloriferistul de la parter, tovarăşul Popicu, eu plătesc în sistem pauşal, c-aşa m-am înţeles cu nea Iliescu... Doctorul Briciu, de la etaj, mi-a zis că felcerul care stă lîngă dînsul, şi care lucrează ca soră medicală la circa sanitară, şi-a instalat radiatorul electric în frigider, ca să nu-l prindă lumea... Fratele medical, pe care l-am întrebat, după ce-am stat de vorbă cu doctorul, mi-a spus aşa : „Doctorul ăsta de vaci, de la fabrica de lapte, are o mulţime de aparate electrotehnice în casă, printre care şi unul de muls oile, că de-aia-i veterinar !“... „Familia Tocilă, vecină cu bătrînul Gîrboveanu, mi-a atras atenţia că pensionara de lîngă ei îşi încălzeşte baia cu un termocuplu de fiert cafeaua la ibric...“

N-am citit mai departe. Eram înspăimîntat. Trăiam de-atîția ani în casa asta și nu-mi cunoșteam vecinii.

— Hombre! l-am auzit la un moment dat pe Babacu, nu-i așa că oamenii pe care i-a întrebat Bibuța și-au rîs de ea?... Că nu se poate să fie totul chiar așa, după cum i-au spus ei... Asemenea lucruri nu există, nu-i cu putință! Este?...

— Sigur că este, dragă Babacule! am încercat eu să-i întăresc bănuielile. Chiar în seara asta am să stau și eu de vorbă cu dînșii... Biba scumpă, ce-i cu tine, de ce-ți vine să plîngi?... Tu n-ai nici o vină! Eu sînt în culpă... Nu trebuia să trimit o fetiță ca tine, drăgălașă și politicoasă, să-i interogheze pe vecinii mei... Mai mult ca sigur, și sînt convins că-i așa, dînșii s-au considerat jigniți, văzînd că le-am cerut prin tine o serie de declarații pe care ar fi trebuit să le consemnez singur... Nu te amărî!... Hai, liniștește-te!... Uite, plec acuma la ei, să aflu care-i adevărul în privința contoarelor pasante!...

Din păcate, adevărul era mult mai sinistru. Ba chiar catastrofal. Susțineau cu toții ceea ce-i declaraseră Bibei. In plus, bătrînul Gîrboveanu avea și-o ipoteză personală, în legătură cu diferența dintre consumul înregistrat de contoarele, atîtea cîte funcționau, și cel marcat de contorul central, de la poartă.

— Maestre, ascultă la mine, că-s om bătrîn și mă pricep la chestiile astea! perora Gîrboveanu. Știi pe unde se duce curentul nostru? Ai să rîzi! Prin teiul de lîngă gard... Am văzut cu ochii mei cum îi scînteiază crăcile pe timp de noapte, mai ales atunci cînd plouă... Dacă s-au apucat ăi de la instalații să-l folosească drept stîlp pentru branșament!... Păi, se poate așa ceva?...

Împreună cu tanti Ralița am procedat la o verificare a afirmațiilor lui Gîrboveanu.

N-am constatat nimic. Teiul nu electrocuta. Deloc. În schimb, contorul central se rotea cu-o asemenea viteză, încît ne-a fost clar că este defect.

— Las' pe mine, Al, băiețelule ! mi-a spus mătușămea, că și-acasă tot eu îmi repar siguranțele de la tablou !...

Și-a reparat imediat defecțiunea. Atît de bine, încît am rămas fără lumină. Și nu numai noi, dar și două case alăturate. În disperare de cauză, am telefonat la deranjamente, să vină cineva pentru restabilirea curentului. Cînd au sosit cei de la IDEB, mai întîi ne-au amendat, fiindcă umblasem la contorul lor, fără nici o autorizație. Apoi ne-au asigurat că nu prin tei se scurge curentul, deoarece burlanul de la colțul casei curenta mai abitir ca o electrocentrală. Și iar ne-au amendat.

Bătrînul Gîrboveanu, nefiind de acord cu meșterii, și vrînd să le demonstreze grava eroare pe viu, se cățărase pe burlan și... căzuse. Cu burlanul casei cu tot.

După care fusese ridicat de urgență, nu de specialiștii IDEB-ului, ci de cei de la „Salvare".

Pe la miezul nopții, stînd de vorbă cu membrii echipei noastre, adică sfătuindu-mă cu tanti Ralița, Penke și ostrogoții, am hotărît în colectiv ca, a doua zi, cît mai de dimineață, să mă duc la casieria centrului IDEB-ului, care se ocupa de încasarea facturilor, pentru a cere ajutor la calcularea cotelor de plată.

A doua zi, de la casieria centrului IDEB m-au îndreptat către ICAB, deoarece documentele pe care mi le încredințase nenea Iliescu, și cu care mă chinuisem atîtea zile în șir, se refereau la plata consumului de apă. Atunci am fugit la spital.

Vecinul nostru, care de peste trei decenii se ocupa cu notele de plată a luminii, pretindea că se simte zdravăn şi sănătos, şi chiar vroia să se apuce de repartizarea cotelor de plată, avînd toate hîrtiile asupra dînsului.

Pentru cei 84 de ani ai săi, era o adevărată performanţă. Totuşi, fiind destul de intrigat, l-am întrebat indignat :

— Cum aşa, măi nea Iliescule, întocmeşti notele fără să ai înregistrările contoarelor pasante ?

— Păi ce crezi că le-am luat vreodată în consideraţie ?... Îmi cunosc vecinii, şi cunosc şi casa asta în care locuiesc de aproape cincizeci de ani... Dragul meu, asta-i o casă bătrînă şi veche, plină de mistere ! Dar la anul tot se demolează. Cînd o să ne mutăm la bloc nou, n-o să mai avem probleme cu calcularea cotelor de lumină. Poate or să mă numească pe mine cu administraţia blocului. Şi încă vreo zece ani, tot eu am să am grijă de facturi şi de note.

Cînd am ajuns acasă şi le-am povestit alor mei cele întîmplate, în loc să mă compătimească şi să mă îmbie la un ceai fierbinte, au pornit cu toţii să rîdă în hohote.

— Avea dreptate bătrînul matale, unchiule Andi ! mi-a declarat Babane cu rîsul în nas. Casă a misterelor ! Bun titlu pentru un roman poliţist... Dacă-l scrii cît mai degrabă, precis ai să devii celebru !

Nu era deloc rea ideea nepotului de la Valea cu Urşi. Nu numai titlul era bun *(Casa misterelor)*, ci bune erau şi personajele care o locuiau, adevărate personaje pentru un roman de moravuri şi năravuri.

Episodul 15

TRAFIC INTENS

Încă nu-mi revenisem de pe urma fantasticei aventuri, cu plata notei de lumină, că m-am și pomenit chemat la telefon de văru-meu Anatolie.

— Cînd îmi trimiți copiii, măiestrică ? se interesa dînsul, îngrijorat pesemne de faptul că ostrogoții întîrziaseră atît de mult la București. Ce faceți acolo ? Nu s-a întors încă Penke, să aibă grijă de tine și să scapi de nepoți ?... Ei ? Care-i situația ?...

— Splendidă ! i-am răspuns eu. Biba, Babane și Babacu mi-au fost de mare ajutor... Astăzi ne refacem forțele, că sîntem istoviți de cîte treburi am avut de îndeplinit împreună. Însă mîine ne ducem cu toții la Gara de Nord, să-i urcăm în tren pe nepoței, și să ți-i expediem întregi și nevătămați... Fii liniștit, că mîine, pe seară, precis o să-i ai acasă...

— Dar nu veniți și voi ?... mă-ntrebă Anatolie. Parcă așa ne-nțeleseserăm, nu ? ...Să ne faceți o vizită, să mai stați o țîră la aer...

— Am veni, măi vere, dar trebuie să mă apuc de scris la roman... Am pierdut o săptămînă întreagă cu niște treburi gospodărești, și-am irosit o grămadă de timp... Lasă, nu-ți fă griji, că venim cu-o altă ocazie !...

Dis-de-dimineață, cam pe la 6,35, coboram dintr-un taxi în fața Gării de Nord.

Întrucît tanti Ralița ținuse neapărat să-i petreacă și dînsa pe îngerași, urmînd să sosească de-acasă în Trabantul personal, fix la orele 6,45, ceea ce nu s-a prea întîmplat, am purces s-o așteptăm.

Nepoţeii priveau îngrijoraţi în direcţia din care trebuia să apară mătuşă-mea, eu mă uitam la ceas, temîndu-mă să nu pierdem trenul de 7,02, iar Penke, nevastă-mea, mai păţită cu asemenea prilejuri, pornise să răsfoiască un *Mers al trenurilor* (ultima ediţie), pentru a afla ce alte garnituri mai plecau în direcţia Piteştiului.

— Unchiule Andi, nu cumva o fi uitat tanti Raliţa de plecarea noastră ? mă-ntrebă mîhnit Babane.

— Aş, de unde ! Mătuşa noastră generală nu uită niciodată nimic... Însă este posibil, chiar foarte, să nu se fi trezit la ora propusă ! Dar mai sînt o sumedenie de trenuri, care să vă ducă acasă, nu vă faceţi probleme... Acuşi trebuie s-apară !

Şi-aşa a fost. După cum prevăzusem. Pentru că mătuşă-mea şi-a făcut apariţia pe la zece.

Trabantul dînsei gonea ca la curse, scoţînd flăcări şi fum, mai ales fum, pe la toba de eşapament, urmărit îndeaproape de-o maşină alb-albastră, o „Dacia" 1300, cu girofar.

Cînd a oprit lîngă noi, care ne aşezasem pe treptele peronului din piaţa gării, istoviţi de-atîta aşteptare, a frînat în spatele Trabantului şi maşina cealaltă. Era de la Miliţie.

— Actele dumneavoastră, vă rog ! a somat-o pe mătuşă-mea, care continua să zăbovească la volan, miliţianul de la circulaţie, coborînd din „Dacia" lui, 1300.

Bineînţeles, intrigaţi de cele ce se întîmplau, ne-am dus în grup, către Trabantul care abia se mai vedea, de-atîta fum cît emana. Se umpluse toată piaţa gării de gaze de eşapament, iar lumea tuşea să-şi spargă pieptul.

Pînă s-o desluşim pe tanti Raliţa, care dispăruse total, cu maşină cu tot, în norul de fum albăstriu, dînsa îşi şi rezolvase chestiunea pe care o avea de discutat cu organele de la circulaţia rutieră. Adică plătea, scoţînd

bancnotele, una după alta, amenzile aplicate de cei însărcinați cu paza vieții pietonilor.

Numai datorită faptului că i se ceruse oprirea motorului, precum și retragerea temporară a mașinii din circulație, din pricina defecțiunilor multiple și serioase, am izbutit să aflăm despre ce era vorba.

— Deci ați înțeles bine, tovarășă dragă, mașina rămîne aici, pînă telefonați la un autoservice să vină s-o remorcheze... 200 de lei ați plătit, drept amendă, pentru c-ați depășit viteza legală în localitate urbană, 150 pentru nereglarea aprinderii, iar 50 pentru parcare în zonă interzisă...

Tanti Ralița, supărată foc, s-a mai domolit în clipa cînd a observat prezența noastră. Atunci s-a răstit și dînsa la milițian :

— Care parcare în zonă interzisă ?... Locul unde mă așteaptă nepoții este zonă interzisă ?... Cum să-i conduc altfel la tren ?...

Milițianul a început să zîmbească subțire. Bine că era un om dotat cu un remarcabil simț al umorului. Altminteri nu i-ar mai fi răspuns astfel mătușă-mi :

— Dacă m-aș lua după dumneavoastră, ar trebui să vă permit intrarea în gară, cu mașina asta poluantă, pînă și pe peronul de urcare în vagoane... Nu vă supărați, dar unde-i lege, nu-i tocmeală... Acuma, fiindcă tot ați plătit, vă puteți conduce nepoții la tren... Dacă-l mai prindeți, bineînțeles !... Vă doresc numai bine și sănătate, precum și grabnică punere în stare de funcționare normală a Trabantului !... Bună ziua !

Le cererea mătușă-mi, care era tare cătrănită, a trebuit să ne deplasăm la restaurantul gării, iar nicidecum la acceleratul de Pitești. Din pricina stării nervoase, i se declanșase o foame anormală.

Însă astfel, în timp ce prînzeam, pentru că se și făcuse de douăsprezece, am avut ocazia să aflăm ce se petrecuse cu tanti Ralița, chiar din gura dînsei :

— Cînd m-am trezit, pe la nouă și ceva, deoarece nu-mi sunase deșteptătorul pe care uitasem să-l întorc, am renunțat și la ceaiul meu de dimineață, și la duș, la toate și la tot, și m-am repezit imediat cu mașina încoace... a-nceput să ne povestească mătușă-mea. Am cam depășit viteza legală permisă în oraș, asta-i drept, dar ce să fac, mi-era teamă să nu pierd plecarea îngerașilor... De fîstîcită ce eram, am circulat și pe Calea Victoriei, în sensul interzis, și-am plătit și-acolo 75 de lei... Ca să vedeți cît mă costă !... Cînd am ajuns la Băneasa...

— Dar ce căutai acolo ?... — am întrebat-o eu.

— Păi ce să caut altceva, dacă nu benzină ? s-a mirat tanti Ralița. Deci, după ce mi-am făcut plinul la rezervor, cu gaz lampant, deoarece era o îngrămădeală nemaivăzută la pompele cu benzină, am gonit spre gară, cu optzeci pe oră, lăsînd în urmă o coadă de fum, de puteai să juri că-s cometă...

— Cred și eu ! am ținut s-o informez pe mătușă-mea. Dacă folosești gaz, în loc de benzină, cum să nu scoți fum ?... O fi gazul mai ieftin, dar și... costă... Ai văzut ce-amendă ai încasat ?...

— Ce nu face o mătușă bătrînă pentru tinerii ei nepoți ! s-a autoîncurajat tanti Ralița. Nu-i nimica, tot nu mai am un sfanț... Ai să plătești matale prînzul de-aici...

Chiar în clipa aceea mi-a stat bucata de friptură în beregată.

Crezusem că sîntem invitații lui tanti Ralița. Mai ales cînd o auzisem comandînd șase ciorbe de curcan, ciulamale de miel și friptură pe varză... La plata notei, ospătarul mi-a încasat 177 de lei. În orice caz, mult mai puțin decît plătise tanti Ralița.

— Ei, ce-i facem acu'? s-a interesat mătuşă-mea. Nu-i conducem pe îngeraşi la peron ?...

— Ba da! i-am comunicat eu, dar nu chiar acum, deoarece următorul tren are plecarea la 14,32...

— Perfect! s-a bucurat tanti Raliţa. Atunci comandăm şi nişte prăjituri pentru copii... Eu am să iau numai o cafeluţă... Avem destul timp... Cît e ceasul ?...

— 14,01! i-am spus eu, după ce m-am uitat la ceasul de mînă.

Însă „Omega" mea personală era probabil în urmă, ceea ce i se întîmpla dealtfel destul de des, deoarece peste puţin timp am auzit anunţîndu-se la difuzorul de-afară :

— „Peste cinci minute urmează să plece, de pe peronul 7, acceleratul 62, în direcţia Piteşti-Craiova-Timişoara-Curtici-Viena-Paris !"...

— Tanti Raliţo! a exclamat speriată nevastă-mea, ăsta-i trenul copiilor !...

Mătuşă-mea, care abia începuse să se înfrupte din prăjiturile aduse pentru ostrogoţi, o linişti mestecînd calm :

— Vezi-ţi de treabă, Penke dragă, că n-or pleca îngeraşii noştri taman la Paris !... Unde-i Valea cu Urşi, şi unde-i Parisul ?...

Dîndu-mi seama că mătuşa noastră generală nu fusese atentă la anunţul care se transmisese, preluai iniţiativa, mobilizînd mesenii :

— Fraţilor, gata, pe cai şi să fugim la peronul 7, c-altminteri pierdem şi trenul ăsta !... Daţi-i bătaie !...

Copiii îşi luară pe umeri rucsacurile, eu înhăţai sacoşele cu hrana rece pentru drum, iar Penke o înhăţă pe tanti Raliţa, care nu se prea îndura să-şi abandoneze bucata de tortă. Din păcate, în momentul cînd dădeam să

ieşim pe uşa restaurantului, ne pomenirăm cu ospătarul alergînd după noi şi strigînd în gura mare :

— Allooo ! Unde fugiţi ?... N-aveţi de gînd să plătiţi prăjiturile ?...

Ca să nu întrerup cursa în care ne şi angajasem, i-am lăsat o sută de lei, după care i-am strigat din mers :

— Meştere, fă socoteala, şi-ai să-mi dai restul după plecarea acceleratului !...

Ostrogoţii, fiind şi mai tineri, porniră să sprinteze în goana mare, grăbindu-se către garnitura ce şi începuse să se deplaseze încet. Se mai puteau urca în ea, deşi nu era deloc recomandabil.

Ca să-i încurajez, am început să-i îndemn hăulind :

— Sus în vagoane, haideţi cu toţii !... Nu vă lăsaţi !

Tanti Raliţa şi Penke, alergînd, cu sufletul la gură, începură şi ele să strige. Însă, din pricina gîfîitului care le tăia respiraţia, nu se pricepea nimic din ceea ce voiau să spună.

Abia cînd am fost instalaţi în compartiment, după ce reuşisem să ne urcăm în tren, din mers, în ultimele clipe, abia atunci m-am gîndit să le întreb :

— Ce-aţi vrut să-mi comunicaţi, măi fetelor ?

Nevastă-mea, încercînd să-şi potolească bătăile inimii, zîmbi subţire, apoi izbucni într-un hohot de rîs nemaipomenit.

— Ce-i de rîs, copilă bună ? am insistat eu niţel supărat.

— Păi cum să nu rîzi, măiestrică, cum să nu rîzi, dacă ne-am urcat şi noi în tren, deşi numai copiii trebuiau s-o facă !...

Atunci mi-am dat şi eu seama de încurcătura ce se produsese.

— Nu-i nimic, coborîm la prima stație, pare-mi-se la Titu, și-o să luăm primul tren spre București !...

Întrucît treceam în momentul acela prin fața unei gări secundare, mi-am aruncat ochii pe tabela indicatoare, pe care se afla scrisă denumirea stației, și-am silabisit cu glas tare :

— Pe — riș !

— Nu ți-am spus eu că ăsta-i trenul de Paris ! mă-nfruntă voioasă Ralița.

— Din păcate-i și mai rău, pentru că Perișul nu-i Paris, și se află pe linia București-Ploiești, iar nicidecum pe cea care duce la Pitești ! i-am comunicat mătușă-mi vestea cea bună. Am rupt-o-n fericire !... Din grabă, ne-am suit în alt tren !... Dar nu-i o problemă, coborîm la Ploiești, și ne-ntoarcem cu rapidul de dupăamiază.

Mătușă-mea purcese și dînsa să hohotească de rîs.

Deoarece nu-nțelegeam motivele veseliei care o cuprinsese, am întrebat-o lejer indispus :

— Ce-ai găsit de rîs în chestia asta ?... Satul arde și baba se piaptănă !... La urma urmei, din cauza matale am greșit peronul și trenul...

Mătușă-mi îi rămase rîsul în gît. Mă privi chiondoriș, ceva mai lung decît îi stătea în obicei, apoi mă luă la trei păzește :

— Ia ascultă, măi acesta, care mai zici că-mi ești și nepot, așa se vorbește cu-o persoană în vîrstă ?... De la cine ai învățat asemenea maniere ?... Și cum de-ți permiți să mă faci babă față de îngerașii ăștia nevinovați ?...

Biba, care de felul ei este o ființă nespus de gingașă și politicoasă, vru s-o lămurească pe tanti Ralița :

— Dar El Fugitivo n-a căutat să te jignească, zău așa !... A spus și dînsul o zicală populară, și-a nimerit-o ca Ieremia cu oiștea-n gard... Asta-i altă zicală...

Babacu sări și el în apărarea mea :

— De fapt, dragă tanti Ralițo, de ce rîdeai cu-atîta poftă ?...

— Păi știi tu, măi nichiperceo, ce ciorbă de burtă se gătește la Ploiești, la restaurantul gării ?... Iacă de ce rideam !... Pentru că mă bucuram... De cum a ieșit și s-a potrivit pățania asta haioasă... Și-așa m-a apucat o foame de milioane, pesemne din pricina alergării după tren !

Molipsitoare făptură și tanti Ralița asta !

Fiindcă, la restaurantul gării din Ploiești, nu numai dînsa s-a ospătat cu ciorbă de burtă, ci toată echipa noastră de turiști cu ghinion. Iar ostrogoții, lacomi nevoie mare, mai ceruseră și niște cîrnăciori oltenești la grătar.

Cînd ne-am urcat în rapidul de București, care sosise de la Predeal, cu-o mică întîrziere, iarăși ne-am pus pe-o partidă de rîs ca-n filme. Tot din motive de grabă, și tot sub îndrumarea mătușă-mi, trenul în care ne suisem nu era cel cuvenit, ci un personal care ne-a dus la... Tîrgoviște.

În sfîrșit, de la Tîrgoviște, am izbutit să luăm un accelerat de București. După ce, bineînțeles, tanti Ralița i-a mai tras la restaurantul gării niște plăcinte cu brînză, ceva de nebunia lumii, nu altceva.

Cînd am coborît în Gara de Nord, am aflat stupefiați, dar spre bucuria nepoțeilor, că nu mai exista nici un tren care să plece în direcția Piteștilor. Și-așa era tîrziu, trecut de 23,35. Acasă, la mine, în Calea Moșilor, am ajuns prin bunăvoința unui taximetrist, pe care abia am

reușit să-l convingem să ne încarce pe toți. Eram șase persoane, cu mult prea mult peste normele admise. Dar i-am demonstrat că ostrogoții, la un loc, cîntăreau mai puțin decît personalitatea mea.

În vreme ce ne pregăteam de culcare, după ce avusesem grijă să telefonez la Valea cu Urși, pentru a-i anunța despre întîrzierea copiilor, Babane m-a îmbrățișat, urîndu-mi „noapte bună !", și mi-a spus la ureche, ca să rămînă între noi, bărbații :

— Măi fratele meu, trafic intens la Gara asta a voastră, de Nord, din București... Mîine, cînd o să plecăm, va trebui să aranjăm neapărat, în așa fel, încît s-o lăsăm pe tanti Ralița în pat... Dacă nu izbutim, o să fim noi în pom, dacă nu la Brașov, Cluj, Iași sau Satu-Mare !... Că mătușa noastră generală, după cum am observat, cunoaște mai toate restaurantele din gările țării. Și nu mai ajungem, cît îi hăul, acasă la mămica și tăticu...

I-am spus, tot încetișor, în șoaptă, ca să-l liniștesc :

— Nu-i nici o problemă cu tanti Ralița ! I-am pus în ceaiul pe care l-a băut adineauri cinci tablete de extraveral... Așa că, mai devreme de ora prînzului, nu va fi chip să se trezească din somn !

Ostrogotul a făcut ochi mari, apoi m-a bătut pe umăr :

— Bine ar fi fost să fie așa, dacă tanti Ralița nu și-ar fi schimbat cana de ceai cu-a matale... Zicea c-al dînsei este din cale-afară de amar !... După cum se desfășoară lucrurile, cred c-o să plecăm la gară singuri... Noapte bună, unchiule Andi, pentru că, precis, ai să le dormi de-ai să le bușești. Iar cînd ai să te trezești, noi o să fim de mult la Valea cu Urși !...

Episodul 16

PROBLEME DE „BRANŞA"

Sinistră idee mai avusesem atunci cînd intenţionasem s-o scot din circuitul normal pe tanti Raliţa, punîndu-i extraveral în ceai.

În afară de faptul că-l băusem eu, nu se realizase însă nici prevestirea pe care-o făcuse Babane, şi anume c-am să mă trezesc odată cu sosirea lor la casa părintească.

Mai întîi şi-nainte de toate, mă sculasem abia a doua zi, în cursul dimineţii. Iar în al doilea rînd, ducîndu-mă în bucătărie să-mi primesc cuvenita gustare, i-am găsit acolo pe tustrei ostrogoţii. Împreună cu nevastă-mea şi tanti Raliţa se ospătau cu ochiuri prăjite, cu sandvişuri unse cu unt şi magiun de prune, plus nişte ridichi de toată frumuseţea, pe care le înfulecau crănţănindu-le laolaltă cu brînză telemea.

Bravo lor! Dar de ce nu plecaseră acasă, de vreme ce-i telefonasem vărului Anatolie, anunţîndu-l c-or să-i sosească odraslele? Mister! Motiv pentru care i-am luat pe toţi la rost:

— Ce-i cu voi, fraţilor?... Mîncaţi fără să vă gîndiţi şi la sărmanul vostru Conan Doi, de-l lăsaţi să doarmă pînă la ora asta!... Ce se-ntîmplă?... Iar copiii ce fac aici, în timp ce Anatolie şi Felicia, probabil, se-ntreabă dacă n-or fi păţit ceva pe drum?...

Deşi Penke schiţase o încercare de-a-mi lămuri situaţia, tanti Raliţa îi luă vorba din gură şi-mi spuse:

— Măi băiete-cucuiete, altă dată să te-nveţi minte şi să nu te mai îndemne sfîntul să-mi torni somnifere în

ceai !... Ştiai zicala din popor : „Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea“ ?... Dacă nu, ai avut ocazia s-o afli acum, şi încă pe pielea ta... Ce-i drept, nici mie nu mi-a fost prea bine cu ceaiul pe care ţi-l preparaseşi pentru tine. Pesemne era cine ştie ce băutură medicinală, din plante, care mi-a răpit somnul... Poţi să-mi spui ce ierburi foloseşti ?...

Ca să-i fac şi eu o plăcere, i-am comunicat reţeta :

— Nimic special, dragă tanti Raliţo !... Doar cîteva degete de ţintaură, iarba fiarelor şi coada şoricelului, foarte bune, toate, pentru ficat !

— Dar eu n-am suferit în viaţa mea de-acest organ ! a declarat surprinsă mătuşă-mea.

— Păi de-aia n-ai dormit, pentru că ţi-au întărîtat fierea !... Dar nu mi-aţi spus ce-i cu copiii...

Babacu, încă mestecînd îmbucătura din gură, îmi răspunse el în locul lui tanti Raliţa. Ceea ce nu era deloc frumos. Mai întîi, din motive de bună creştere, fiindcă nu se vorbeşte cu gura plină, iar în al doilea rînd, pentru că nu-i politicos să iei cuvîntul înaintea persoanelor mai în vîrstă.

— Hombre, ştii de ce n-am plecat ?... Pentru că ţi-a sosit „Bombiţa“ de la Neptun...

— Şi ce-i cu asta ? m-am mirat eu, bucurîndu-mă în acelaşi timp că-mi recăpătasem maşinuţa.

— Este ceva ! m-a informat Babane, deoarece o să plecăm cu tălică la Valea cu Urşi... După ce te-ai culcat, ne-a telefonat tăticu şi ne-a spus să ne duci cît mai degrabă acasă, deoarece te aşteaptă un prieten de-al matale, unul Alecu Pipoi, care zice că este şi dînsul scriitor, şi care se află la mare ananghie...

— Alecuţu ?... Dar ce-o fi păţit ? am exclamat eu intrigat.

— Nu știm nimic, însă tăticu a zis că l-a cunoscut la „Craiul Munților", motelul de lîngă cantonul nostru, care se află doar la vreo cîțiva kilometri de noi, și astfel a aflat că sînteți buni prieteni... Iar nenea ăsta l-a rugat pe tăticu să te cheme de mare urgență... Fiindcă avem acuma și „Bombița", pe care a adus-o încă de-astă noapte un pilot de curse de la autoservice, aș zice să plecăm imediat spre casă...

— Ce vorbești, măi frate ? l-am luat la trei păzește pe nepotu-meu, începînd să mă exprim ștrengărește, întocmai ca el. Cum să plec ? Chiar așa, nemîncat, nepregătit ?...

Bălăița de Biba, privindu-mă pe sub sprincene și zîmbindu-mi galeș, îmi spuse cu glasul ei de fetiță mare gospodină :

— Dar cum ai putut să-ți închipui, dragă unchiule Andi, că n-am avut grijă, împreună cu tanti Penke, să-ți preparăm ceva de-ale gurii, să ai ce gusta pe drum ?... Așa ne cunoști ?... După ce-ai să-ți bei ceaiul, fără nimic altceva, ca să nu-ntîrziem, eu am să fiu lîngă matale, și-n timp ce-ai să ne conduci cu „Bombița" spre casă, am să-ți dau din mers să-mbuci cîte-un sandviș, cîte-o bucățică de brînză de vaci... Coșulețul cu mîncărica dumitale e gata și te-așteaptă-n „Fiețel"... Ce zici, nu-i cazul să plecăm numaidecît ?...

Deși nu prea-mi puneam mari nădejdi în „coșulețul cu merinde" pregătit de Penke, scumpa mea nevestică, mereu preocupată de dieta la care mă condamnaseră medicii, am renunțat totuși la micul dejun mai mult de grija bunului meu prieten, Alecuțu Pipoi.

Peste o jumătate de ceas eram pe autostrada București-Pitești.

„Bombița" rula încîntător, motorul funcționînd suspect de corect.

Întrucît, după cum mă și așteptasem, am sosit la cantonul forestier Valea cu Urși mai mult decît flămînd, de îndată ce i-am debarcat pe ostrogoți și i-am predat părinților lor personali, am rugat-o pe Felicia, soția vărului Anatolie, să-mi ofere ceva de-ale mîncării.

În timp ce ne ospătam cu toții, deoarece eram așteptați cu masa întinsă, a sosit de la motelul „Craiul Munților" și scriitorul Pipoi, colegul și tovarășul meu de breaslă. Însă arăta atît de descompus la față, atît de cătrănit și amărît, încît mi-a pierit pe dată pofta de mîncare. Bine că, spre norocul meu, tocmai isprăvisem cu masa.

— Ce-ai pățit, Alecuțule? l-am întrebat îngrijorat pe disperatul factor literar. Ceva grav?...

— Foarte! mi-a răspuns el prescurtat, dar și extrem de mîhnit. Însă, n-aș vrea să vă deranjez de la masă, povestindu-vă suferințele mele!...

— Vai de mine, se poate? s-a arătat oarecum jignită vară-mea Felicia. Ați mîncat? Nu vreți să gustați ceva cu noi?...

Alecuțu Pipoi, bun observator, băgînd de seamă că se cam isprăviseră bucatele de pe masă, a acceptat totuși, în ciuda durerii sale secrete. Dar durerea, la dînsul, acționa absolut invers decît la alte persoane. Pentru c-a dovedit o asemenea poftă de mîncare, încît a mai fost nevoie să i se prepare și-o tigaie de jumări. Pe puțin din cinci ouă. Cînd a terminat și el, curățînd farfuria, de-ai fi zis că n-o să mai fie cazul s-o spele gospodina casei, arăta la fel de cătrănit ca și la început, însă mult mai roșu și aprins la chip.

Ostrogoții așteptau cu ochi mari s-audă relatarea scriitorului Alecu Pipoi. Nu numai pentru faptul că era prie-

tenul meu, ci pentru că presimțeau necesitatea unei acțiuni detectivistice din partea mea. Altminteri, n-ar mai fi solicitat Alecuțu, și încă atît de imperios, prezența investigatorului Conan Doi, adică a subsemnatului.

— Ei, acum poți să-i dai drumu' ? l-am iscodit eu pe Alecu.

Pipoi, ștergîndu-se meticulos la gură cu șervețelul de hîrtie creponată, din cele pentru bucătărie, își aprinse o țigară, și-abia după aceea purcese să-mi povestească.

— Numai un detectiv de șoc, așa cum se zice că ești tu, măi Conane, ar fi în stare să dezlege enigma care mi-a distrus liniștea sufletească... Știi ce mi s-a-ntîmplat ?...

— Dacă n-ai să-mi spui odată, bineînțeles că nu ! i-am răspuns nițel enervat.

— E ceva de groază... Mi-a dispărut manuscrisul ultimului meu roman, pe care abia apucasem să-l termin... Culmea este însă alta, că nu știu dacă nu l-am uitat cumva în tren, cînd am sosit la Curtea-de-Argeș, sau, și asta-i posibil, dacă nu l-oi fi uitat acasă !... Ce zici de necazul care s-a abătut asupra mea ?... De-abia l-am rugat pe inginerul Jimbla, vărul tău, să te cheme aici... Pentru că, neapărat, trebuie să mi-l găsești !...

— Acasă ai telefonat, să afli dacă nu-i acolo ? mi-am început eu interogatoriul.

— Nu ! a recunoscut spășit Pipoi.

— De ce ? m-am mirat eu de nepăsarea colegului meu de breaslă.

— Pentru că n-am telefon !...

Amintindu-mi că Alecu Pipoi era vestit în cercurile noastre scriitoricești pentru înaltul său grad de „gură cască“, l-am mai chestionat o dată :

— Măi Alecule, dar să-mi spui cinstit, oare nu-ți trece prin cap că romanul ți-a fost furat de cineva ?...

— Ba da, mă paște și bănuiala asta !

— Şi cine ar fi fost interesat să ţi-l sustragă ?...

— Oh ! Toţi amatorii de literatură bună... Un roman ca al meu nu se întîlneşte pe toate drumurile... Cu-atît mai mult, cu cît aici, la motelul „Craiul Munţilor", unde am venit să mă odihnesc, după ce am scris ultima pagină, circulă o întreagă faună de indivizi suspecţi...

Gata ! Eram edificat. În afară de faptul că prietenul meu Pipoi mai bătea şi cîmpii, acum îşi închipuia că o bandă de hoţi se interesa de marea sa carte. Deşi, după cîte îl cunoşteam eu de distrat, era foarte posibil nici să nu-şi fi adus manuscrisul cu el.

Totuşi, ca să-mi fac pe deplin meseria, se impunea de urgenţă o anchetă la motelul cu pricina.

— Bine, măi Alecule, mîine dimineaţă te vizitez la motel...

Anatolie, căruia i se făcuse o milă nespusă de prietenul meu, scriitorul, l-a invitat pe loc să rămînă peste noapte la canton, şi-a doua zi să plecăm la „Craiul Munţilor", direct de-aici.

Deoarece venise de la motel pe jos, utilizînd drumul de „scurtătură", care trecea de-a dreptul peste dealurile înconjurătoare, operaţie care-l istovise destul de zdravăn, Alecuţu a acceptat încîntat. Însă încîntarea pe care au manifestat-o Biba, Babane şi Babacu întrecea cu mult pe cea a prietenului meu Pentru că i-am şi auzit chicotind pe înfundate. Intrigat, l-am întrebat pe Babane :

— Ce-i aici de rîs, măi frate ?

— Dar cine rîde, unchiule Andi ?... Ne bucurăm şi noi, copiii, fiindcă vom avea prilejul, pentru întîia oară în viaţa noastră, să asistăm şi, poate, chiar să participăm, la o acţiune detectivistică. Cu-atît mai mult, cu cît sîntem încredinţaţi c-ai să-i găseşti manuscrisul lui nenea Alecu...

— Ce știți voi despre nenea Alecu al vostru? am dat-o eu pe glumă, fericit că ostrogoții îl simpatizau pe amărîtul meu prieten. Mai țineți minte cîntecul acela: „Nea Alecu, nea Alecu, tunde oaia și berbecu'!"?...

— Cum să nu, Hombre! a sărit Babacu, zîmbăreț nevoie mare. Dacă vrei, ți-l interpretăm, și încă pe trei voci.

Cîtă vreme copiii ne-au cîntat în cor, de vreo cîteva ori, cunoscuta melodie, plus alte cîteva piese de rezistență, vară-mea Felicia a avut tot timpul să pună masa pentru cină.

Prietenul Pipoi, căruia nu-i dispăruse pofta de mîncare, în pofida imensei suferințe care-l mistuia, s-a-nfruptat, iarăși, pe rupte, din bunătățile aduse de mama ostrogoților.

Dis-de-dimineață, m-am pomenit trezit din somnul cel mai dulce de glăsciorul lui Babacu:

— Hombre, hai mai repede la ceai, că nea Alecu te-așteaptă tare amărît... A și ras două porții de ochiuri la capac, cu cașcaval și ceapă tocată... Cred că de inimă rea, de-aia plînge și mănîncă, mănîncă și plînge...

Cînd am pătruns în bucătărie, „nea Alecu" trecuse la ochiuri pe costiță prăjită. Probabil din pricina asta nu l-am mai găsit plîngînd. Dealtfel, ceea ce i se păruse lui Babacu a fi plîns, cred că era mai mult văicăreala obișnuită a bunului meu prieten în legătură cu dispariția romanului său.

După ce mi-am sorbit ceaiul de plante medicinale (din care or fi fost, asta nu mai știu, deoarece avea un gust păcătos, infernal de urît mirositor, plus că mai era și amar), mi-am mobilizat nepoții și pe scriitorul aflat la ananghie:

— Dacă vreți să găsim manuscrisul pierit atît de enigmatic, aș zice că-i cazul să terminați odată cu mîncatul! Unde-o încăpea oare atîta haleală în voi?... Haideți, nu mai zăboviți, e timpul să plecăm... Vă aștept în „Bombiță“... Mă duc să văd dacă-i pornește motorul!

Spre surpriza generală, aprinderea s-a produs aproape imediat, mai ales după ce m-au împins ostrogoții și Alecu Pipoi.

Nici nu parcursesem cinci sute de metri, prin ograda cantonului, că l-am și auzit pe Babane strigînd:

— Cît să te mai împingem, unchiule Andi, că sîntem negri ca niște coșari?... Scoate „Bombița“ matale un fum, de-ai zice că-i locomotivă! De ce mai este nevoie să muncim ca niște robi, din moment ce-i funcționează motorul?... Nu l-ai auzit cînd a pornit?...

— Nu! i-am răspuns eu încîntat. Am reglat atît de bine aprinderea și avansul, încît motorul nu se aude deloc... Nici cînd stă, nici cînd umblă!... Asta-i mașină tip turism, nu basculantă de cărat balastru, care urlă mai abitir ca un buldozer!... Haideți, suiți-vă-n „Bombiță“!...

Cînd i-am zărit cum arată la față, plini de funingine și murdari de ulei, mi-a părut rău că nu-i trimisesem să se spele.

Dar Babacu m-a liniștit numaidecît:

— O să ne spălăm la piscina motelului, măi Hombre!... Deși, fie vorba între noi, nici „Bombiței“ nu i-ar strica o scaldă ca la mama acasă...

Alecu Pipoi, hăbăuc rău, fiindu-i mintea numai la romanul pe care-l pierduse, a intervenit și el:

— Păi n-o putem băga și pe „Bombiță“ în bazin?... Sau n-au să ne dea voie, deoarece-i mai îngălată decît noi...

Jignit de aprecierile făcute la adresa maşinii, m-am încrîncenat să conduc cît mai atent, refuzînd să mai stau de vorbă cu nerecunoscătorii mei pasageri.

La motel, după ce-am parcat „Bombiţa", ne-am instalat pe terasa de lîngă piscină. Pînă aveau să se scalde copiii, cărora nu li se îngăduise să intre în bazin, mai înainte de-a-şi face un duş de curăţenie, împreună cu Alecuţu am comandat nişte răcoritoare, mai mult pentru a ne trece timpul.

Biba însă avusese grijă să-mi atragă atenţia :

— El Fugitivo, nu-ncepe ancheta, pînă nu ieşim din bazinul de înot ! Să fie clar, pentru că sîntem şi noi curioşi să-l vedem pe detectivul Conan Doi în acţiune...

Pe cînd sorbeam din paharele cu pepsi, „avînt şi energie", după cum suna reclama celebrei băuturi, însă o energie călduţă, deoarece încă nu le sosise gheaţă la bufet, am pornit să examinez ambianţa.

Lume, ca la bîlci. Tot felul de oameni, de toate vîrstele. Turişti ocazionali, tineret sosit la piscină, pensionari în concediu de odihnă, veniţi de la oraş să-şi împrospăteze bătrîneţile cu ozon, căci şi ei au dreptul la o vacanţă de refacere a puterilor, bărbaţi şi femei care-şi petreceau aici, la cîţiva kilometri de Curtea-de-Argeş, orele libere.

Mulţi dintre ei, îndeosebi cei care nu se dădeau în vînt după înot, şedeau la măsuţele braseriei de pe terasă, consumînd gustări şi gustărele, întocmai ca şi Alecuţul meu, care iarăşi se dedase la nişte crenvurşti tăvăliţi în hrean ras.

Trist şi îndurerat, scriitorul Pipoi a şi lichidat, cît ai zice peşte, vreo patru perechi. Întrucît între timp sosiseră şi ostrogoţii, i-am poftit şi pe ei la un pahar de pepsi. Numai Babacu m-a refuzat cu încăpăţînare, cerîndu-mi să-i fac rost de-un pahar de lapte bătut.

— Meştere ! l-am oprit eu pe cel mai apropiat ospătar care s-a îndurat să treacă pe lîngă noi — poţi să-i serveşti nepoţelului meu nişte lapte acru ?...

— Cum *acru ?* s-a mirat cetăţeanul. La noi nu se găseşte decît lapte proaspăt, fiindcă avem ferma noastră anexă !

— Iartă-mă, m-am exprimat greşit, am vrut să zic bătut ? am încercat să-i explic ospătarului.

— Păi cine să-l mai *bată,* tovarăşe ?... a exclamat indignat tînărul însărcinat cu aprovizionarea turiştilor de la mese. Matale credeţi c-avem timp de bătaie, cînd trebuie să ne facem planul ?

Mi-am dat imediat seama că ospătarul era total străin de sortimentele subproduselor lactate. Prea arăta „de la oraş". Motiv pentru care m-am interesat :

— Meştere, ia spune-mi, dumneata eşti ospătar de meserie, sau lucrezi aici doar ocazional ?...

— Bineînţeles că ocazional... Sînt sezonier !... Însă am venit la „Craiul Munţilor" ca să cîştig şi eu un bănuţ... Altminteri, în timpul anului, eu mi-s student... La institutul de agricultură !

După ce-am scăpat de prezenţa „sezonierului", Babane şi-a dat cu părerea :

— Este nenea ăsta student cum sînt eu pilot de reactor !... Aiurea, precis e vreun afacerist... Dacă era student la agricultură, nu trebuia să se afle la practică, undeva la vreo fermă, livadă sau vie ? Auzi blestemăţie, să nu ştie ce-i aia lapte bătut !...

În cele din urmă l-am convins pe Babacu să consume un „Cico". Ceea ce a acceptat după multe stăruinţe, el fiind un lacto-vegetarian pasionat, în special în momentele cînd nu i se oferă vreo fripturică la tavă sau la grătar. În orice caz, am fost mulţumit că nu s-a lăsat ispitit de crenvurştii lui Alecuţu Pipoi.

Prietenul meu, în vreme ce dusesem tratativele cu ospătarul, şi-apoi cu Babacu, profitase de acest răgaz pentru a întreprinde, pe cont propriu, o serie de observaţii de tip detectivistic. Pesemne nu era întîia oară cînd se aventura în asemenea exerciţii străine de meseria sa. Mi-am dat seama numaidecît, atunci cînd mi-a comunicat, cu glas destul de tare, în auzul copiilor :

— Măi Conane, ce se-ntîmplă pe-aici e ceva de groază! Mai tare ca-n cărţile tale poliţiste, de rămîi cu gura căscată, expusă la vînt ! Cum să nu-mi dispară manuscrisul romanului, cînd prin preajma noastră mişună o atare faună ?... Toţi indivizii ăştia mi se par extrem de suspecţi... Nici nu ştii care-i de-al nostru şi care-i străin...

— De unde-ai dedus ? l-am chestionat eu, niţel aiurit de constatările lui Alecuţu.

— Foarte simplu ! Majoritatea bălmăjeşte perfect limbile străine, de te doare mintea, întrebîndu-te cum de le-or fi învăţat... Este ?... Ieri l-am întrebat pe-un fel de englez, în franţuzeşte : „Cît ţi-e ceasul, maestre ?". Ei, şi-aici e-aici ! Ce crezi că mi-a răspuns ?...

— Ce să-ţi răspundă, dacă nu cît e ora ? m-am mirat şi eu de ipotezele avansate de Alecu Pipoi.

— Da, însă în limba germană !... Şi-avea opt diode la tranzistor...

Nu mai înţelegeam nimic. De-aia am insistat :

— Şi ce legătură are una cu alta ?...

— Cum să n-aibă ?... În ce limbă se transmite ora exactă la radio ?... Nu în română ?

Bietul Alecuţu... Bătea rău de tot cîmpii ! Probabil că şi copiilor li s-a făcut milă de prietenul meu, dîndu-şi seama că totul i se trage de la dispariţia manuscrisului, deoarece l-am auzit pe Babane :

— Nea Alecule, dar matale ştii nemţeşte ?...

— Asta m-am întrebat şi eu, cum s-a făcut de-am înţeles ce-a spus englezul ?... Pentru că-n materie de germană sînt complet afon... De-aia mi s-a părut tipul nespus de suspect !

Biba, care tăcuse mai tot timpul, se-ncumetă şi ea să-l chestioneze pe Alecu, punîndu-i o întrebare pe care, dealtfel, o cloceam şi eu de mult în gînd :

— Dar tălică de unde ai bănuit că individul era englez ?...

— Hai că eşti bine, draga mea !... Tipul fuma nişte ţigări, pe-al căror pachet scria „superlong"... Asta nu-i în engleză ?...

Atunci am intervenit şi eu :

— Da, însă, din păcate, şi pe pachetele noastre de *Snagov*, pe cele de mari dimensiuni, tot „superlong" poţi citi !...

Ostrogoţii mă priviră plini de admiraţie, iar Alecu adînc întristat.

— Va să zică, pe-ăsta trebuie să-l radiem de pe lista hoţilor posibili ? rosti prietenul meu dezamăgit.

— Exact ! i-am răspuns eu, străfulgerat de-o idee. Pentru că s-ar putea ca romanul să nu-i intereseze defel pe turiştii de-aici... Dacă-s străini, n-au cum să-l citească, iar dacă-s de-ai noştri, cu-atît mai puţin... Nimeni nu se-apucă să citească un roman în manuscris !...

Babacu, care abia se atinsese de paharul din faţă, avînd un dispreţ vizibil pentru răcoritoarele calde, de tip „Cico", lansă şi el o idee :

— Hombre, nu cumva nea Alecu şi-o fi predat romanul la editură ?...

În aceeaşi clipă Pipoi îşi trase o palmă pe frunte, atît de răsunătoare, încît ospătarul se prezentă numaidecît să vadă despre ce-i vorba. Cu ochii măriţi, lumi-

nat de fericire, prietenul meu arăta ca un alt om, mai ales cînd ne spuse bîiguind :

— Acolo-i romanul, fraților ! Am uitat că l-am lăsat la secretară, mai înainte de-a sosi la „Craiul Munților“ ! Mare zăpăceală și-n capul meu, zău așa !... Și v-am mai pus și pe voi pe drumuri !...

Episodul 17

AVENTURI DIURNE ȘI NOCTURNE, ÎN MEDIU UMED ȘI USCAT

Pentru că prietenul meu, scriitorul Alecuțu Pipoi, plecase fericit la București să-și preia manuscrisul romanului pe care-l crezuse furat sau, în cel mai bun caz, pierdut, și pe care-l regăsise numai datorită anchetei întreprinse de subsemnatul, dar și ajutorului prețios prestat de Babacu, care avusese o inspirație de milioane, mi-am zis c-ar fi cazul să mă bucur și eu de vreo cîteva zile de odihnă. Cu-atît mai mult cu cît îmi plăcuse piscina de la motelul „Craiul Munților“. Mi-a rămas la inimă înotul, încă din copilărie, pe cînd mă consideram campion la stilul „bras“ (adică broștește). Plus că mai mă pricepeam să calc și apa în picioare, acolo unde se mai întîmpla să fie vreun vîrtej în undele gîrlei Doamnei. Din păcate, numai eu mă consideram maestru la înot, deoarece colegii mei de scaldă spuneau că plutesc ca un buștean. Totuși, tare aș fi dorit să mă avînt și eu în apele bazinului. Așa că, pe seară,

în vreme ce şedeam cu toţii la cină, l-am întrebat pe văru-meu, Anatolie :

— Toli dragă, n-ai putea să-mi împrumuţi şi mie costumul tău de baie ?...

— Cu multă plăcere, măi Andi, scumpule, dar ce să faci cu el ? s-a interesat şeful tribului Jimbla.

— Păi m-aş duce şi eu, mîine, cu copiii, la piscina motelului, să mă vîr niţel în apă !...

Babane, zîmbind ştrengăreşte pe sub mustaţa pe care n-o avea, mi-a redus simţitor din entuziasm :

— Unchiule Andi, măi fratele meu, cum o să te-ncapă pe tălică slipul lui tăticu ?... Matale tragi bine către suta de ocale, iar dînsul abia de-atinge şaizeci... Şi-apoi, mai este o problemă !...

— Care problemă ! îmi exprimai eu curiozitatea, niţel indispus.

— Piscina de la motel este prea mică pentru dimensiunile dumitale, care mai vrei să şi înoţi voiniceşte... Unde, măi frate ?...

— La noul lac de agrement, de la Valea cu Peşti ! interveni nepoţica mea dulce, bălăiţa de Biba. Nici noi n-am fost acolo !... Mergem împreună, El Fugitivo... Există la Valea cu Peşti şi-un chioşc pentru închiriat costume de baie, aşa mi-a spus o colegă de-a mea, unde precis trebuie să aibă şi din cele supraelastice, care să se poată întinde pe trupul dumitale de atlet supradezvoltat !...

Excelentă propunerea fetiţei ! Mult mai încurajatoare decît obiecţiile ridicate de frate-său. Iar Babacu, încîntat nevoie mare de perspectiva unei zile de adevărată vacanţă estivală, mi-a adăugat încă o veste bună :

— Hombre, nici nu ştii ce noroc a dat peste capul matale !... La Valea cu Peşti nu-i niciodată lume prea multă... Balta-i mare, şi-o să ai loc destul...

Ce-i drept, nu mi-a plăcut chestia cu „locul destul", dar am acceptat imediat propunerea Bibei.

— Gata, copii, s-a făcut! Mîine dimineață plecăm la Valea cu Pești!... Cu „Bombița"!...

Întrucît tocmai în clipa aceea se transmitea la televizor starea vremii, pentru următoarele douăzeci și patru de ore, anunțîndu-se un timp improbabil de excepție, cu cer variabil și temperaturi instabile, ne-am bucurat în colectiv de plăcerile pe care ni le făgăduia ziua de mîine. În special Anatolie și Felicia, părinții ostrogoților, păreau a fi în al nouălea cer. Pentru că scăpau de grija copiilor!

Bineînțeles, ne-am trezit dis-de-dimineață, înainte de răsăritul soarelui. Frigurile aventurii și-ale călătoriei ce ne așteptau nu ne mai îngăduiseră să lenevim în pat. Și nu numai atît, ci și grija că iar n-o să-mi pornească motorul „Fiat"-ului.

Din fericire, pe la 7,30 a făcut o aprindere ca-n filme. După ce mă împinsese prin curtea cantonului, ceea ce nu se întîmpla pentru prima oară, întregul efectiv al tribului Jimbla. Adică Anatolie cu Felicia, plus Biba, Babane și Babacu.

Peste vreo oră și ceva, deoarece Valea cu Pești nu era chiar lîngă Valea cu Urși, ajunsesem cu bine la ștrandul *noului* lac de agrement. De ce i-or fi zis nou, asta nu-mi prea era clar, deoarece balta arăta mare și întinsă, răspîndită pe-o suprafață uriașă, părînd, de la prima vedere, de origine naturală, și nicidecum creată de mîna omului. Dar nu mai conta amăgitoarea denumire ce-mi fusese comunicată de Biba, ci frumusețea nespusă a locurilor.

Ștrandul era amenajat într-un stil modern, prevăzut cu cabine, bufet, terasă pentru servirea amatorilor de

gustări și băuturi, și, mai ales, cu bărci. Ca să nu mai vorbesc de micul chioșc care închiria costume de baie, aparataj pentru vînătoare submarină și căști de cauciuc, care să-ți apere părul de apă.

Ostrogoții s-au dus numaidecît în cabine să se schimbe, iar eu am mai zăbovit ceva, tîrguindu-mă cu responsabilul gheretei, pentru a-mi face rost de-un costum pe măsură. Cînd mi-a arătat slipul găsit, mi-a spus plin de zîmbete și afabilitate :

— Tovarășe cetățean turist, așa ceva nici la mare nu se găsește !... Supraelastic, impermeabil, neșifonabil și, îndeosebi, indeșirabil !... O sută de lei !...

— Cum adică o sută de lei ? am exclamat eu surprins. Atîta-i taxa de închiriere ?...

— Aș ! De unde ! Ce, sîntem speculanți ? Asta-i garanția, iar taxa-i numai cinci lei, plus ce vă mai lasă inima...

În momentul acela se proțăpise lîngă mine și Babane, care tocmai ieșise din cabină în slip, și-l luă la rost pe gestionar :

— De ce să-l lase inima ? Adică vrei să zici că unchiul Andi, detectivul Conan Doi, cum i se mai spune, este suferind de cord ?...

Cetățeanul îngălbeni nițel la față, apoi îmi înmînă costumul de baie adăugînd :

— Detectiv, ai ?... Păi ăștia n-au inimă !... I-am văzut eu la televizor, și-i știu cîte parale le face pielea ! Garanția o primiți îndărăt la predarea costumului... Să-l purtați sănătos, și s-auzim numai de bine !...

Babane, încîntat de intervenția lui antibișnit, mă invită cu el, ca să pornim împreună în căutarea Bibei și-a lui Babacu, dar și-a unei cabine mai încăpătoare.

După ce mi-am îmbrăcat slipul supraelastic, mi-am dat seama că era din cale afară de supra... Dacă nu-l

priponeam cu cureaua de la pantaloni, riscam să rămîn fără el. Adică despuiat.

În orice caz, pe la 11 (şi ceva) ne încălzeam cu toţii la soare. Însă sub o barcă a „Salvalacului" (destinată echipelor de salvare a înotătorilor), pentru că pornise să bureze a ploaie.

Totuşi, după un timp oarecare, destul de prelung, din păcate, ne prăjeam de-a binelea la razele astrului strălucitor. Un soare cu dinţi, ce abia se ivise dintre norii care prevesteau un uragan de pomină. Ostrogoţii, rebegiţi pe nisipul umed, dar şi rece, dîrdîiau din ce în ce mai frecvent. Eu, în schimb, priveam suspicios. Cînd la cerul învolburat pe care norii alergau ca o cireadă de bivoli negri şi furioşi, cînd la un individ cu ochelari negri, uriaşi şi mersul şui, de şontorog somnambul, care cutreiera prin cabinele ştrandului ca la el acasă.

În clipa aceea le-am mărturisit copiilor gîndurile mele, întrebîndu-i în şoaptă :

— Pe cine-o fi intenţionînd să „uşureze" nenea ăla ? Bănuiţi ce-o fi cu el ?...

Babane, care-mi urmărise direcţia privirii, se uită şi el ceva mai lung la bizarul individ, apoi îmi transmise :

— Precis trebuie să fie vreun hoţ !... Dar matale, în calitate de detectiv experimentat, ai obligaţia să iei toate măsurile de rigoare... Cu atît mai mult cu cît nu sîntem singurii clienţi ai ştrandului !

Nepotu-meu avea deplină dreptate. Cîţiva băieţandri, în slipuri şi cu tranzistoarele spînzurate de gît, discuteau aprins cu bufetiera terasei. În clipa cînd unul din tranzistoare a pornit să răcnească disperat : „Ce cauţi tu în viaţa mea", am realizat imediat schema suspectului. Le pusese gînd rău agregatelor de muzică turistică. Era, mai mult ca sigur, un specialist în furtul de „obiec-

te uitate", și care opera cu predilecție pe la ștranduri și bufete.

— Hombre, ia fii atent ! m-a avertizat Babacu, trăgîndu-mă de cureaua costumului de baie.

Deși slipul dădea semne s-o ia la vale, am fost numaidecît mai atent. Și m-am văzut răsplătit.

Deoarece am observat cum profesionistul nostru, brusc, s-a repezit la o barcă de agrement și-a început să vîslească vertiginos în direcția celuilalt mal.

— Rămîneți aici, copii, că eu mă reped pe urmele banditului ! le-am spus ostrogoților.

În ciuda faptului că tocmai se transmitea melodia, mea preferată și anume *Cavaleria ușoară*, de Franz von Suppé, și nu *Barca pe valuri*, m-am avîntat în undele suficient de poluate ale lacului. Cu vitejie, am pornit să înot în toate stilurile cunoscute și necunoscute pe urmele fugarului.

Mai prin apă, mai pe sub, l-am ajuns taman cînd cobora din barcă, exact pe plaja de vizavi a ștrandului.

Interesat de manevrele individului, nu m-am arătat la față ci am rămas pe loc, în lac, păstrîndu-mi deasupra nivelului apei doar ochii ; ca un fel de periscop, pentru a-l putea supraveghea pe bandit, întrucît acesta, în clipa de față, luase la rînd și cabinele de-aici, cotrobăindu-le una după alta.

Cînd tîlharul și-a isprăvit inspecția, m-am considerat norocos. Deoarece rămăsesem la pîndă în apă. Pentru că, peste nici două secunde, așa, din senin, cerul a pornit să tune și să fulgere de se zgîlțîia pămîntul. Iar ploaia s-a prăvălit imediat asupra lacului, plajei și cabinelor. Turna cu găleata. Și singurul care se afla la adăpost eram eu, fiind cufundat în undele lacului.

Cui pe cui se scoate, sună o vorbă din popor, cu care prilej am constatat că și apa procedează de-asijderea.

Hoţul, alungat probabil de rafalele torenţiale, s-a repezit din nou la barcă, s-a urcat în ea şi-a zbughit-o într-o direcţie necunoscută... Necunoscută mie, care nu-l mai puteam vedea, fiind cufundat iarăşi sub nivelul lacului, pentru a nu fi observat de individ.

Numai aşa îmi explic cum de mi-a trecut cu barca peste cap, fără să mă ia în seamă, însă zdrelindu-mi apreciabil scăfîrlia. N-am zis nici pîs, deşi mă durea cumplit. În afară de faptul că-s învăţat să-ndur, mi-era însă şi gura plină cu apă. Apă din lac. Foarte asemănătoare, ca gust, cu aceea de Căciulata, care pute a ouă clocite. Dar aceasta, de-aici, şi niţel cam unsuroasă.

După ce barca banditului a dispărut la orizont, am socotit că-i timpul să mă-ntorc la portul meu de origină, unde m-aşteptau ostrogoţii. Însă, cînd eram gata să ies din apă, am constatat că nu mai posedam costumul de baie. Fiind, pesemne, prea supraelastic, mă părăsise de-a binelea. Nu-l mai aveam pe mine! Şi nici cureaua de la pantaloni!

Ce să le spun nepoţilor?

— N-ai de gînd să ieşi odată din lac, unchiule Andi? m-a strigat Babane nedumerit.

— Nu! i-am răspuns eu încurcat. Trebuie să pornesc iarăşi în căutarea suspectului...

Pe la orele şapte şi ceva, poate chiar opt, într-un splendid amurg, ocoleam pentru a cincea oară lacul de agrement. Aşa agrement, fie la duşmani! De fapt, în pofida ovaţiilor ostrogoţilor, care se adăpostiseră de ploaia ce pornise din nou, de astă dată şi cu niţică grindină, sub copertina bufetului de pe terasă, mă hotărîsem să trag de timp. Pînă avea să se-nsereze ca lumea, să nu mă vadă copiii ieşind despuiat din lac. Cînd s-a înnoptat mai zdravăn, iar nepoţeii se refugiaseră în cabine, poate şi-n incinta bufetului, că nu-i mai zăream nică-

ieri, abia atunci am avut curajul să mă furişez în gheretа unde-mi lăsasem hainele. În care, însă, n-am mai putut intra.

Odată cu costumul de baie, îmi pierdusem şi cheiţa de la uşa cabinei, pe care-o aveam petrecută pe curea. Totuşi, cu eforturi inumane, am izbutit să pătrund parţial înăuntru, vîrîndu-mă în cabină prin ferestruica de aerisire.

Însă numai pe jumătate. Pentru ca, în clipa cînd eram gata să realizez performanţa de-a-mi da drumul în interior, o mînă misterioasă m-a înhăţat de piciorul drept.

— Stai, că trag! m-a somat posesorul mîinii.

Individul, care mă ameninţa cu împuşcarea, mi s-a părut cam slab de minte. Unde să fug, dacă rămăsesem priponit în ferestruică?

— Mai bine ajută-mă, împingîndu-mă şi de celălalt picior, să intru în cabină! l-am rugat pe enigmaticul necunoscut.

— Bine! s-a declarat acesta de acord. S-a făcut, dar ţine-te ţeapăn, să nu păţeşti ceva!...

Şi, fără să mai ţină seama de greutatea subsemnatului, care nu-i de ici de colo, mi-a dat un brînci de toată frumuseţea. Doar aşa am reuşit să ajung în cabină. Cu capul în jos, unde mi l-am pocnit zdravăn de podea. Însă totu-i bine, cînd se termină cu bine!... Peste cîteva momente eram gata îmbrăcat. Iar uşa mi-a deschis-o chiar misteriosul om din beznă. Cu-o cheie specială.

Cînd l-am văzut la faţă, eram lămurit. Cel care-mi descuiase şi mă ţintuia cu lumina unei lanterne chioare, nu era altcineva decît banditul cu barca, cel pe care-l urmărisem. Şi-acum ştiam ce-avea să urmeze.

Mă va obliga să-mi dezbrac iarăşi hainele, pentru a mi le fura de-a binelea.

Spre uimirea mea, l-am auzit însă cerîndu-mi :

— Prezentaţi-mi actele !

— Nu hainele ? l-am întrebat eu nedumerit.

— Ce să fac cu ele ? Eu mi-s paznicul permanent al lacului de agrement şi nu garderobier !

Extraordinar ! De-aia umbla bietul om pe la toate cabinele, ca să ia aminte la obiectele uitate, sau la cine ştie ce alte probleme.

— Poftim buletinul ! i-am zis eu înmînîndu-i actul meu de identitate. Şi mai am o rugăminte, n-ai putea să-mi spui cumva dacă nu i-ai zărit pe-aici pe nepoţeii mei ?

După ce mi-a citit datele, paznicul m-a privit zîmbăreţ :

— Va să zică matale eşti „unchiul Andi, zis şi detectivul" ? C-aşa mi-au spus copiii aceia drăguţi, pe care i-a adăpostit gestionarul, la el în chioşc... Hai să mergem la dînşii, că-s tare amărîţi !... Le era teamă să nu te fi înecat...

Revederea cu ostrogoţii a fost ca-n basme. Mă-mbrăţişau cu ochii podidiţi de lacrimi, mă sărutau şi zîmbeau fericiţi că fusesem găsit.

Apoi, ne-am despărţit de paznic şi de gestionar în cei mai buni termeni, plătindu-i acestuia din urmă şi mîncarea pe care-o servise lui Biba, Babacu şi Babane. Că flămînziseră sărmăneii de cîtă vreme aşteptaseră. Cînd mi-a cerut costumul de baie, l-am tras de-o parte şi i-am spus adevărul :

— Nu-l mai am !... L-am pierdut în lac !...

— Nu face nimica, tovarăşe detectiv ! Că doar l-aţi plătit o dată, atunci cînd mi-aţi lăsat garanţia... Tot vro-

iam să scap de el, fiindcă nimănuia nu i se potrivea! Acum toată lumea-i mulțumită... Drum bun și să fiți sănătoși...

Cum să nu fim sănătoși, de vreme ce-am fost nevoiți să pompăm la cauciucuri mai mult de-o oră? „Bombița", nu se știe din ce pricină, făcuse două pene de groază...

Noroc că umblu în mașină cu, cel puțin, două anvelope de rezervă. Dar, mai totdeauna, dezumflate!...

Episodul 18

REGINA BALULUI

Deoarece tot jinduisem după vreo cîteva zile de odihnă, iacă, aveam norocul nemaipomenit de a-mi vedea visul cu ochii. Pentru că mi-a fost dat să mă odihnesc patru zile, nu una, și încă la pat...

După ce ne-am întors la canton, de la Valea cu Pești, familia Jimbla s-a speriat atît de cumplit, încît numaidecît a chemat un doctor de la Curtea de Argeș. Din pricina înotului prelungit în apele reci ale lacului, atîtea ceasuri de-a rîndul (o adevărată performanță sportivă), răcisem zdravăn. Dîrdîiam și-mi clănțăneau dinții în gură, cu-o asemenea iuțeală, de nu mai erau în stare, bieții de ei, să-nțeleagă nimic din spusele mele debitate în ritm de mitralieră.

Pînă la sosirea medicului solicitat, apelînd la cunoștințele lor în materie de îngrijire a sănătății, neamurile mele n-au găsit altceva mai bun de făcut decît să mă

vîre într-o baie fierbinte. Dar atît de fierbinte, încît, cînd am ieşit din cadă, arătam ca un rac fiert şi se luau cinci pici de pe mine.

Doctorul, după ce m-a ciocănit şi ascultat la plămîni, le-a spus vărului Anatolie şi Feliciei :

— N-are nimic grav... În ciuda temperaturii extrem de crescute, peste 40 de grade, n-avem altceva de făcut decît să-l îndopăm cu piramidon şi aspirină...

— Cum aşa, nene doctore ? mi-a sărit în ajutor Biba, care-i şi tare miloasă din fire, numai cu tablete de piramidon şi aspirină ?... Pe burta goală ?... Fără un pic de borşuleţ ardelenesc, cu smîntînică şi ouă bătute, fără sărmăluţele pregătite de mămica ?...

— Ba eu aş vrea şi nişte fripturică la tavă, cu cartofi ! am bîiguit eu, dînd să cobor din pat.

Medicul a zîmbit ştrengăreşte, după care a decis :

— Dacă are o asemenea poftă de mîncare, înseamnă că-n foarte puţină vreme se face bine... Deocamdată, însă, cel puţin două zile, nu-i daţi nimic să mănînce... Să zacă la pat, pînă-i trece febra, şi, poate, îi va trece şi pofta asta de vorbă !... Delirează, nu ştie ce spune !

Peste noapte, cînd toţi ai casei dormeau, m-am furişat în bucătărie, cam clătinîndu-mă pe picioare, şi-am ras vreo zece sarmale. Aşa cum erau, reci şi fără pîine. Şi, dis-de-dimineaţă, cînd m-am trezit, nu mai aveam nici febră şi nici nu mai dîrdîiam. Ci, doar niţel tremuram de foame. Foame pe care mi-a potolit-o vară-mea Felicia, ospătîndu-mă cu un ceai de plante medicinale. Fără nimic altceva.

În schimb, am fost bucuros să mă văd înconjurat de dragostea şi atenţia ostrogoţilor. Care nu m-au mai părăsit o clipă. Că, dacă m-ar fi lăsat singur, precis îmi făceam eu rost de niscaiva merinde. Dar copiii, duioşi

și îngrijorați din pricina sănătății mele, au stat mereu lîngă mine. Și, ca să nu se plictisească, m-au rugat să le povestesc din pățaniile mele de scriitor și detectiv de excepție.

Văzînd că nu-i chip să scap de rugămințile lor, am hotărît să le istorisesc aventura mea de anul trecut, de la mare, cînd am fost ales „regina balului", în pofida faptului că eram bărbat, și încă destul de vîrstnic.

Copiii așteptau atenți, cu gurile căscate. Iar eu le-am depănat povestea așa :

— Îmi venise și mie rîndul să plec în concediu... Planificatorul nostru, care se ocupa de stabilirea perioadelor pentru odihnă și recreație, îmi rezervase, încă din primăvară, două săptămîni de vis. Între 20 decembrie și 2 ianuarie...

— Păi cum, măi frate ! — m-a întrerupt indignat Babane — exact în plină iarnă ?

— Da, și asta numai pentru că ținea la mine !... Inimă de mamă, nu altceva... Mai ales că-i revenea, ca sarcină, să ne stabilească doar data cînd trebuia să ne luăm concediul, nu și stațiunea balneară sau climaterică unde să-l petrecem !... De găsirea acesteia trebuia să mă ocup eu...

— Și-atunci te-ai dus la Predeal, nu-i așa ? m-a întrebat năpîrstocul de Babacu.

— Just ! mi-am continuat eu relatarea. Chiar la Predeal aveam intenția să mă duc... Mai ales că prognoza meteo, pentru luna respectivă, prevestea un timp minunat, cu soare și cer variabil (sau invers). Însă la O.N.T. nu mai exista nici un loc pentru munte. Mi s-a oferit, în schimb, litoralul. La Eforie...

Observînd nedumerirea întipărită pe chipul ostrogoților, mi-am expus mai departe povestea.

— Am acceptat urgent propunerea biroului de turism. Mai ales cînd mi-au spus că mă pot deplasa și cu mașina personală, trenurile fiind supraaglomerate, și că, în plus, trebuie să-mi fac neapărat și-un set de analize.

— Vă repartizăm la un hotel de lux, cu regim sanatorial. Chiar dacă nu suferiți de nimic, specialiștii de-acolo au să vă găsească oricum ceva !... m-a asigurat individul de la birou.

M-am bucurat nespus, auzind că-i posibil să-mi fac și-un tratament balnear. Cu-atît mai mult cu cît nu încercasem niciodată. De suferit, ce-i drept, nu sufeream de nimic, dar ce știe omul ?

La 20 decembrie, în zori, am demarat în trombă cu „Bombița".

Timpul era splendid !... Ceață deasă și groasă, albă. Ca un lapte bătut (proaspăt). Mai dificil a fost pînă am ieșit din oraș, însă după aceea n-am mai avut probleme... Decît c-am parcurs vreo 70 de kilometri în altă direcție. Însă am avut norocul c-am nimerit la Călărași, unde exista o stațiune PECO, că „Bombița" mea nu mai avea benzină nici în rezervor, nici în canistra de rezervă pe care o uitasem acasă. Întrucît la PECO n-aveau decît benzină de CO 75 și motorină, am preferat să-mi fac plinul cu benzină inferioară, în ciuda faptului că „Bombița" este capabilă să meargă cu orice, chiar și cu trăscău de 12 (grade alcoolice).

Așa se explică de ce-am întîrziat pe drum, pînă să ajung la bac. Bacul, cel care trebuia să mă treacă Dunărea, a întîrziat însă și el, că nu-i tren cu ore fixe, și m-am pomenit la Ostrov pe înserate.

Dealtfel, asta-i una din marile mele plăceri, să călătoresc noaptea. Mai ales într-un vagon de dormit. Deoarece „Bombița" nu era dotată cu paturi, ca la ex-

presuri și accelerate, mi-am continuat drumul, orbecăind prin beznă. Și totuși, în pofida greutăților, am izbutit s-ajung la Eforie...

— Bravo, Hombre! m-a felicitat Babacu, știam eu că matale ești un pilot de cursă lungă nemaipomenit... Chiar în aceeași noapte?...

— Nu chiar... Ci peste două zile, însă la vremea prînzului, pentru că, mai înainte de Eforie, nimerisem tocmai la Tulcea, unde n-aveau sanatorii... Doar știi cum se circulă noaptea, și cîte riscuri există de-a încurca direcția drumului...

— Tot e bine c-ai ajuns la ora prînzului! a considerat oportun să aprecieze bălăița de Biba. Cred că erai atît de flămînd, încît numai o masă caldă și bogată putea fi cel mai potrivit lucru!... Este?...

— Ce bine ar fi fost să fie așa! Dar la cazare nu mi-au dat imediat repartiția, deoarece nu se știa dacă mai vine sau nu un grup de turiști străini... Însă, spre bucuria mea, în jur de miezul nopții, am fost instalat într-un apartament. De lux. Cu încă trei persoane...

De obosit ce eram, am dormit ca un buștean. Cu excepția momentelor, doar vreo cîteva, cînd a trebuit să mă trezesc și să fluier din răsputeri...

— Și la cine fluierai, unchiule Andi? s-a interesat intrigat Babacu. Vă călcaseră hoții și dădeai țignale de alarmă?...

— Mai bine ne-ar fi călcat hoții, măi Babacule.... Însă eu fluieram pentru a curma sforăielile tovarășilor mei de cameră. Că doi din ei sforăiau pe gros, iar unul pe subțire, însă atît de puternic, încît ai fi zis că-i tren!

— Totuși, spui că pînă la urmă ai dormit buștean, nu? m-a luat și Babane la rost. Ori buștean, ori surcele, precizează-ne odată!... Și-apoi ce s-a mai întîmplat?...

— Păi să vă povestesc !

Şi mi-am continuat istorisirea :

— A doua zi m-am prezentat la doctor pentru vizita medicală. Întrucît i-am înmînat analizele, specialistul mi-a prescris, după o sumară examinare, cînd mi s-a uitat mai mult în ochi, care precis nu-i plăcuseră, băi de sulf, masaje, curenţi diadinamici, aerosoli şi dietă severă. De slăbire.

După care a adăugat :

— Şi-ai să faci şi nişte masaje, dacă vrei să mori sănătos tun !

Mobilizat de chestia cu „sănătos tun“, m-am dus imediat la maseur. Ca din puşcă ! Încă din prima dimineaţă de tratament balnear.

Maseurul, fost halterist la „A. S. Gruiu“, unde-şi demonstra publicului spectator muşchii săi de atlet anormal, s-a dovedit un adevărat artist în meserie. Mai întîi mi-a transformat ceafa în piftie, după care mi-a dejghinat toate mădularele, frămîntîndu-le ca pe coca de pîine.

Cînd l-am întrebat dacă se poate slăbi prin masaj, cetăţeanul mi-a zîmbit fioros şi mi-a răspuns :

— Da ! Uneori este posibil !... L-am „lucrat“ pe unul de la operă şi-am slăbit eu trei ocale, în mai puţin de-o săptămînă !...

Cu băieşiţa de la tratamentele hidroterapice m-am înţeles perfect. Nu-i oferisem nici ei vreo „atenţie“. Însă dînsa mi-a oferit o cadă cu apă aproximativ rece. Dar binefăcătoare. Cu sulf.

Mai tîrziu, peste vreo oră, deoarece uitase de mine, temperatura apei din baie mai crescuse niţel. Datorită căldurii mele personale. Pe care o emanasem dîrdîind

din ce în ce mai țeapăn. Apoi am trecut la procedurile diadinamice.

Sora medicală, care, de fapt, ar fi trebuit să se cheme „frate“, întrucît era bărbat, observînd totala mea lipsă de inimă, m-a îmbrîncit cu amabilitate în scaunul electric al agregatului și m-a vîrît în priză. Fără să mai verifice tensiunea curentului debitat de aparat.

Așa că, peste vreo cinci minute, îmi țîșneau scîntei din păr, unghii și buricul degetelor. Dacă aș fi ținut un bec în mînă, cred c-ar fi ars întocmai ca-ntr-o lampă de plafon !

La aerosoli, unde opera soția celui de la diadinamice, căreia bărbatul ei personal îi șopocăise ceva la urechea din dreapta, lucrurile s-au petrecut aidoma. Fără pic de suflet și atenție față de persoana mea.

Pentru că, după ce-am ieșit din cabina cu vapori de sulf, mi se umflase nasul ca o trompă de elefant și-mi curgea fără oprire.

— Ce oameni ! s-a mirat Babacu, ascultînd emoționat pățaniile mele. Și ce-ar fi vrut de la tălică băieșița, fratele medical și nevastă-sa ?... Să fii politicos cu ei ?... Păi nu le-ai dat bună ziua, cînd ai încăput pe mîinile lor ?...

— Ba le-am dat... Însă, păcătoșii se nărăviseră să li se dea bună ziua cu plic...

Trecînd peste aceste rare aspecte insalubre din activitatea personalului sanitar, le-am povestit mai departe ostrogoților :

— Necazul cel mai neplăcut a fost faptul că, din pricina procedurilor fizioterapice, hidroterapice și diadinamice, am întîrziat în ziua aceea la masă. Cînd m-am dus la cantină, n-am mai găsit nimic. Noroc că i s-a făcut milă de mine unei ospătărițe, și mi-a servit, din ceea ce mai rămăsese pe fundul cazanului, o porție infimă de legume dietetice,

adică hipocalorice, hiposodice (fără sare) şi hipoglucidice. După ce-am mîncat furajele de mai sus, m-am ridicat de la masă mult mai flămînd decît mă aşezasem...

A doua zi, la cererea mea, pentru că nu mă mai putusem coborî din pat, am fost consultat de medicul stabilimentului chiar la „domiciliu".

— Ce-ai, maestre, ce te doare? m-a întrebat vechiul meu cunoscut. Nu te simţi bine?...

— Ba mă simt perfect, tovarăşe doctor, i-am spus eu, însă nu mă pot mişca mai defel... De cînd m-a masat halterofilul dumneavoastră, mi-au amorţit picioarele, braţele şi gîtul... Sînt complet anchilozat... Ce-i de făcut?...

— Nimic! m-a liniştit eminentul cadru medical. Trebuie să ai răbdare... Că, uneori, trece şi de la sine... Asta-i reacţia băilor de sulf, poate şi-a masajului, dar nu se ştie precis!... În general, efectul tratamentului nostru durează cam trei luni... Da, dar după aceea, ai să te simţi ca un prunc nou-născut...

Priceput om. Ştia meserie! Chiar după a treia zi de zăcere am coborît din pat. Pe parchet. Unde căzusem ca o plăcintă. Deoarece nu folosisem cîrja pe care mi-o trimisese doctorul.

Cînd m-a văzut, însă, sosind cu ea la cantină, doctorul s-a bucurat atît de mult, încît m-a invitat la balul mascat, serbare oferită de sanatoriul nostru cu prilejul terminării seriei de tratament.

— Pînă în noaptea balului va fi nevoie totuşi să faci multă mişcare, şi încă pe jos, nu cu maşina, deoarece numai astfel mai există unele şanse să scapi de artrita declanşată de băile de sulf!... mi-a comunicat părinteşte medicul.

Dînd ascultare recomandaţiilor sale, toată săptămîna m-am plimbat prin parcul sanatoriului. Cînd într-un pi-

cior, cînd în celălalt. Stîngul s-a vindecat primul, în schimb beteagindu-se mai zdravăn dreptul.

Dar mişcările în aer liber mi-au făcut bine, mai ales că timpul se şi deteriorase apreciabil, două zile ningînd cumplit, pentru ca, după aceea, ninsoarea să se transforme în viforniţă.

Bineînţeles, răgazul pe care-l aveam pînă la bal l-am folosit pentru a mă pregăti de serbare. Din moment ce mi se spusese că-i mascat, chibzuisem îndelung la modul în care să mă costumez.

Şi, iacă, a sosit şi seara mult aşteptată. Cînd aveam să-mi fac apariţia mea senzaţională.

Şi chiar senzaţională a şi fost! În clipa apariţiei mele, care păşeam falnic în sala unde se desfăşura balul mascat, impresia pe care am stîrnit-o m-a uns pe inimă.

Privea lumea la mine ca la a opta minune a universului. Şi-avea şi de ce, pentru că mă deghizasem în nereidă...

— Hombre, ce-i aia nereidă? s-a interesat numaidecît năpîrstocul de nepotu-meu.

— Ai să afli şi tu, Babacule dragă, cînd ai să umbli la şcoală... Nereida era un soi de zînă marină, care-l însoţea pe Neptun în călătoriile sale pe mare...

— Păi Neptun nu-i o staţiune lîngă Eforie? s-a mirat Babane.

— Exact! i-am confirmat eu constatarea, de-aceea au botezat-o astfel, ca să sugereze faptul că marea avea şi ea un protector, pe însuşi zeul Neptun...

— Bine, şi cum arătai, El Fugitivo, pe post de nereidă? s-a interesat Biba, care, fiind fetiţă, dorea să afle cum rezolvasem problemele cu moda.

— De nerecunoscut! i-am spus eu. Eram, pur şi simplu, năucitor... Cu două cearceafuri de pat pe mine, din

dotația camerei hotelului, în mînă cu o furcă pentru fîn, pe post de trident, asta era unealta pe care o purtau nereidele, călărind pe delfini, cînd îl întovărășeau pe zeul mării Neptun, cu o cască de motonaut pe cap, arătam fermecător... De pretutindeni se-auzeau șoapte : „Ce tanti drăguță !“, „Unde-o fi stat ascunsă pînă acum și durdulia asta !“, „Ce bine se ține la vîrsta ei !“

Apoi s-a dezlănțuit balul. Conform zicalei populare : „Dacă-i bal, păi bal să fie !“...

La masa comună, doctorul care se mascase în Hamlet, celebrul personaj al lui Shakespeare, și-și pusese lîngă el, alături de farfurie, un craniu de mucava, a purces să-mi facă o curte nemaipomenită...

— Păi de unde avea atîtea scînduri, pentru *gard* ? m-a chestionat uimit Babacu.

— Taci din gură ! l-a întrerupt Biba, că nu te pricepi la chestiile astea ! A face *curte* înseamnă să spui o sumedenie de lucruri drăguțe unei fete, să-i faci complimente...

— Dar unchiul Andi nu era fată, precis !... nu s-a lăsat năpîrstocul de Babacu.

— Sigur că nu, dar era costumat în nereidă, n-ai auzit ? l-a lămurit nepoțica mea. Lasă-l pe unchiul Andi să ne povestească mai departe, și nu-l mai supăra...

Mi-am continuat relatarea, satisfăcut de atenția pe care o manifestau ostrogoții :

— Din felul în care se ocupa de mine, se vedea cît de colo că doctorul era nițel cam sărit... ...Sărit ca vîrstă, am vrut să spun, adică ceva mai în etate... Și, ca să-i demonstrez că nu-i cuviincios, pentru un bătrînel de vîrsta lui, să se agațe de toate fetele întîlnite în cale, l-am luat numaidecît la dans. Tocmai pornise să cînte orchestra, o formație de frenetici, de zbănțuiți, care ataca numai *rockuri* și *twisturi*.

Cînd l-am pus pe doctor să mă-nvîrtească, să mă dea peste cap, așa cum cer unele figuri de *rock-and-roll*, moșnegelul s-a muiat de tot. Însă eu, deși eram șontorog 50%, am inventat pe loc atîtea mișcări noi, încît lumea s-a oprit din joc și-a început să mă aplaude în ritmul muzicii.

La sfîrșitul ședinței de dans, care ținuse, pe puțin, vreo oră și jumătate, am fost propus, și ales, în unanimitate, „regina balului"...

Tîrziu de tot, către miezul nopții, balul urmînd să fie încheiat prin uriașa horă a *Perinițet*, orchestra a atacat cunoscuta melodie.

Doctorul, care-și mai revenise nițel în puteri, și-a scos din buzunar o batistă, nu tocmai curată, și m-a tras cu ea în centrul horei, după cum este obiceiul. Apoi a vrut să mă pupe. Bineînțeles, nu m-am lăsat. Și nici nu i-ar fi reușit figura, deoarece casca de motociclist îmi căzuse peste față.

Asistența a cerut, însă, ovaționîndu-ne în gura mare, să mă sărute hodorogul, pentru c-așa-i regula jocului. După ce-am fost nevoit să-mi dau jos casca, întreg balul a rămas cu gura căscată. Abia atunci își dăduseră seama, și medicul și petrecăreții, că sub masca nereidei se-ascundea un bărbat. Și nici tînăr măcar.

Doctorul, recunoscînd în mine pe pacientul care-l necăjise de-atîtea ori, a dat să se repeadă la mine.

— Ca să te pupe din nou, Hombre? m-a întrebat Babacu, cel mereu fără de astîmpăr.

— Nu, ferească sfîntu'! Ci ca să mă trimită de urgență la pat, pentru a nu-i da de gol eroarea de prognostic medical... Striga și răcnea mereu: „Nu ți-am spus că trei luni ai să fii anchilozat? Cine te-a pus să joci

dansuri dintr-astea, ultra-moderne? Vrei să mă nenorocești?..."

Bine c-aveam tridentul asupra mea, adică furca de fîn, și l-am ținut la distanță.

A doua zi, în zori, pe-o vreme splendidă, de crăpau și pietrele din pricina gerului, demaram în trombă spre casă.

Văzusem marea doar în ilustratele pe care le expediasem prietenilor. Și încă numai prin bunăvoința vecinilor mei de cameră, care mi le cumpăraseră de la Constanța.

Motorul „Bombiței" torcea normal, iar inima-mi torcea întristată.

— Dar n-aveai nici un motiv, unchiule Andi! s-a arătat nedumerită Biba. Mai ales că fuseseși ales și „regina balului"!...

— Păi, aici e-aici! După demascare, îmi retrăseseră titlul. Numai o femeie se putea bucura de-această onoare... Iar eu, din păcate, nu eram!...

— Și-apoi ce-a mai fost? s-a interesat Babacu, mereu curios s-asculte continuarea pățaniilor mele.

Ca să nu-i plictisesc, am scurtat la maximum povestirea și le-am rezumat finalul.

— Nimic deosebit! Am ajuns acasă și-am zăcut... Nu mult, ci doar vreo șase zile... Mă dureau picioarele, mîinile, brațele, toate mădularele. Din pricina băilor. De care, de fapt, nici n-avusesem nevoie! Noroc că Penke, nevastă-mea și mătușa voastră, care-i o asistentă medicală amatoare de excepție, m-a pus pe picioare. Încet, dar sigur. Mai cu ceaiuri medicinale, mai cu alifii, mai cu regim dietetic. Și, pînă la urmă, m-am făcut bine... Dar cum...

— Cum ? m-au întrebat atunci ostrogoţii, într-un singur glas.

— Tare anevoie, măi copii ! Greu de tot... Pentru că, odată niţel înzdrăvenit, a trebuit să merg, zi de zi, la centrul de reumatologie, de la noi, din Bucureşti. Care era dotat şi el cu tot soiul de aparate, băi şi curenţi diadinamici... Iar maseurii de-acolo, ce să vă mai spun, aveau o mînă, adică nişte mîini, că mă masau mai mulţi, fiind tineri absolvenţi ai unei şcoli sanitare, şi simţeau nevoia să se antreneze pe pielea cuiva, nişte mîini de fier forjat, de oţel inoxidabil... De fapt, am fost silit să urmez aceleaşi tratamente ca şi la Eforie, cu diferenţa că aici nu se dădeau baluri mascate...

Biba, nepoţica mea cea bălaie, a oftat mîhnită şi-a exclamat înduioşată :

— Păcat, unchiule Andi, tare păcat !... Pentru că, avînd experienţa de la Eforie, cu figurile matale de *rock-and-roll*, precis te-alegeau iarăşi „regina balului" !... Dar nu dispera, dragă El Fugitivo, poate or să-ţi apară din nou durerile de oase, şi-atunci au să te trimită la o staţiune mai acătării, bunăoară la Herculane sau la Felix, unde sînt baluri mai în fiece săptămînă !... De pomină !... Cu jocuri populare...

Episodul 19

ÎNTREBĂRI DE IMPORTANŢĂ VITALĂ

Deoarece medicul, care mă condamnase să zac la pat, la următoarea sa vizită îmi mai prelungise şederea

în casă, considerînd că nu-s pe deplin vindecat, ostrogoţii se bucurară nespus de mult. Nu pentru că eram bolnav în continuare, ci fiindcă aveau prilejul să asculte alte aventuri din viaţa mea de detectiv de excepţie.

Nici nu-mi isprăvisem gustarea de dimineaţă, despre care mai bine n-aş mai pomeni, întrucît se compusese numai dintr-o fiertură de plante medicinale, dar şi-aceea greu de identificat, şi nişte brînză de „veci", excelentă, ce-i drept, că mă şi trezii cu Biba, Babane şi Babacu la mine în odaie.

— Bună dimineaţa, unchiule Andi ! îmi ură, plin de speranţe, Babane. Ce ai de gînd să ne povesteşti astăzi ?...

— Hombre, eu aş vrea ceva cu *cow-boys* şi indieni ! îşi exprimă dorinţa Babacu.

— Lăsaţi-l în pace pe unchiu' Andi, măi băieţi, interveni Biba, în vreme ce-mi punea în faţă o ceşcuţă cu nişte seminţe gelatinoase, întîi să-şi consume medicamentul prescris de nenea doctoru', şi-apoi o să ne spună tot ce-i va trece prin cap, că de-aia-i scriitor...

Intrigat de conţinutul ceştii, care se bălăbănea ca o ciulama întunecată, o întrebai pe scumpa mea nepoţică :

— Ce mi-ai adus aici ?...

— Sămînţă de in !

— Dar ce, eu mi-s canar, sticlete sau altă pasăre de colivie ? îmi demonstrai nedumerirea. Aşa-şi închipuie medicul ăsta, al vostru, c-o să mă tămăduiască de răceală, dîndu-mi să-nghit zeamă de seminţe de in ? Numai vecinul meu de cartier, nea Nucu, obişnuia să ia asemenea grăunţe, dar pentru alte metehne şi beteşuguri... Nici nu ştiţi cîte a suferit, şi el, din pricina seminţelor ăstora !

— Păi ce putea să păţească, măi frate ? se interesă urgent Babane. Ia povesteşte-ne şi nouă !... Că, pînă la vremea prînzului, ai tot timpul...

— Care prînz, măi Babane, că mie mi-e foame şi-acum ! am încercat să-l lămuresc pe cel mai dezvoltat dintre urmaşii tribului Jimbla. Cu ceaiuri din furaje şi brînză degresată nu mă satur !... Dar, mă rog, asta-i viaţa, dacă m-am îmbolnăvit scăldîndu-mă în lacul vostru, trebuie să suport toate consecinţele... Întocmai ca şi nea Nucu.

— Uite ce-i, dragă unchiule Andi, dacă ai să tot tragi de timp, nu mai apuci nici masa de seară ! m-a luat la rost, prieteneşte, bineînţeles, năpîrstocul de Babacu. Treci la subiect...

Dîndu-mi seama de nerăbdarea nepoţeilor, am considerat că-i cazul să le expun întîmplarea cu nea Nucu şi seminţele de in. Care poartă şi ea, în sine, un oarecare tîlc.

— Nea Nucu ăsta, despre care v-am pomenit, este un vecin de-al meu, din cartierul Căii Moşilor... Nu locuieşte pe-aceeaşi stradă cu mine, însă stă foarte aproape, şi mă vizitează destul de des, mai ales că-i un tablagiu de mare forţă...

Cred să fie ieşit de multişor la pensie, deoarece, deşi arată destul de verde şi vînjos, este totuşi un bărbat trecut bine de şaptezeci de ani...

Într-o seară, în toamna anului trecut, m-am pomenit cu dînsul la mine acasă. Era amărît şi tare cătrănit, aproape negru la chip, de cîtă supărare îi măcina sufletul.

— Hai noroc ! m-a salutat bătrînul, dar pe un ton care mai curînd sugera că pe lumea asta nu există aşa ceva.

— Ce-ai păţit, nea Nucule ? l-am întrebat îngrijorat de starea lui de încordare, care nu prevestea nimica bun.

— Belea mare pe capul meu, maestre, mare belea ! mi-a răspuns el şi mai încruntat. Află, vecine, că-s

tare demolat, şi fizic, şi mintal... Creierul îmi este bîntuit de-o sumedenie de întrebări chinuitoare. Şi, după cum glăsuieşte şi străvechiul adagio latino-sanitar, *„mentosana in corpore sana“*, adică, pe limba noastră românească, o minte zdravănă într-un trup sănătos şi ţeapăn, la mine totul funcţionează alandala, pe dos, vraişte !...

Biba, care-i o şcolăriţă fruntaşă, m-a întrerupt imediat :

— Ascultă, El Fugitivo, ceva nu-i în regulă ! De unde ştiau romanii de mentosan ?...

— Ai perfectă dreptate ! Bineînţeles că nu cunoşteau tabletele de mentosan... Însă nea Nucu avea mania de-a folosi aiurea o mulţime de cuvinte străine, fie latine sau franţuzeşti, fără să le pronunţe cum trebuie şi fără să le ştie înţelesul.

De pildă, în cele spuse de el, trebuie precizat că nu se zice *adagio*, care-i un termen din muzică, ci *adagiu*, care înseamnă maximă sau aforism, iar latinii spuneau, corect, *„mens sana in corpore sano“*... Dar ce să-i faci, avea şi el ambiţia de-a părea om cult.

După aceea şi-a continuat expunerea :

— De-aia am venit la matale, ca să te rog să-mi dai o mînă de ajutor. Fiind scriitor, trebuie să te pricepi la ticluirea unei epistole...

— Bine, să zicem că m-aş pricepe, dar cui vrei să scrii ? l-am chestionat curios.

— Tovarăşului Plafar !

— Poate vrei să spui întreprinderii „Plafar“ ! am ţinut eu să-l corectez.

— Egzact ! Aia care se ocupă de vînzarea plantelor medicinale... De la plafarul ăsta mi se trag toate ponoasele. Dar, mai bine, citeşte-mi prospectul de scrisoare, şi pe-urmă ai să-ţi dai şi singur seama despre ce-i vorba...

Şi, fără să mai aştepte încuviinţarea mea, şi-a scos din buzunarul surtucului o bucată de hîrtie cocoloşită pe care mi-a dat-o s-o studiez.

Mi s-a părut atît de interesantă şi, mai ales, caraghioasă, încît am păstrat-o. Ca pe-un document vrednic de utilizat într-o povestire literară. Pentru a le demonstra ostrogoţilor mei pînă unde poate duce fudulia şi făloşenia unui om care se pretinde „învăţat", am ţinut neapărat să le înfăţişez chiar „prospectul" lui nea Nucu, pe care, din întîmplare, îl aveam printre hîrtiile mele.

Şi i-am cerut lui Babacu :

— Fii drăguţ, măi zgîmboi, şi dă-mi servieta !

Din fericire, am găsit destul de repede ciorna elaborată de nea Nucu. După care le-am citit-o copiilor.

„Stimate tovarăşe Plafar, cunoscut promotor al plantelor farmaceutice, precum şi prieten apropiat al cetăţeniilor cu beteşuguri maladive, mai jos iscălitul, Nucu P. Izmăcreaţă, domiciliat în Buc, strada Plantelor (precis nemedicinale, prezenţa mea pe această arteră secundară fiind doar o ironie a soartei şi a destinului, ambele atît de crude şi nedrepte), nr. 227, bolnav supradezvoltat, cu multiple insuficienţe (hepatice la ficat, renale, spleno-megalomaniace, optico-auditive, laringo-rio-faringosepte), sînt un consumator de mare frecvenţă al minunatelor dumneavoastră subproduse.

De ce ? Pentru că, datorită fatalităţii, sînt un cîntăreţ de excepţie. Exploatîndu-mă mai la toate nunţile şi botezurile din cartier, pînă la uzura totală a corzilor vocale (98%), m-am procopsit cu-o sumedenie de maladii digestivo-stomacale.

Pricina ? Tot aceleaşi festivităţi.

Şi-o să vedeţi de ce. Pentru că, la întrunirile colegiale de mai sus se serveşte numai sarmale. Care, după

cum este cunoscut, se asamblează în special din varză, fiind astfel mai economicoase și eficiente pentru gazde, prin balonarea în exces a musafirilor. De aceea am ajuns să sufăr grav de colită, adică, în limbaj popular, vătămarea mațelor.

Medicul de la policlinica de cartier mi-a recomandat să consum masiv „semen lini", adică, tot popular, sămînță de in. Și anume o ceașcă plină, în care grăunțele să fie puse la înmuiat în apă călîie.

Colindînd mai toate unitățile dumneavoastră, că sămînța asta nu se prea găsește totdeauna, ca și alte rădăcini și ierburi medicinale, cum ar fi, bunăoară, coada șoricelului și mușețelul, am cumpărat cincisprezece ocale din articolul sus-pomenit.

Din prima zi am înghițit, cu mare chiu și vai, trei doze mari, ca pentru cai, sperînd să obțin o mai mare eficiență și mai grabnică însănătoșire. Binefăcătoarele rezultate s-au arătat imediat, pe bune, deoarece m-am îmbolnăvit de tulburări psihice, adică, popular, mi s-a zdruncinat mintea.

Fenomenul s-a declanșat din clipa cînd am constatat, în fiecare punguță de 100 gr., care nu-i de doi bani, fiindcă am plătit mult mai mult, prezența a minimum o linguriță de praf neidentificabil, dar care scrîșnește îngrozitor în dinți.

De aceea vă întreb, în scris, pentru a-mi liniști sufletul și măruntaiele :

1 — praful respectiv trebuie neapărat consumat laolaltă cu sămînța de in, au ba ?

2 — dacă da, de ce nu se umflă și el, întocmai ca grăunțele din punguță ?

3. — dacă nu, de ce a mai fost adăugat acolo, de vreme ce dozarea lui precisă cere un mare volum de muncă științifică ?

4 — dacă nu-i un secret de fabricație, care-i compoziția exactă, din punct de vedere chimic, sau fizic, a prafului în cauză?

5 — dacă este doar praf obișnuit, de origine nisipos-pămîntoasă, atunci nu cauzează la rinichi și ficat, unde și-așa mai posed unele pietricele și nisip?

6 — dacă are o destinație tămăduitoare, nu-l puteți livra și separat, pentru a fi consumat și-n doze mai mari?

Intrucît se anunță, deocamdată, cel puțin șapte nunți și cinci botezuri în cartierul nostru, la care prezența mea este imperativ necesară, voi încerca să utilizez, pînă la primirea expresă a răspunsului dumneavoastră, sămînța de in dăruită de-o cumătră de-a mea, de la Pucheni, unde planta respectivă se cultivă pe mari suprafețe, pentru fabricarea uleiurilor de vopsele.

Și iarăși îmi bubuie mintea de alte întrebări.

Dar dacă-i vorba de-un alt soi de in, de vreme ce se transformă în vopsea? Una la mînă. Și, doi la mînă, va avea oare vreun efect, nefiind îmbogățit cu misteriosul praf aflat la dispoziția dumneavoastră?

Aștept un răspuns urgent și competent. Altminteri, va trebui să mă profilez pe brînză de vaci. E foarte bună și asta. Dar numai în cazuri disperate.

Al dumneavoastră etern suferind,
Nucu P. Izmăcreață,
pensionar și cîntăreț liber profesionist."

La terminarea scrisorii elaborate de vecinul meu, copiii rîdeau în hohote, ținîndu-se cu mîinile de burtă.

— Vai de capul lui, unchiule Andi ! chicotea Biba cu poftă. Cred că oamenii de la „Plafar" n-ar fi înțeles mai

nimic din păsăreasca prietenului matale... Unde-o fi învățat românește ?...

— Ce cuvinte aiurite !... Asta-i limba bucureștenilor ? își exprima Babane uimirea și nemulțumirea.

Iar Babacu, mai mititel și mai puțin avizat în materie de lingvistică, mă întrebă și el :

— Ascultă, Hombre, și mie îmi dă mămica faringosept, niște tablete de tusă. Înseamnă că-s și eu bolnav ca nenea Izmăcreață ?

— Vezi-ți de treabă, măi zgîmboi ! îl liniștesc eu. Prin „laringo-rio-faringosept", vecinul meu vroia să spună cu totul altceva, probabil „oto-rino-laringopatii", adică bolile de nas, gît și urechi...

— Ești formidabil, unchiule Andi ! exclamă Biba, zîmbindu-mi plină de încîntare. Parcă ai fi doctor, așa de bine le cunoști pe toate...

— Ba deloc, dragă Biba, și nici nu-i recomandabil să-ți vîri nasul unde nu-ți fierbe ciorba !... Fiecare cu meseria lui. Doctorii cu medicina, scriitorii cu romanele, iar copiii, așa cum sînteți voi, cu învățătura. C-altminteri, ați văzut ce iese, o grămadă de prostii, întocmai ca acelea îndelung pritocite de nea Nucu...

— Da, cred că ai dreptate ! m-a aprobat nepoțica mea scumpă. Și cum l-ai ajutat pe vecinul matale ?

— L-am pus să-și dea prin ciur întreaga cantitate de sămînță de in... Pentru că praful pe care-l conținea era praf ca toate prafurile, rămas acolo numai din neglijența celor de la „Plafar"...

Numaidecît Babane îmi luă ceașca din față, o examină atent, și-mi comunică îngrijorat :

— Păi nici sămînța pe care ți-am adus-o nu-i mai brează... Pe fundul ceștii s-a depus un strat de nisip de-aproape un milimetru. Ce-i facem ?

— O aruncăm ! am declarat eu încîntat.

— Şi cu „Plafar"-ul ? Îl lăsăm să ne îndoape cu nisip ? insistă fratele mai mare al treimii îngerilor.

— Nici gînd de-aşa ceva ! Am să le expediez o scrisoare...

Nu prea convins, Babacu mă privi cîteva clipe, apoi îşi spuse părerea pe faţă :

— Unchiule Andi, eu aş zice c-ar fi mult mai nimerit să le trimiţi „prospectul" lui nea Nucu ! Or să rîdă şi cei de la „Plafar", dar au să-şi dea seama că şi dînşii sînt de rîsul lumii ! Ce părere ai ?

— Mi-ai dat o idee de milioane, măi zgîmboi ! Aşa am să fac !

Minunat nepot mi-a dăruit şi văru-meu Anatolie. Deştept şi înţelept, întocmai ca unchiu-său Andi, marele detectiv...

Episodul 20

UN REVELION DE MILIOANE

Dormisem zdravăn în după-amiaza aceea. Tun.

Era şi normal, cu-atît mai mult cu cît prînzul pe care mi-l oferiseră ostrogoţii mei dulci se compusese numai din doi dovlecei fierţi. Cum să nu dormi, cînd n-ai nimic în stomac ?...

Dealtfel, aşa îmi recomandase şi medicul. Pentru a-mi recăpăta cît mai degrabă deplinătatea puterilor.

Iar eu, bietul de mine, mă aşteptasem din partea nepoţeilor la o răsplată minimă, nişte plăcinte măcar, pen-

tru povestirea plină de învățăminte cu nea Nucu Izmă-creață! Ce oameni! Totuși, nu erau chiar atît de nerecunoscători, deoarece, pe la patru, cînd tocmai mă trezisem și răsfoiam liniștit niște manuscrise, treimea îngerașilor de la Valea cu Urși se și înființă la mine în cameră.

Pe-o tavă, acoperită cu un șervet brodat, Babacu îmi adusese ceva. Ce anume, asta nu se vedea. Probabil, niscaiva de-ale mîncării, năpîrstocului făcîndu-i-se precis milă de suferințele mele.

Biba și Babane zîmbeau pe sub mustață, privind la manevrele lui Babacu. Acesta tocmai se apucase să pună tăvița pe-un scăunel, ca să-mi fie cît mai la îndemînă.

— Ce-ai acolo, măi zgîmboi? îl întrebai eu curios.

— Ca să-ți dai seama cît te iubim, dragă unchiule Andi, află că ți-am preparat chiar noi, în colectiv, cu mîinile și truda noastră, ceva nemaipomenit! porni să declame Babacu.

Întărîtat de reclama pe care-o făcea mezinul treimii, dădui la o parte șervetul.

Dedesubt se afla un castronel. Iar înăuntru, o zeamă vișinie, plăcut aromitoare.

— Gustă, El Fugitivo! mă îndemnă Bibuța, și-ai să constați imediat că ne pricepem și noi în de-ale artei culinare!

— Bineînțeles c-am să gust, pentru că mi-e o foame de-aș mînca și mere coricove! am asigurat-o pe nepoțica mea cea bălaie.

— Ce-s alea mere coricove? se interesă Babane.

— Așa se spune, în Oltenia, la merele pădurețe...

— Atunci ți s-a îndeplinit dorința, măi fratele meu! îmi comunică Babane, abia stăpînindu-și rîsul. În castronel ai o porție de compot din mere pădurețe. Chiar noi le-am cules, în timpul cît te-ai odihnit. Le-am fiert fără zahăr, deoarece n-ai voie, după cum ne-a spus tanti Ra-

lița, ca să nu te-ngrași prea mult. Cînd a dat în foc, noi fiind plecați la joacă, bucățelele de mere pe care le tăiasem în felii s-au cam afumat nițel, așa că le-am aruncat la gunoi, iar matale ți-am adus numai zeama... Este formidabilă !... Adevărat medicament, nu altceva... Tot așa ni-l prepară și mămica, atunci cînd ne stricăm la burtică !

Deși nu eram deloc deranjat la... burtică, fiindu-mi totuși foame am purces să gust din licoarea aceea ciudată. După prima linguriță, mi s-a făcut imediat gura pungă. Abia de-am fost în stare s-o înghit și pe-a doua. Dar ca să nu-i dezamăgesc pe ostrogoți, am băut dintr-o dată tot castronelul.

— Ei, cum a fost, unchiule Andi ? m-a întrebat Biba.

Am dat eu să-i răspund ceva, însă n-am izbutit să rostesc nici o vorbă. Pur și simplu mi se crîmpoțise gura. Orice aș fi încercat să spun, buzele nu mă ascultau, de strînse ce-mi erau. Cu greu am reușit să șuier nedeslușit, printre dinții strepeziți :

— Biîînîî... vrîîîuu îpîîî... vrîîîuu îpîîî !

— Ce vrei să zici, El Fugitivo ? s-a interesat speriată Biba.

— Îpîî.... Apîîî ! am șuierat eu cu buzele strînse.

— Apă ? încercă să ghicească Babane.

— Îxactîî ! am precizat eu, depunînd un efort inuman.

După ce aproape am golit cana de apă pe care mi-o aduseseră copiii, pe puțin vreo doi litri, i-am informat despre calitatea compotului lor :

— Foarte bună zeama asta medicinală, măi copii, dar voi ați gustat din ea ?...

— Nu, unchiule Andi ! a recunoscut Biba.

Însă Babacu o completă :

— Noi nu, însă i-am dat nițică lui nea Mișu-Falconetti !...

— Şi i-a plăcut javrei? am vrut să aflu cum reacţionase potaia copiilor.

— Cred că da! mi-a comunicat Babacu. După ce-a băut o crăticioară întreagă, din clipa aceea n-a mai lătrat deloc... Nici cînd s-a dat la el Motanu-Hoţomanu, cotoiul lui nea Tilică Boieru!

Îngrozit de efectul compotului de mere pădureţe asupra animalului, am sorbit şi restul de apă din cană.

Liniştit apoi, dar nu cine ştie ce, i-am întrebat pe copii:

— Mai aveţi ceva compot dintr-ăsta?...

— Sigur că da! m-a anunţat Biba. Mai pofteşti, El Fugitivo?

— Sigur că nu! am răcnit eu. Daţi-i-l lui Falconetti... Poate scăpăm de ifosele lui nesuferite!.. Mie să-mi aduceţi ceva de-ale mîncării, nu asemenea lichide infecte!...

— Dacă ne spui iarăşi o nouă întîmplare de-a dumitale, la masa de seară o să-ţi servim nişte chiftele dietetice de pomină! încercă să mă îmblînzească Babane.

Fiindu-mi milă de încurcătura în care se angrenaseră ostrogoţii, le promisei c-am să le povestesc imediat păţania cu revelionul petrecut împreună cu finul meu Gilică Patraulea al lu' Cotîrţă.

Fără să-mi dea prin cap să-i întreb, şi asta a fost o mare greşeală, ce-nţelegeau ei prin chiftele dietetice.

Însă, gîndindu-mă la bucatele înfulecate atunci, la revelionul acela de basm, am trecut peste acest amănunt, şi-am pornit să le relatez ce mi se întîmplase cu finul Gilică.

— Măi copii neastîmpăraţi, dacă-mi funcţionează ca lumea circuitele responsabile cu ţinerea de minte, cred că revelionul acela de pomină, cel mai năstruşnic din

viața mea, l-am sărbătorit acum trei ani, laolaltă cu finu-meu Gilică, de la Tîncăbești...

— Dar de ce n-ai întîmpinat Anul nou cu tanti Penke, așa cum ar fi fost mai normal ? s-a arătat interesat Babane.

— Pentru că, tocmai în acea perioadă a anului, se găsise să plece, cu „O.N.T.“-ul, într-o excursie în străinătate. Așa deci, fiind singur, mă pregăteam și eu, ca tot omul, să pătrund în noul an cum se cuvine.

Pentru asta aveam nevoie de niște cozonaci, precum și de toate celelalte articole tradiționale : tobă, caltaboș, cîrnați și-așa mai departe... Și, ca să le obțin, am încercat să prind la telefon casa de comenzi la domiciliu „Mercur“... După două ceasuri infernale, în care răstimp numărul respectiv sunase în permanență ocupat, deodată, am auzit că-mi răspunde cineva. Însă destul de neclar...

— Alooo ! am răcnit eu la individul din receptor, încîntat că, totuși, îmi dăduse atenție. Aș dori trei cozonaci cu nucă, un tort de ciocolată naturală și trei kile de carne, dacă se poate de porc, tot natural...

Receptorul începu atunci să pîrîie din ce în ce mai suspect, ca și cum aș fi cerut trompă de elefant. La un moment dat se putu desluși un glas vioi și zglobiu :

— Nu contează, nășicule, poa' să fie și treizeci, că e de unde !...

Surprins de generozitatea dispecerului, dar și de familiarismul acestuia, mă interesai intrigat :

— „Mercur“ la telefon ?...

— Vai de mine, nășicule, să-mi zici mie așa ?... Mi-ai uitat numele ? Aicișilea-i Patraulea... Patraulea a lu' Cotîrță.. Gilică !... Gilică, finu' lu' tălică ! De la Tîncăbești... Acuma-s în concediu medical, pentru tăierea porcului !... De-aia te-am chemat, nășicule, ca să te poftim

şi pe matale, să-ţi dăm, vorba aia, plocpnul finilor, carne şi şorici, tobă, caltaboş şi cîrnaţuri... Că şi tălică ai să ne pofteşti la Bucureşti, să petrecem vreo cîteva zile, cînd ai să ne duci la circ, la cinemauri cu comèdii, să ne mai distrăm şi noi o ţirişică... De-un ceas, de cînd mă tot silesc să vorbesc cu matale, fără ca telefonul ăsta nenorocit să meargă ca lumea... Mare-ncurcătură de maţe, naşule, şi cu triftorele ăstea... Pînă mai adineaoa, vorbirăm trei deodată în pîlnie... Unul peste altul... De-aia mi-oi fi zis Mercur, pen'că m-ai cufundat cu cine ştie cine altcineva... Dar, la noi în sat, nu-i nimeni cu poroclul ăsta, zău aşa...

— E-n regulă, fine Gilică, s-a făcut! m-am grăbit eu să-i accept invitaţia, cuprins de-un entuziasm întru totúl inexplicabil.

— Ba era foarte explicabil, interveni pe nepusă masă Babane, de vreme ce făceai rost de bucatele necesare pentru revelion, fără să te mai ploconeşti înaintea telefonului...

— Mă rog, s-ar putea să fie şi asta o explicaţie! Însă finul Gilică vorbea mereu la aparat, de parcă-l apucaseră toate pandaliile... I se făcuse o poftă de vorbă demenţială... Nesăţioasă, întrecînd orice măsură...

Îi turuia gura ca o meliţă, de parcă ar fi avut o mitralieră în cavitatea bucală. Îl aud şi-acum spunîndu-mi :

— Naşule, nenorocire mare, naşule, animala-i cît boul, şi n-o putem doborî singuri... Ne-ajuţi şi matale, te-ajutăm şi noi! C-au rămas în sat numai muierile, iar bărbaţii-s mai toţi la oraş, unde lucrează şi dorm la paza contractuală!... Mîine te-aşteptăm, năşicule, pe la cinci, în zori!

Ostrogoţii păreau încîntaţi de desfăşurarea povestirii.

Numai Biba părea să aibă ceva pe suflet. Şi mi-a şi mărturisit ce anume o frămînta :

— Păi de ce se mai văita şi plîngea finul matale, şi ce-avea cu sătenii care dormeau în timpul lucrului, de vreme ce singur ţi-a spus că şi-a luat concediu medical, special, pentru a-şi tăia porcul ?...

— Ei, dragă Bibuţo, mai există şi oameni dintr-ăştia... Fără pic de conştiinţă. Însă, pînă veţi creşte mai mari, sînt convins că năravurile astea au să dispară cu totul...

— N-ar fi rău, unchiule Andi, fiindcă noi, cînd vom fi oameni mari, în toată firea, n-o să mai îngăduim aşa ceva ! Şi ce-a fost mai departe ?...

— Nimic deosebit. Deocamdată... Mai întîi am încercat să-mi aduc aminte cine-i Gilică Patraulea a' lu' Cotîrţă... Şi, din păcate, mi-am amintit. Asta, în pofida faptului că nu-l mai văzusem de vreo zece anişori, din clipa nefericită cînd mă pusese diavolul (Dumnezeu neîntreţinînd relaţii cu mine, eu fiind cam ateu convins, iar el neexistînd) să-l cunun cu fata gazdei mele de la Tîncăbeşti, unde-mi scriam, pe vremea aceea, primul roman.

După strîngerea darului de nuntă (că pe-acolo aşa se organizează asemenea petreceri de familie), dar la care contribuisem substanţial, în schimbul unei pijamale (cumpărată tot de mine) şi care-mi fusese oferită de fini, împreună cu-o găină, bine friptă la cuptor, de rămăseseră din ea numai oasele şi scrumul, ambii însurăţei dispăruseră definitiv de pe orbită.

Mai tîrziu, aveam să aflu că finul Patraulea se calificase mecanic de întreţinere la un S.M.T., iar de agricultură se ocupa numai în timpul liber, cînd accepta să ajute studenţii şi elevii la culesul porumbului.

Bucuros de revenirea finilor la sentimente ceva mai umane, i-am telefonat mătuşă-mi Raliţa. S-alerge la piaţă, pentru a face rost de nişte varză murată, în vederea preparării unor sarmale de spaimă.

Fiind mare meşteră întru „confecţionarea" derivatelor porcine (tobă, caltaboş şi cîrnaţi) am invitat-o şi la Tîncăbeşti, să mă însoţească la pomana scroafei. Bineînţeles, a acceptat imediat. Ce nu face omul, pentru un pic de aer curat, plus niscaiva măruntaie ?

Pe la trei şi jumătate (din noapte) ne-am îmbarcat în „Bombiţă".

La zece trecute fix (vorba lui Caragiale), mai tîrîş, mai grăpiş, am ajuns cu bine la... Băneasa ! După o serie de pene (de motor) îngrozitoare.

Bine că, la poarta oraşului, se afla un autoservice de excepţie. În cîteva ore mi-au schimbat platinele, bujiile, cărbunii de la dinam şi pompa de apă, celelalte organe ale maşinii mai funcţionînd (încă).

Numai aşa îmi explic cum de-am putut rula pînă la marginea Tîncăbeştilor. Însă, de la hotarul satului, n-am mai izbutit să ne deplasăm decît tractaţi ; de un camion al C.A.P.-ului, de şapte tone, mînat de cumătrul Bicu Patraulea. Şi care, spre norocul nostru, tocmai se-ndrepta către gospodăria lui frate-său, transportîndu-i un balot de paie. Pentru pîrlirea porcului !

În ograda finilor, veselie mare. Ceaunul de mămăligă fierbea în bătătură, răspîndind, pe-o rază de-un kilometru, nişte aburi de trăscău năucitori.

Finu Gilică, beat de bucurie, ridicat pe picioarele-i proprii de nevastă-sa (voioasă şi dînsa, nevoie mare) mă anunţă glumeţ, cu limba împleticită :

— Nenorocire mare, naşule ! Gătarăm vinu' şi-o dădurăm pe tescovină ! Ce-i facem acu'?...

— Tăiem porcu', aia facem ! se răţoi la dînsul tanti Raliţa. Unde-s oamenii de ajutor ?...

— Dar tălică şi năşicu' nu sînteţi oameni ? se miră finu Gilică. Punem osul cu toţii, coană mare, că moare scroafa ! După ce că-i bătrînă şi bate la peste patru ani, ne puse sfîntu' de-i dădurăm şi două ocale de vin fiert, să i se mai frăgezească osînza...

Mobilizaţi de informaţiile transmise de finul Gilică Patraulea, ne-am repezit la cocină, să tragem afară „fosila". Namila, minimum 250 de kile, n-a opus nici o rezistenţă. Dar nici n-am reuşit s-o urnim din loc.

În disperare de cauză, am pornit „Bombiţa", recent reparată de cumătru Bicu, şi-am parcat-o lîngă Frosa (numele de botez al scroafei), pe care am legat-o cu-o funie de rufe de bara din spate.

Deşi am demarat suficient de atent, cocina, fiind mai mică decît Frosa, s-a dejghinat numaidecît, prăbuşindu-se peste „animală". De asemenea, mi s-a dejghinat şi bara de protecţie, „Bombiţa" rămînînd fără. Însă orice rău e spre bine ! Căci am folosit-o ca pîrghie, pentru a putea ridica în picioare monumentul naturii. În vederea sacrificării.

Cînd Frosa a simţit gîdiliciul cuţitului, s-a trezit imediat. Mai ales că finu Gilică îi căutase gîtul prin partea dorsală, fiind... „emoţionat" !

Tanti Raliţa, dîndu-şi seama de primejdia care ne păştea, a strigat la mine :

— Sui pe scroafă, nepoate, c-altminteri o ia la goană şi fuge !

Excelentă idee !

Peste cîteva clipe, Frosa alerga prin ogradă cu mine în circă. După cîteva tururi, se năpusti de-a dreptul în direcţia gardului. Ca şi cum nici n-ar fi fost,

trecu prin el în plină trombă. După care mă purtă, cu patruzeci pe oră, spre lacul din fundul grădinii. Fiind îngheţat bocnă, Frosa se avîntă înnebunită peste apele încremenite.

Pe la mijlocul bălţii, gheaţa cedă, pîrîind sinistru, iar Frosa pieri în adîncuri, pe mine zvîrlindu-mă la vreo zece metri de-acolo, însă deasupra. Tras la mal cu ajutorul funiei pe care mi-o aruncaseră finii îngroziţi, mi-am revenit după primul pahar de trăscău fiert. În viaţa mea nu băusem aşa ceva, însă mi-l turnaseră cu forţa pe gît, ca nu cumva să mor de „oftigă", cum îşi dăduse cu părerea Gilică. După celelalte pahare, administrate în acelaşi fel, n-am mai ştiut ce-a urmat.

Cînd m-am trezit din „leşin", ca să nu-i zic altfel, finul Patraulea m-a rugat respectuos să şterg putina, cît mai urgent, cu tanti Raliţa cu tot, şi să nu mă mai vadă la faţă în bătătura lui. Nici pe mine, şi nici pe hodoroaga de cotoroanţă, care avusese ideea cu încălecarea Frosei.

Bine c-a intervenit fina Firica şi l-a mai domolit niţel, comunicîndu-i cu glas cleios, fiind şi dînsa ameţită de evenimente şi trăscău :

— Las-o mai moale, mă Gilică bre, că n-o fi foc ! Şi-aşa fiara aia, de Frosa, nu făcea prea multe parale... Iar năşicu' nu-i omu' ăla, care să se uite la bani !... De revelion o să ne poftească la dînsu', să mai petrecem şi noi, şi-o să ne socotim pînă la ultimul leuţ !

Revelionul l-am sărbătorit împreună. Cu toţii. Cu tanti Raliţa, dar şi cu finu Gilică şi nevastă-sa Firica.

Aveam pe masă şi sarmale, aşijderea şi tobă, caltaboş şi cîrnaţi. De la „Intercontinental".

Spre ziuă, finul Gilică, inimă de mamă, după ce-mi băuse toate alcoolurile din casă, inclusiv colonia neves-

ți-mi și frecția mea pentru păr, mi-o lăsase pe Frosa la numai trei mii. De lei.

Probabil, însă, pusese la socoteală și serviciul de masă pe care mi-l spărsese, atunci cînd căzuse peste el, laolaltă cu pendula de perete.

Se apucase s-o examineze, în vederea unei evaluări, vroind să mi-o scadă din prețul scroafei. Norocul meu c-a pornit să bată agregatul, sunînd de trei noaptea, iar finul Gilică s-a speriat și-a dat să se țină de el.

În orice caz, a fost un revelion de milioane.

Pe cînd îmi exprimam părerea despre această întîmplare de neuitat, Babacu și-a spus și el opinia sa personală :

— O fi fost de milioane, măi unchiule Andi, dar te-ar fi costat mult mai ieftin, dacă ai fi stăruit să capeți la telefon casa aia de comenzi la domiciliu... Nu mai cheltuiai cu „Bombița" la autoservice, nu mai alergai cu Frosa pe baltă, dar nici nu-ți mai lua finul Gilică pendula în brațe, s-o facă praf împreună cu vesela...

Ca să vedeți ce-i trecea prin cap ostrogotului. Precis nepoțelul ăsta, al meu, o să ajungă un mare economist !

Dacă nu cumva scriitor.

Episodul 21

CURA DE SLĂBIRE 100%

Cînd am isprăvit de înfulecat fantasticele chiftele dietetice făgăduite de ostrogoți, am constatat că sînt mai

flămînd decît înainte de masă, dar şi total reînsănătoşit.

Totuşi, mînat de curiozitatea mea mereu nesăturată, am ţinut să aflu de la nepoţi din ce „confecţionaseră“ chiftelele. Drept care am întrebat-o pe Biba :

— Ascultă, măi copilă bună, ce materiale au intrat în componenţa acestor foste chiftele, mai mult decît imponderabile ?...

— Nu-i aşa c-au fost formidabile ? s-a interesat bălăiţa mea de nepoată, mai înainte de a-mi furniza răspunsul.

— Hai să nu mai discutăm problema sub acest aspect ! i-am propus eu. Prefer să mă abţin în privinţa calităţii lor...

— Şi crezi că-i frumos şi educativ să procedezi aşa, măi fratele meu, să n-ai curajul de-a spune omului, verde în faţă, dacă a făcut ceva bun sau rău ?... m-a luat la rost Babane, privind la mine niţel uimit.

— Dacă-i aşa, atunci las la o parte sfiala care mă caracterizează mai totdeauna, şi-am să vă spun adevărul... Dar, mai întîi şi-ntîi, să-mi dezvăluiţi secretul lor de fabricaţie !... După aceea, am să vă comunic şi părerea mea...

— Dragă unchiule Andi, a purces să grăiască Biba, uşor ruşinată, deoarece, probabil, ea fusese gospodina care se ocupase de profilul dietetic al mesei mele de seară, cred că n-am greşit deloc, atunci cînd am folosit pentru chifteluţe o serie de materii prime binefăcătoare, cum ar fi, bunăoară, dovleceii fierţi, trecuţi prin maşina de tocat, împreună cu lobodă albă, ţelină, gulii, sfeclă furajeră (fiindcă din cealaltă n-am găsit), doi morcovi şi patru cartofiori... Însă totul fără sare şi piper, conform indicaţiilor primite de la nenea doctoru'...

— Dar carne, carne n-ai pus nici un pic? m-am interesat eu îngrozit de rețeta utilizată de Biba.

— Aveam pregătită și niţică pulpă de pui, însă am uitat-o în frigider... Şi-i mai bine că s-a-ntîmplat așa, deoarece carnea face rău la suferinzi! mi-a răspuns bălăița.

— Ei bine, află că asta-i principala lipsă, care a făcut să iasă chifteluțele voastre ca-ntr-un manual de chimie, unde se spune că există anumite combinații inodore, insipide şi incolore...

— Cum adică, măi Hombre, insipide, inodore și nu mai ştiu cum ai zis? și-a manifestat curiozitatea și năpîrstocul de Babacu.

— Cînd ai să mergi şi tu la școală, ai să afli că *inodor* înseamnă fără miros, *incolor* fără culoare, și *insipid* fără gust! i-am explicat eu mezinului treimii de îngerași.

— Şi trebuie să-nțelegem că nu ți-au plăcut chifteluțele dietetice, preparate cu-atîta oboseală de noi toți? se arătă indignat Babacu. Mă mir!... Pentru că și nea Mișu Falconetti le-a gustat, și-atît i-au plăcut, încît abia l-am putut alunga de lîngă tava în care-și băgase botul, de răvășise chifteluțele ca pe niște otrepe... Bine c-am izbutit de le-am aranjat la loc, ca să ți le servim matale! Şi mai faci și pe nemulțumitul... Asta-i culmea! Zău că nu te-nțeleg, unchiule Andi!

— Măi copii, n-aş vrea să-mi interpretați greșit spusele! am încercat eu să mă scuz în fața ostrogoților. Pentru un om condamnat la o dietă severă, așa cum am fost eu pînă acum, mîncarea ideală trebuie să fie neapărat inodoră, insipidă și incoloră... Deci, ați nimerit-o, cum nu se poate mai bine! Chiar aș mai gusta cîteva chifteluțe, dacă ar mai fi pe undeva, cumva...

— Păi mai sînt, El Fugitivo! m-a anunțat încîntată Biba.

— Foarte bine! Atunci, dați-i-le lui nea Mișu al vostru, că și potăile trebuie să urmeze, din cînd în cînd, un regim vegetarian... Renunț în favoarea javrei, gata... Dealtfel, tocmai vream să vă anunț că deseară plec la București... Sînt bine sănătos, m-am refăcut datorită îngrijirilor voastre, și-am acasă o mulțime de treburi... Cînd mai veniți pe la mine?...

— Deocamdată nu știm, însă o să te-anunțăm la timp, pentru că mămica și tăticu sînt cei care trebuie să hotărască! m-a asigurat Babane. Ai telefon, unchiule Andi, avem și noi, așa că nu-i o problemă!...

Nici n-a fost o problemă. Întocmai cum prevăzuse Babane. Pentru că, în ajun de Anul nou, îmi telefonase văru-meu Anatolie și-mi spusese:

— Măi Andi, mi-au povestit copiii despre revelionul pe care l-ai petrecut cu finu-tău de la Tîncăbești... Ce-ai zice să-ncercăm un revelion împreună, la tine, la București?...

— Perfect! Total de-acord! Cînd sosiți?...

— Mîine dimineață, ca să avem timp de pregătiri! Tocmai am tăiat porcul...

— Și mai perfect! am exclamat eu încîntat. Chiar mai mult decît perfect, chiar perfectul compus...

Din păcate, după cum se va vedea, lucrurile au ieșit pe dos, la modul *imperfect*!

— Vin ostrogoții! am vestit-o pe nevastă-mea. Facem revelionul cu ei. Mi-a telefonat Anatolie. De la Valea cu Urși. Sosește întreg tribul Jimbla, văru-meu cu nevastă-sa, plus zgîmboii ăia mici, Biba, Babane și Babacu... Dar îi știi ce copii minunați sînt!... De spai-

ma lumii, nu altceva! Bineînțeles, metaforic vorbind. Și care-și iubesc unchiul într-un chip intensiv, deoarece îi îndoapă cu profiterole, ca pe niște țîfoi... Și pentru că-i un detectiv de excepție. Mai ales cînd le povestește aventurile lui imaginare, de adorm pe ei... Ce zici?...

— Îmi pare bine, măiestrică, mă bucur! mi-a răspuns Fenke, omul meu de aur, cu glas de argint. Atunci culcă-te, fiindcă mîine te duci la gară să-i întîmpini. Bine c-avem cu ce să-i primim! Am trîntit niște sarmale, de-or să rămînă paf!

— Și-o să mai trîntești și altele, deoarece au tăiat porcul! am informat-o pe nevastă-mea. Precis vin și cu-o bună parte din el...

Cuprins de-un acces de dragoste inexplicabil, pe la 4,46 (dimineața) goneam prin Gara de Nord. Ca un apucat. În căutarea unui bagajist, cum li se spune acum hamalilor. Norocul meu că mai întîrzia nițel (110 minute) trenul cu care trebuiau să sosească ostrogoții.

Ca să-mi mai astîmpăr nervii, m-am dus la restaurantul gării. Ospătarul s-a înființat destul de repede, peste aproximativ zece minute. Și m-a întrebat extrem de amabil:

— Ce serviți? Avem friptură de vacă, de porc, ciorbă de burtă, fasole bătută, tort de ciocolată... Vă dau din fiecare cîte o porție, sau aveți de gînd să renunțați la o viață sănătoasă?... Spuneți-mi deschis, nu vă jenați!...

Nu m-am jenat, și i-am comandat cu glas timid:

— O cafea slabă, că și-așa sînt suficient de tensionat!

— Numai atît? și-a exprimat dezamăgirea ospătarul, după ce-și imaginase că va îndeplini planul numai cu comanda mea. Bine, am să vă servesc o cafea relaxati-

vă, adică liniștitoare, pentru că-i mai mult din năut, pe puțin 80% !...

— Poate vrei să spui *relaxantă*, dragul meu, deoarece *laxativ* înseamnă altceva ! am încercat eu să-i îmbogățesc cunoștințele.

Cînd mi-a adus poșirca respectivă, pe care, dealtfel, eu i-o cerusem astfel, el neavînd nici o vină pentru gustul ei infam, l-am întrebat cît mai politicos cu putință :

— Meștere dragă, de unde-aș putea face rost de-un bagajist ?

Deși nu mă mai privea cu ochi buni, de cînd îi comandasem doar o cafea, mi-a răspuns, totuși, suspect de amabil :

— De-acilea, taică părinte, de-acilea, c-avem la gară aproape trei bagajiști, din care unu-i mai totdeauna în concediu medical...

— Fiule ! m-am exprimat și eu în stilul său bisericesc-ortodox, află că nu-s preot, în ciuda bărbii pe care o port, și asta numai din pricina unei mîncărimi de piele trecătoare, dar dacă vrei să rămînem prieteni, și să-ți plătesc cafeaua ca și cum ar fi naturală, zi-mi repede unde se-ascund ?...

— Ptiu ! Bată-te să te bată norocul, puteam să jur că-mi ești popă, dacă nu chiar călugăr ! mi s-a adresat individul, cu un respect sensibil redus. Păi, dă-i bătaie, nene, și caută-i și matale pe la bufetele de peron. Dacă nu-s pe-acolo, vezi la expres, nu la tren, ci la restaurant... Sau ia la rînd casele de bagaje. Deși, cel mai nimerit ar fi să pîndești sosirea internaționalelor. Mergi odată, nu mai zăbovi, că-mi vin clienți mai serioși, în stare să și mănînce, să-mi fac și eu planul pe ziua de azi... Sau, știi ce ?... Dacă ești băiat deștept, deși n-aș prea zice, fă-ți rost de-un cărucior de autopurtat bagaje... Cafeaua-i trei lei... și cît te mai lasă inima !

Nu m-a lăsat. Pentru că stau bine cu articolul respectiv.

Fără să-i dau nimic peste preț, în mai puțin de treizeci de minute parcursesem vreo patru kilometri. Ca un atlet. Umblînd brambura după bagajiști. Mers activ, de marș forțat. De fapt, așa mi se recomandase și la Institutul de boli de nutriție, dacă țin să slăbesc. Însă în problema asta nu-s chiar atît de fanatic, ci mai mult doctorii de-acolo.

Între timp, am mai participat și la sosirea a cinci garnituri interne și trei internaționale. Prilej cu care am ajutat două bătrîne să-și care cuferele de zestre (cît niște dulapuri). Apoi am depozitat trei prichindei rătăciți la camera mamei și-a copilului, unde mai erau cîțiva copii, însă fără mamele respective. Probabil erau și aceștia niște rătăcitori. După aceea am transportat (în cîrcă) și-un cetățean leșinat, după afirmația sa aproximativ de neînțeles, deși trăsnea de la o poștă a rachiuri superioare (minimum 60 grade, în nici un caz Celsius).

O activitate fantastică, intensă, de necrezut, dar care m-a ajutat enorm. La slăbit ! În urma unor îndelungate tratative, cu un tînăr care sechestrase un cărucior pentru rapidul de noapte (Cluj, orele 23,44), acesta, extrem de binevoitor, mi-a cedat minivehiculul, în schimbul unei garanții în natură (cinci sticle de bere).

Acceleratul de la Pitești (în care se aflau Jimblenii) a sosit la timp, respectînd cele 110 minute de întîrziere fără nici o abatere de la orar.

La vederea tribului ostrogoților, m-au podidit lacrimile. De bucurie. Asta la început. Apoi s-au transformat în lacrimi de compătimire.

Văru-meu șchiopăta grav de tot. Nevastă-sa suferea crunt de „rău de tren". Zgîmboii, în schimb, erau bine sănătoși, dar dormeau de-a-npicioarelea, istoviți de prea îndelungata călătorie. 110 minute, în plus, nu-s de ici de colea, și nici ușor de îndurat.

Pe Anatolie l-am condus personal la un taxi. Cu căruciorul de transportat bagaje. Pe nevastă-sa am culcat-o (provizoriu) pe-o bancă. Lîngă geamantanele pe care le coborîsem (tot eu, și singur) din vagon. De la celălalt capăt al acestuia, ușa cea mai apropiată fiind blocată. Iar geamantanele fuseseră în număr impar, de șapte.

Pe copii n-a mai fost nevoie să-i car, deoarece s-au lăsat tîrîți. Cu geamantanele, apoi, a fost și mai lesne. Le-am cărat pe rînd, unul cîte unul. Cu căruciorul, care nu era suficient de încăpător.

După a șaptea cursă, umblam crăcănat. Ca și cum aș fi băut un butoi de trăscău. Dar am efectuat-o și pe-a opta ! Cu Felicia, nevasta lui văru-meu, care nu era în stare să umble, deși își revenise complet.

La urcarea bagajelor în taxi, am avut un noroc chior.

Apăruse, ca printr-o minune, un bagajist amabil și tare zîmbăreț. După ce i-a încărcat pe Felicia, pe Anatolie și geamantanele, mi-a depozitat nepoțeii într-o altă mașină, fiindcă nu-ncăpeau cu toții în prima. Cea din urmă era a lui socru-său, care lucra clandestin cu autoturismul său proprietate personală.

I-am plătit taxa cuvenită, conform anunțului de la intrarea în gară, iar dînsul, la despărțire, mi-a întins o mînă prietenească. Zîmbindu-mi nespus de cald. I-am strîns-o și eu la fel de călduros. După care individul nu mi-a mai zîmbit. Deloc. Ba chiar invers.

Ajuns cu bine acasă, am procedat la transportarea lui Anatolie, a Feliciei, nevastă-sa, a ostrogoţilor, trei la număr, şi-a celor şapte geamantane. În care, după părerea mea, trebuia să se afle cel puţin o jumătate de porc, atît erau de grele. De aceea am fost silit să car totul pe rînd, şi oameni, şi geamantane.

Cînd am isprăvit titanica muncă pe care o depusesem, am avut impresia că devenisem pur şi simplu imponderabil. Cu toată greutatea mea, de la natură.

Văzînd halul în care arătam, Penke, nevastă-mea, speriată niţel, m-a vîrît imediat în pat. Avea şi toate motivele. Deoarece prezentam unele simptome de febră (musculară şi cerebrală). Pe cînd îmi aşteptam ceaiul de sunătoare făgăduit de Penke, dar care nu mai sosea, scumpii noştri musafiri se desfătau cu sarmalele prînzului de gală oferit de nevastă-mea.

În schimb eu, optimist şi încrezător, visam la viitor. La acea zi minunată, adică peste o săptămînă, cînd urma să-i urc iarăşi în tren pe membrii tribului Jimbla. Singura mea nădejde era să se mai reducă din numărul geamantanelor. În cazul cînd, dacă se adevereau presupunerile mele, conţineau o bună parte din porcul tăiat la Valea cu Urşi. Că doar nu erau să-l care îndărăt ! Şi-apoi, ei fiind cinci, ce-ar fi vrut să mănînce o săptămînă întreagă ?...

În orice caz, mai eram încîntat şi de faptul că mi se oferea posibilitatea de-a efectua o nouă cură de slăbire 100%, fără să mai recurg la tratamentele de la Institutul de boli de nutriţie.

Ce nevoie mai aveam, cînd există atîtea gări în capitală, şi toate lipsite de bagajişti ?...

Episodul 22

INFLUENȚA APELOR MINERALE ASUPRA NEURONILOR

Se întîmplă ceva foarte ciudat cu neuronii mei, acele celule cenușii care-mi mobilează creierul. Asta, mai ales, de cînd mi-au sosit ostrogoții de la Valea cu Urși, și nu numai ei, ci și văru-meu Anatolie cu nevastă-sa.

Mai sînt vreo cîteva zile pînă la revelion, iar toată casa se află cu fundul în sus. Nu mai sînt în stare să scriu un singur rînd. Stau blegit înaintea mașinii de scris, iar mintea nu-mi funcționează deloc, de parcă s-ar fi transformat în piftie. Întocmai ca piftiile de purcel pe care le prepară acum Penke, tanti Ralița și Felicia. Barem acelea de-ar fi comestibile.

Mă paște bănuiala că totul se petrece din pricina creșterii mele în greutate. Deși, date fiind pățaniile de la Gara de Nord, ar fi trebuit să slăbesc corespunzător.

Ce-i drept, după ce ținusem o zi de regim dietetic sever, mă cam dedulcisem la sarmalele din cămară. Fiind întuneric beznă, nu le prea numărasem. Și nu-i exclus să fi hăpăit mai mult decît se cuvenea. De aceea, tanti Ralița mă și prelucrase :

— Măi Al, băiețelule, sau Andi, cum îți zic nepoțeii, eu cred că-i absolut necesar să dai cîteva ocale jos !...

Încurajat astfel, m-am pus imediat pe lucru. Nu la mașina de scris, ci la mașina de tocat carne, în bucătărie, unde femeile casei mă solicitaseră să le ajut la fabricat cîrnații pentru revelion.

Adăugînd la această muncă de jos și cele două zile de post negru, în care răstimp nu mi se dăduse la masă decît ceaiuri medicinale, brînză de „veci“ și cîteva legume greu de identificat, de tip O.Z.N., preparate într-un chip excepțional de nevastă-mea, în așa fel încît, dacă reușeai să le înghiți, cu chiu cu vai, nu știai precis ce anume era : burete de baie, vată sintetică sau napi furajeri, și pe care nu i-ar fi acceptat nici nea Mișu Falconetti, cățelul ostrogoților, totuși am izbutit să dau jos vreo 50 de kilograme !

O cantitate fantastică.

Numai că aceste 50 de kilograme le dădusem jos din pod, și nu din greutatea mea. Ele erau reprezentate de cele 200 de sticle goale. Pe care trebuia să le umplu la centrul de ape minerale de pe strada Latină, de lîngă noi. Cu „Borsec“...

Bineînțeles, nu pe toate. Pentru că, după ce le-am cărat acolo, ajutat nițel și de Biba, Babane și Babacu, care transportaseră și ei vreo zece sticle, am fost nevoit să le-aduc îndărăt, deoarece mai trebuiau și spălate.

Tanti Ralița, din bucătărie, unde se ocupa serios de preparatele destinate întîmpinării Anului nou, mi-a strigat mobilizator :

— Pune osu', și fă-le ca oglinda, măi nepoate... Nu te lăsa ! Numai apele „milenare“ te mai pot ajuta... Am citit undeva, nu mai știu unde, și nici cînd, că au o influență fantastică asupra funcțiunii creierului surmenat ! Apele „milenare“...

Aici, cînd am auzit-o repetînd cuvîntul „milenare“, mi-am ieșit din pepeni și-am întrerupt-o :

— Se zice *minerale*, dragă tanti Ralițo !...

— Ba *milenare*, pentru că de mii de ani le bea o lume întreagă ! nu s-a lăsat dînsa convinsă.

— Şi ce legătură au ele cu activitatea mentală ? nu m-am lăsat nici eu.

— Au !... Uite că au ! Pentru că balonează, şi nu mai poţi mînca ! Iar ţie asta ţi se recomandă... Ori, ce mai calea-valea, o minte pe care n-o apasă un stomac umflat, funcţionează mult mai uşor... E la mintea cocoşului, pentru că tot pomenii de minte... Orice prost poate pricepe atîta lucru, nu numai eu sau tu ! Dacă bei o sticlă de „Borsec", de-un litru, te balonezi imediat şi dai jos un kil... Dacă bei două, slăbeşti un kil şi jumătate ! Pricepi ? După regula lui *Evrika*, ăla care a strigat „Arhimede", atunci cînd a ieşit din baia comunală, de la aburi !...

Babane, care asculta uluit spusele mătuşă-mi, mi-a şoptit la ureche, destul de încet :

— Am impresia că le cam încurcă tanti Raliţa ! Despre chestia asta am învăţat şi eu ceva la fizică... Arhimede a fost cel care a exclamat, cînd a ieşit din apă, „Evrika !", adică, pe limba noastră, „Am descoperit" ! Descoperise principiul lui Arhimede, după cum i s-a spus mai tîrziu. Şi care sună aşa : „Orice corp scufundat într-un fluid este supus unei presiuni verticale, de jos în sus, egală cu greutatea fluidului deplasat". Şi nici nu văd ce legătură poate fi între lichidul pe care ai să-l bei, după sfatul lui tanti Raliţa, şi greutatea matale...

Biba şi Babacu, după ce ascultaseră extrem de curioşi expunerea fratelui lor mai mare, mă traseră în baie, unde, în cadă, vîrîsem toate sticlele, în vederea spălării.

Bălăiţa mea de nepoată, în timp ce pregătea detergentul necesar, simţi nevoia să mă chestioneze :

— Ascultă, El Fugitivo, tanti Raliţa te-a îndemnat să cobori din pod toate sticlele astea ?...

— Da, măi copilă bună ! i-am răspuns eu amărît. Chiar mi-a precizat c-am să slăbesc şi mai mult, dacă

voi întreprinde operația de unul singur... Asta, după ce-o rugasem să m-ajute nițel !

Pe cînd ne apucasem cu toții să curățăm sticlele de etichete, de resturile de ulei sau de alte substanțe pe care le conținuseră, mi-am amintit de-un alt principiu din fizică expus aiurea de tanti Ralița.

Odată, încercase să-mi explice legea lui Ohm, în chipul următor : „Dacă ești om cu mine, sînt și eu om cu tine !"

— Unde-ai citit tîmpenia asta ? răcnisem eu indignat.

— Băiețele, nu-i uman ce se-ntîmplă cu tine ! Cum de-ndrăznești să vorbești astfel cu mătușa ta bună ? N-am citit nicăieri, dar legea asta, a lui Om, mi-a spus-o, chiar așa, cum ai auzit-o, un mare savant în electronică...

— Cine, tanti Ralițo ?

— Electricianul de la cooperativă, care mi-a schimbat siguranța de la fierul de călcat, și care mi-a cerut numai treizeci de lei...

— Ești nemaipomenită ! Fiarele de călcat nu-s prevăzute cu *siguranțe*, ci cu *rezistențe*. Savantul matale, marele electronist, este nu numai escroc ci și-un mare imbecil... Pentru că una-i să fii om, și alta Ohm !... A abuzat de bunătatea dumitale, care însă nu știi să deosebești numele de Ohm, care se scrie cu „h", între „o" și „m", de numele omului de omenie...

— Ba nici gînd de-așa ceva ! Electricianul meu este un băiat de mare viitor. Un adevărat savant. Merge fierul acuma, de parcă ar fi radiator, arde orice, pîrlește totul, și nici nu se mai răcește, pînă nu-l bagi într-o găleată cu apă... Și-atuncea, chiar, poate fi folosit la fiert ceaiul !...

Cînd am gătat de spălat sticlele, de rămăseseră numai vreo 125, din întreaga cantitate de 200, diferența spărgîndu-se cu prilejul operațiilor de manevrare dintr-un loc în altul, le-am scos apoi în curte, să le punem la uscat.

Cu această ocazie, s-au mai spart opt. Pînă să se zbicească recipientele din curte, am curăţit baia de cioburi. Bineînţeles, ajutat substanţial de ostrogoţi. Babane încărca cioburile într-o găleată de tablă, Babacu mi le transmitea, ca să le car în fundul curţii, acolo unde se aflau tomberoanele de gunoi, iar Biba ţinea evidenţa găleţilor transportate.

La ora cînd isprăvisem totul cu bine, ne-am dus cu sticlele la centrul de pe Latină.

Deoarece se înserase, magazinul închisese de mult. Mai ales că, după-amiaza, arareori se întîmpla să vină gestionarul. Şi, din motive de forţă majoră, ne-am cărat iarăşi acasă cu recipientele. Cu care prilej, s-au mai spart zece.

În cealaltă zi, dis-de-dimineaţă, am repetat figura. De astă dată numai cu 107 sticle.

Însă, spre surprinderea noastră, am aflat de la cetăţenii din vecinătate că magazinul de ape minerale funcţiona normal, de la 8 la 12 şi de la 16 la 20, dar că aprovizionarea, de la centru, se opera numai miercurea.

— De-aia, măi Hombre, începu să mă lămurească Babacu, e plină prăvălia numai cu lăzi goale !

— Dar nenea care vinde apa, ce face în restul săptămînii ? s-a interesat Biba.

— Păi, ce să facă, aranjează şi el lăzile ! şi-a dat cu părerea Babane.

Niţel demoralizaţi, ne-am dus din nou acasă. Cărînd cu noi sacoşele cu sticle.

Aş fi avut şi eu nişte lădiţe, ca să ne fie mai lesne, dar fuseseră construite pentru sticlele de bere. Aşa ne-am dumirit de ce, cînd am încercat să le vîrîm în lădiţe pe-ale noastre, de-un litru, acestea se spărseseră mai mult de jumătate. Fiindcă nu-ncăpeau ! Decît în bucăţi.

Întrucît a doua zi era miercuri, ziua de aprovizionare a magazinului, ne-am înfiinţat la uşa acestuia încă din zori. Între timp, gestionarul îşi scosese lăzile goale pe stradă, blocînd întreg trotuarul. Şi nu numai trotuarul, ci şi ieşirea din magazin.

Bietul om, pentru a circula, era nevoit să escaladeze, de fiecare dată, muntele de lăzi ce se formase. Un adevărat alpinist, nu altceva! Pe la unsprezece şi jumătate, Babacu mi-a strigat în ureche, atît de puternic, încît mi-a zumzăit timpanul o bună bucată de vreme :

— Hombre! Hombre! Uite-i că vin!...

Entuziasmată, Biba a pornit şi ea să chiräie, aproape cîntînd :

— Vine, vine, uite-l că vine, numai de-ar fi pline!...

Nu erau. Camionul depozitului — gol. Dar sosise pentru a încărca ambalajele centrului. Cel cu marfa pe care-o aşteptam, şi nu numai noi, ci toţi cei vreo şaizeci de oameni care se adunaseră în stradă, şi-a făcut apariţia abia la 16,30, adică după-masă.

Întrucît plecasem să prînzim, lăsînd sticlele în grija unui cetăţean amabil, cînd ne-am întors şi noi, odată cu camionul care parcase peste o parte din sacoşele noastre, am răsuflat uşuraţi.

Şi pentru că sosise marfa, dar şi pentru că ne rămăseseră doar vreo zece sticle, restul fiind transformat în cioburi.

Gestionarul, disperat de faptul că trebuia să descarce singur ditamai hurdubaia de camion, care conţinea, pe puţin, vreo două mii de sticle cu apă minerală, a purces să răcnească în gura mare :

— Cine ajută la descărcare, va primi marfa peste rînd!

Mobilizaţi de chemarea bietului om, ne-am angajat,

şi eu, şi nepoţeii, dar şi-o mare parte din cetăţeni, la coborîrea lăzilor cu sticle.

Pe la 19,45, cînd gestionarul îşi manifesta intenţia de-a închide magazinul, deoarece se apropia ora de terminare a programului de lucru, ne-am căpătat şi noi cuvenitele „Borsec"-uri.

Cinci sticle !

Restul, cu prilejul operaţiunilor de descărcare, se făcuseră praf şi pulbere.

Acasă, frînţi de oboseală, am gustat fiecare cîte o gură de „Borsec".

Din păcate, numai eticheta corespundea denumirii de mai sus, deoarece apa minerală pe care o beam, cu nasurile astupate, era de „Căciulata", trăsnind îngrozitor a ouă împuţite.

— Bună şi asta ! a declarat în culmea fericirii tanti Raliţa. Nici nu ştiţi cît ajută la pietrele de la ficat, sau de la rinichi, că nu-mi mai aduc bine aminte !... Beţi-o cu încredere, şi numai aşa o să scăpaţi de nenumăratele boli care cauzează aparatului hepatic...

În timp ce mă căzneam să adorm, după ce nu fusesem în stare să mănînc mai nimic, atît din pricina oboselii, cît şi-a mirosului de nesuportat, care-mi stăruia în nări, am întrebat-o pe Penke, nevastă-mea :

— Ascultă, măi copilă bună, tu ce părere ai ?... Crezi c-o să m-ajute cu ceva apa asta minerală ?

— Depinde ! mi-a răspuns dînsa pe jumătate eucăind. Dacă în sticlă se află ce scrie pe etichetă, atunci poate că da, dacă este altceva, atunci poate că nu ! E clar ?...

Desigur că nu era clar. Nimic. Şi de nici un fel. Un lucru mi-a fost însă limpede. Cu ocazia eforturilor depuse pentru obţinerea celor cinci sticle de „Borsec", dar care conţineau „Căciulată", îmi dispăruseră total dereglările depistate de mine în sistemul neuronic. Deci, ce mai tura-vura, tot era bună la ceva apa minerală !

Dar mai rămînea o problemă. Mă va ajuta să dau jos ? Din greutate, bineînţeles, pentru că din pod nu mai aveam ce. Aici e-aici !

Fiindcă, poimîine, va trebui să întîmpinăm Anul nou. Cu piftii şi sarmale, cu fripturele şi cîrnaţi, plus multe alte chestii, la care robotiseră, pe spetite, nevastă-mea şi biata Felicia, mama ostrogoţilor.

Oricum, pe tanti Raliţa n-am s-o uit la masa sărbătorească. O să-i torn în paharul de vin un pic din apa minerală pe care mă sfătuise s-o beau eu. Tot se plînge dînsa de nişte dureri la şale. Poate că-i va fi de folos. În regiunea aceea se află şi rinichii, şi oasele sacro-iliacului.

Deci, scapă şi de pietrele de la rărunchi, dar şi de reumatism !

Episodul 23

OMUL CU O MIE DE FEŢE

De cînd au rămas ostrogoţii la mine, am parte numai de surprize. Din cele mai neaşteptate.

Azi dimineață, pe cînd luam împreună ceaiul, numai eu cu nepoţeii, Penke fiind plecată la Tîncăbeşti, aud că sună cineva la uşă. M-am dus să deschid. În prag, bățos şi fălos, rumen la faţă ca un sportiv, stătea proțăpit nea Gică Zbanţ.

— Hai noroc şi voie bună, măi frate Andi! Ce mai faci, ce mai învîrteşti, că-s vreo douăzeci de ani, de cînd nu ne-am mai văzut! a exclamat cu glas voios vizitatorul neaşteptat.

Aşa era. Nu-l mai întîlnisem pe nea Gică de prin 1960. Cînd mi-era vecin de stradă, locuind deasupra bufetului „Izvorul Rece". Arăta şi-acuma la fel de ţanţos şi trupeş, tot atît de plin de poftă de viaţă.

— Poftim în casă, nene Zbanţ, să-mi cunoşti nepoţeii! l-am invitat eu.

După ce s-a aşezat la masă, refuzîndu-mi cana de ceai oferită, pe motiv că apa-i face rău la rinichi, a gustat din păhărelul de rachiu, şi-a pornit să-mi cîntărească din ochi ostrogoţii.

Peste mai puţin de-un sfert de ceas, nepoţeii mei se-ndrăgostiseră zdravăn de nea Gică Zbanţ. Deveniseră prieteni la cataramă.

Mai ales din clipa în care vechiul meu prieten ne invitase la grădiniţa restaurantului „Mioriţa", să bem cu toţii un pepsi.

Cînd ne-am trezit instalaţi la o masă, iar ostrogoţii porniseră să-şi soarbă băutura lor rece şi colorată, nea Gică Zbanţ m-a îndemnat :

— Ia cu neica o spumă de drojdie! Numai la „Mioriţa" mai găseşti un asemenea trăscău de 40... Grade, nu lei!

Fără să fiu prea încîntat de prostiile pe care le debita fostul meu vecin, l-am îmbiat să bea ce pofteşte,

fiind invitatul meu, şi să-mi mai spună ce face şi cum o duce cu viaţa.

— Dom'le, nu-i a bună ce se-ntîmplă cu mine !... Aseară era să mor, cînd m-am azvîrlit de la etaj !

— Ai încercat să te sinucizi, nene Zbanţ ? l-a întrebat îngrozit Babane.

— Chiar aşa, dragul meu ? am intervenit şi eu. Ce, n-aveai altă treabă ?...

— Ba am. Şi încă prea multă, măi băiete. Cum să mă sinucid ?... Dar jucam...

— Şi-ai vrut să-ţi sperii partenerii, fiindcă pesemne pierdeai ?...

— Aiurea ! Ce-s tîmpit, să-mi pierz banii la cărţi ?... Jucam în *Agentul secret,* un film poliţist, care se turnează la studiourile noastre de la Buftea, pe post de cascador-adjunct... Trebuia să cad pe-o saltea. Însă recuziterii, sau cei care trebuiau să se ocupe de problemă, c-am uitat cum li se spune, pierduseră din vedere salteaua. Şi n-o mai puseseră deloc... Dar nu-i numai vina lor, pentru că este posibil să fi încurcat eu filmul, şi să nu mai fi ştiut în care joc, deoarece iau parte la o mulţime de producţii... Aoleu, cît e ceasul ?...

— Zece şi-un sfert ! i-a comunicat Babane.

— Dar ce s-a-ntîmplat, nene Zbanţ ? s-a interesat Babacu tulburat, temîndu-se ca noul său prieten să nu fi păţit ceva, să uite de vreo întîlnire sau de vreo sarcină importantă.

— Nimic ! Totul e-n regulă, măi copii ! ne-a liniştit nea Gică. Deseară am iarăşi spectacol. *Căruţa cu paie,* sau ceva în genul ăsta, în orice caz o piesă celebră...

— Poate-i vorba despre *Căruţa cu paiaţe,* nene Zbanţ ! s-a încumetat să-l completeze Biba, nu-i aşa ?...

— Exact şi întocmai... Adică, să vedem, ba nu, cam aşa ceva ! Dar de unde ştii de căruţă ?...

— Păi am văzut-o şi noi, anul trecut, cînd ne-a dus El Fugitivo la teatru ! l-a lămurit bălăiţa mea de nepoţică.

— Cum, îl cunoaşteţi şi pe actorul ăla, din serialul de la radio ?

— Numai de la televiziune, nene, că la radio nu s-a dat... Însă aşa-i zic eu unchiului Andi...

— Bravo !... Interesant... Şi unde rămăsesem ?... Aha, la teatru... Că mîine trebuie să intru în alte două piese... *Alecu Lăpuşteanu*, adică, pardon, *Păpuşteanu*, şi-n *Cadavrul mort*, drama aia a lui Tolstoievschi...

Am fost nevoit să intervin, mai mult pentru a nu-i îngădui vechiului meu prieten să rostească în continuare cine ştie ce alte bazaconii :

— Zău, că le cam încurci, nea Gică ! Probabil te referi la *Alexandru Lăpuşneanu* şi la *Cadavrul viu*...

— De Lev Nicolaevici Tolstoi !... m-a completat cu vioiciune Biba, mare amatoare de literatură...

— Chiar aşa ? se miră fostul meu vecin. Poate... Dar unde am auzit eu de unul cu „ievschi", care lucrase ceva tot cu cadavre ?...

— Pesemne că-i vorba de Dostoievski... Precis ! Chiar are un roman ce se cheamă *Crimă şi pedeapsă*...

— Va să zică, ştiam eu ceva... Unde-i crimă sînt şi cadavre ! îşi recăpătă aplombul nea Gică Zbanţ. După aia am nişte filmări la televiziune, într-o reclamă pentru Gerovital... medicamentul acela miraculos, care împrospătează memoria şi-i întinereşte pe vîrstnici... La noapte, repet la circ... Ca măturător, deocamdată...

Mirat de prodigioasa activitate „artistică" a lui nea Gică, îl întrebai extrem de curios :

— Parcă lucrai în comerţ, nu-i aşa ?...

— Da, ei şi ?...

— Nu ştiam că eşti şi actor !

— Păi, nici eu ! ne-a declarat nea Gică plin de nevinovăţie. Am ieşit cam de multişor la pensie şi nu pot sta degeaba... Fac figuraţie... Regizorii zic că sînt un figurant de excepţie. „Omul cu-o mie de feţe“, aşa m-au botezat... Mai lucrez şi eu, ca să mă mişc şi să-mi activez creierul. Dar este enorm de lucru. Abia mă descurc... Să vezi ce-am păţit... Aşa !... Unde-am rămas ?... A ! La necazurile meseriei de artist. Luni am jucat în *Paiaţe,* nu la Operă, ci-n căruţă, mă-nţelegi, pe rol de lord englez... Dar tocmai mă-ntorsesem de la *Agentul discret...* Cînd am intrat în scenă, în loc să declam „Bonjour bun, măi fraţilor !“, în franţuzeşte, am răcnit „Sus mîinile, că trag !“ Am avut un succes nebun ! Marţi, la matineu, în *Locusteanu,* în scena cu chiolhanul boierilor, am înfulecat tot ce era pe masă... Crezusem că joc în piesa *La hanul Ancuţei...* Lumea a rîs în hohote ! Seara, în aceeaşi piesă, am repetat figura. Succes monstru, dom'le ! Se tăvălea sala de rîs, deşi era o mare tragedie... Mai ales în clipa cînd boierii s-au repezit la mine, să-mi ia hartanul de friptură... Lacomi, dom'le ! Dar nici eu nu m-am lăsat ! M-am pitit sub masă... Ei, după mine, să-mi ia bucăţica de la gură... Lumea m-a aplaudat din răsputeri... Joi, am filmat la Buftea... Într-un serial cu haiduci, sau *cow-boys*, că nu mai ştiu ce erau, şi-am încălecat pe cal sărind de la balcon, de i-am fracturat dobitocului greabănul ! Nimerisem însă greşit, pe-un alt platou, iar gloaba aparţinea altei producţii. *Pîrjoala,* sau *Pîrjolul,* mă rog, ceva în genul ăsta... Şi, ce să vezi, căşunaseră pe mine, să le plătesc mîrţoaga !... Sînt prea aglomerat cu rolurile, asta-i realitatea !... La televiziune, am dat foc la un coteţ avicol, deşi rolul îmi cerea să-l sting, fiind pompier... În *Oaspeţi de seară,* la teatrul de pe bulevard, am apărut în costum de baie, crezînd că-i vorba de *Acapulco,* o altă piesă maritimă de mare succes... Lumea a rîs de

s-a spetit. Colegii, însă, mă bîrfesc cumplit... Numai din invidie! Au răspîndit zvonul că-s sclerozat! Eu? Care distrez lumea ca nimeni altul?... Păi, dacă aş fi sclerozat, s-ar mai rîde la piesele în care apar eu?... Invidioşi, dom'le, ce nu s-a mai pomenit!... Aia e!... Pentru că mă simt mai tînăr ca ei!

— Dar cîţi ani ai, nene Zbanţ? s-a interesat Biba emoţionată de cele auzite, mîndră de prietenul meu.

— Păi, mai ştiu şi eu?... bîigui nea Gică. Să tot fie la vreo şaptezeci şi cinci... Cam pe ici, pe colo!...

— Atunci, precis trebuie să te laşi de figuraţie! decise Babane, îngrijorat pesemne de sănătatea interlocutorului nostru.

— La vîrsta matale, nea Gică, dacă vrei să ai o ocupaţie, cel mai nimerit ar fi să-ţi plimbi nepoţii prin Cişmigiu... am intervenit şi eu, dîndu-mi seama că ostrogoţilor le era milă de fostul meu vecin.

— Păi, măi Andi, de unde să-i iau? oftă el amărît. N-am copii, aşa că n-am nici nepoţi...

— Ba ne ai pe noi, nene Zbanţ! sări Biba de pe scaun, dînd să-l îmbrăţişeze pe „omul cu-o mie de feţe".

— Chiar acuma mergem cu toţii la Cişmigiu, nu-i aşa? propuse Babacu impresionat de singurătatea marelui figurant.

În staţia de autobuz, l-am ajutat pe nea Gică să urce primul.

Pînă să ne vină şi nouă rîndul, îl văzurăm deodată, spre surprinderea noastră, coborînd vioi şi vesel prin uşa din faţă.

Dînd ochi cu noi, a tresărit bucuros, şi-a exclamat în gura mare:

— Ia te uită, ce mai întîlnire! Nu ne-am mai văzut de-o viaţă de om! Ce mai învîrţi, ce mai faci, măi Andi?

Cine-s zgîmboii ăștia ?... Stai, parcă-i cunosc... Nepoțeii tăi... Dar pe cine așteptați aici ?...

Noroc că Babane a găsit răspunsul cel mai potrivit, care să nu-l jignească pe „omul cu-o mie de fețe“ :

— Pe matale, nene Zbanț ! Am venit să te luăm la o plimbare, în Cișmigiu !... O să stăm împreună toată ziua... Nu-i bine, unchiule Andi ?...

Ce era să mai zic ? Inimi de aur ostrogoții ăștia ai mei !

Episodul 24

ZAVEDEI-„SUTĂ DE LEI“

Astăzi sînt într-un fel de vacanță. Pentru c-am rămas singur.

Penke, nevastă-mea, cea cu inimă de aur și gură de argint, mi-a telefonat că mai zăbovește la Tîncăbești, încă vreo patru-cinci zile.

Tanti Ralița, de cînd și-a petrecut revelionul împreună cu noi, numai în valsuri celebre și excese culinare, acuma zace în casă, pretinzînd c-o sfîrtecă niște dureri de șale cumplite, și c-a trecut definitiv și pentru totdeauna de partea lacto-vegetarienilor. Iar scumpii mei ostrogoți, Biba, Babane și Babacu, sînt plecați cu nea Gică Zbanț la parcul Herăstrău, unde-l plimbă cu barca pe vechiul meu prieten. Acesta, după ce fusesem cu dînsul la Cișmigiu, și ne distrasem de minune, pînă seara tîrziu, renunțase brusc la activitatea sa artistică, de „om

cu-o mie de fețe", și era mai în fiece zi cu nepoțeii mei. Ori îl duceau ei prin mai toate parcurile Capitalei, ori îi invita el la tot soiul de cofetării, unde Babacu, mare amator de profiterole, dădea iama prin rafturile respectivelor stabilimente.

Fiind, deci, în vacanță, mi-am zis c-ar fi cazul să profit de-o asemenea fericită zi liberă. Mai ales că de la revelion încoace, aveam numai necazuri cu televizorul pe care mi-l „reparase" tanti Ralița.

Și, pe la nouă și jumătate, i-am telefonat lui Zavedei. De mult umblam după un astfel de meșter. Îl găsisem, în cele din urmă, la recomandarea unui bun prieten (acuma fost), care-mi dăduse numărul de telefon al acestuia, asigurîndu-mă că-i un adevărat geniu tehnic.

Întrucît încă nu știam cu cine stau de vorbă, și nici nu-l văzusem vreodată la față, dar nici el pe mine, ce-i drept, i-am spus la telefon, luîndu-l pe de departe :

— Aloo ! Casa meșterului Zavedei ?... Aș dori să vorbesc cu dînsul, bineînțeles dacă-i liber și nu-l deranjez !

— Deocamdată-i liber ! mi-a răspuns un glas gros și hîrjiit. Zavedei la aparat... Însă nu „meșterul", ci „maestrul" Zavedei ! Ia ziceți, deranjați-mă !

— M-ar interesa nespus să-mi faceți o vizită ! i-am grăit eu cît mai dulce, dîndu-mi seama că, probabil, îl jignisem spunîndu-i numai meșter...

— Cine sînteți ?... Că nu intru-n casele oricui, mai ales ale necunoscuților !...

— Al Conan Doi !...

— Scriitorul ? l-am auzit exclamînd neîncrezător.

— Exact !

— Maestrul Conan Doi ? Nu se poate ! Ce bucurie să v-aud vorbind... Credeam că sînteți mort de mult !

— Acela-i Conan Doyle, părintele lui Sherlock Holmes ! l-am informat eu nițel indispus.

— Am fost în eroare, maestre, dar v-am citit şi pe dumneavoastră, fără să ştiu că sînteţi doi... Scuzaţi, vă rog !

— Păi Doi sînt, însă cu „D" mare !...

— Mi-am dat seama că sînteţi mare, după cît de mult se mănîncă în cărţile matale !... Vin la dumneavoastră cu mare plăcere !

— Vă aştept ! i-am comunicat eu, închizînd aparatul.

Apoi, pînă la sosirea meşterului, care părea şi-un om de-o aleasă cultură, din moment ce-mi citise cărţile, am căzut într-o meditaţie profundă şi îndelungată. Tot întrebîndu-mă, ce legătură poate fi între umorul şi mesele mai îmbelşugate, şi mărimea unui scriitor de talia mea ? Care nu-i de ici de colo.

Pînă să găsesc un răspuns acceptabil, am auzit că-mi sună cineva la uşă. Pesemne sosise marele specialist. Chiar el era. Zavedei.

Cînd l-am văzut, cred c-am rămas stană de piatră. Iar Zavedei aşijderea. La vederea personalităţii mele.

Însă eu aveam motive din cele mai temeinice. Pentru că personajul care-mi stătea în faţă era atît de slab şi jigărit, uscăţiv şi lungan, încît oricînd putea fi confundat cu-o prăjină de rufe sau un arac pentru fasole uriaşă, căţărătoare.

Dar ceea ce mi se părea şi mai stupefiant era felul în care-şi tundea părul şi mustaţa. Pletele-i atîrnau peste guler şi umeri, întocmai ca ramurile unei sălcii plîngătoare, aşa cum poartă mulţi tineri din zilele noastre. Însă mustaţa, stufoasă şi îmbîrligată, îi acoperea nu numai gura, aproape în întregime, dar şi laturile bărbiei, arătînd ca o cobiliţă, pentru cărat ciuberele.

N-am mai apucat să-l poftesc în casă, deoarece s-a invitat şi singur, spunîndu-mi în acelaşi timp :

— Vas'că matale eşti scriitorul Conan Doi ? Mare minune ! Chiar că eşti cît doi !... De-aia ţi-s cărţile atît de haioase ! Dar mai înainte de toate, şi-am să-ţi zic mai apoi despre ce-i vorba, cred că-i cazul să mă prezint, ca să ştii cu cine ai de-a face, deoarece bănuiesc ce te doare !... Maestre, eu sînt tehnician universal, deşi mă cheamă Zavedei !... Sau, mai precis, Zavedei-„sută de lei“, c-aşa mi se spune în popor. Repar tot, perfecţionez tot, şi numai pe-o centă !... E bine ?...

Îmi pusese Dumnezeu mîna pe cap. Din toate punctele de vedere. De asta aveam nevoie, de-un tip universal. Dacă înţelesesem corect, trebuia să se priceapă la orice : televizoare, aparate de radio, maşini de spălat, cu programare şi fără, la fiare de călcat electrice, frigidere, tapiţerie, mobilă, ventilatoare, croitorie, aeroterme, calorifere. Pînă să dovedesc a-i comunica ce mă supără, individul m-a interogat febril, prietenos la cel mai înalt nivel :

— Maestre, n-ai ceva de pus în gură ?... Că ţi-am citit romanele şi-am înţeles că la matale în casă totdeauna se găseşte cîte ceva de-ale mîncării... Nu-i aşa ?...

Încîntat la culme de părerea cititorilor despre cărţile mele, unul dintre aceştia fiind şi Zavedei, după cum rezulta din afirmaţiile sale, i-am confirmat bănuielile :

— Am ! Tot ce-ţi pofteşte inimioara !...

Apoi i-am prăjit numaidecît şase ouă ochiuri, cu slăninuţă afumată şi mujdei de usturoi, şi-am pus pe masă şi-o bucată de telemea din cea superioară, măsline, cîrnaţi de casă, cumpăraţi din piaţa Amzei, şi-o sticloancă de trăscău. De Tîncăbeşti.

În vreme ce ne prindeam sufleţelele, deoarece Zavedei mă invitase să gust şi eu, însă numai niţel, i-am relatat nemulţumirile mele electro-menajere :

— Totul merge alandala, meștere! Nu te supără faptul că-ți zic „meștere"?...

— Ba da! Însă spune-mi așa, deoarece pentru talentele mele nu se există un alt nume... Cel puțin deocamdată... De fapt, meșter înseamnă și maestru, nu?... Ia zi!

— Bun! Deci, s-o luăm de la început: televizorul nu are imagine, însă cîntă, și numai muzică de la programul II, dar de la radio... Aparatul de radio, în schimb, emite sonorul de la TV, de pe ambele programe, și, ca o culme, pe-amîndouă deodată. Mașina de spălat are motorul blocat, și trebuie s-o manevrez manual... Fierul de călcat electric se încinge tare anevoie, doar dacă-l pun pe aragaz... Și nici acesta nu-i în regulă, fiindcă trebuie să-l încălzesc cu reșoul electric, însă pus pe dos!...

Zavedei mă ascultase indignat, într-o evidentă stare de nemulțumire sufletească. Motiv pentru care a lichidat urgent trăscăul din sticlă, rugîndu-mă să-i fac iarăși plinul.

— Dacă nu beau ceva, m-apucă din nou tusea... Și nu-i bine. Că soacră-mea, care mă iubește ca sarea-n ochi, a vrut să mă vindece de tuse silindu-mă să-nghit două linguri de ulei de ricin, care-i un purgativ nemaipomenit de violent! Acuma mi-e frică și să strănut! Nu-i nimic! Trece și asta. Iar cu televizorul și aparatul de radio, și toate ălelalte, ți le face Zavedei ca noi-nouțe, să meargă și fără curent... N-ai la matale o sută? De lei... Să cumpăr niște materiale...

S-a înapoiat cam în jurul prînzului. Arăta ciudat, și-am avut impresia că nu mai vedea bine. Peste un minut mi-am dat seama că era chior... De beat! Și iarăși mi-a cerut să guste ceva, că să-i treacă „oboseala".

După ce-a ras o cratiță de tocană ardelenească, „confecționată" din porcul adus de văru-meu Anatolie Jim-

bla, a sorbit o cană de trăscău, fiindu-i mereu teamă de tusă, și s-a apucat de lucru.

Mare meșter. Geniu tehnic, nu altceva! În cîteva minute a schimbat lămpile de la radio, punîndu-le la televizor, apoi a procedat invers, luîndu-le pe cele de la aparatul de televiziune și montîndu-le la radio, pentru ca, după aceea, să mute condensatoarele și să le lipească cu pap, întrucît nu avea un letcon la îndemînă.

Privindu-mă drept în ochi, m-a anunțat lugubru:

— Dacă nici acum n-or să meargă, înseamnă că-s defecte din fabricație!

Avea perfectă dreptate. Meșterul tot meșter. Știa el ce spune. Pentru că, într-adevăr, n-au mers. Dar s-a ars întreaga instalație electrică din casă...

Noroc că Zavedei mi-a mai cerut o sută, a plecat și, peste vreun ceas și ceva, cînd s-a-ntors și mai criță, a schimbat niște siguranțe la tablou și totul a fost cum nu se poate mai bine.

Lustra din dormitor ardea parțial, iar becul din baie pîlpîia, ca și cum ar fi fost lumînare. Restul, inexplicabil, nu! Însă Zavedei nu și-a pierdut cumpătul. Ba dimpotrivă, deoarece mi-a făgăduit:

— Fii liniștit, maestre, că-ți face băiatul un tablou de siguranțe nou, tocmai în beci, la răcoare, să nu mai ai belele pe cap! Deocamdată, să-ți schimb becurile, fiindcă sigur s-au ars cu ocazia montării siguranțelor... Ce să-i faci, încă din uzină sînt slabe... Chiar mă mir c-au ținut pîn-acu'!...

Bineînțeles, i-am mai dat o sută de lei, pentru ca Zavedei să cumpere becurile necesare. Și iarăși a dispărut. Dar numai pentru un ceas.

După care răstimp s-a întors cu ochii injectați, trăsnind de departe a rom, însă extrem de fericit.

— Nici nu-ți dai seama ce noroc a dat peste matale, maestre! Am făcut rost, de la niște prieteni, de vreo cîteva becuri excepționale, de dinainte de război, dintr-o sticlă ce se sparge tare greu. Cînd le-am amestecat cu celelalte șase, pe care însă le-am luat de la magazin, nu s-au spart decît două... Cinci au fost, trei au rămas! Dar ce marfă!...

În cîteva minute, meșterul Zavedei a schimbat majoritatea becurilor din casă. Acuma ardeau toate și peste tot. Cu excepția celor care se mai spărseseră, atunci cînd le încercase. Încîntat de succesul obținut, neobositul Zavedei m-a mobilizat plin de ambiție :

— Maestre, acum haidem în baie. Curent avem, becul arde și-acolo, să vedem ce-i cu mașina de spălat! Ce marcă este?...

— „Alba-Lux 2"! l-am informat eu.

— Perfect! a exclamat Zavedei. Cea mai slabă din serie. De-aia nu merge... Dar o face băiatu'!

Împreună cu Zavedei am vîrît mașina de spălat în cadă. Deși nu prea înțelegeam de ce anume acolo. Însă genialul tehnician universal m-a lămurit imediat :

— De vreme ce-i vorba despre o mașină de spălat, nu trebuie încercată în baie?... Matale unde te speli, nu în cadă?... E clar?...

Nu-mi era clar deloc. Totuși, cu eforturi reunite, am izbutit și performanța de-a introduce masivul agregat, mult mai lat decît cada, în lăcașul acesteia. Greu. Pentru că nu vroia deloc să-ncapă. Dar cînd l-a apăsat meșterul Zavedei, și încă numai nițel, cu duhul blîndeții, a intrat. Fără butoane. Care se rupseseră în timpul operației.

Apoi a procedat la demontarea motorului. Cînd era gata scos, și-a aruncat o privire asupra lui și-a decretat foarte competent :

— Nu mai face două parale... Uzură 120% ! Îl înlocuim...

— Cu ce, meştere, că n-am pe-aici vreunul de rezervă ? l-am întrebat eu extrem de necăjit.

— Nu-i o problemă !... Am văzut că se află în casă un ventilator. Ei bine, fiind de-aceeaşi putere şi avînd aceiaşi parametri tehnici, e tocmai bun pentru maşina matale de spălat !

După ce l-am montat, agregatul a pornit ca din puşcă. Zbîrnîia, huruia, făcînd să fîlfîie totul în jurul său.

— Pe-asta am dat-o gata ! m-a anunţat Zavedei.

— Şi-o să pot spăla rufele cu ventilatorul pe care l-ai montat ?

— Nu ! În nici un caz. Însă ai să le poţi usca... Nu simţi ce vînt stîrneşte ? Uragan, nu altceva... Dar, dacă-mi mai dai o sută, poate-ţi fac rost de-un motor original, de ocazie, de la fier vechi. Şi-atunci, s-ar putea să şi spele... Hai să scoatem maşina pe sală... Să punem la punct fierul de călcat.

Cu acesta n-au mai fost nici un fel de necazuri. L-a transformat Zavedei, în doi timpi şi trei mişcări, eventual patru, în maşină de călcat cu cărbuni, avînd grijă, totuşi, să mă prelucreze :

— Este şi mai sănătos, şi mai economic. Cu criza asta de energie ! Dacă-mi mai arzi un sutic, mîine ţi-aduc un sac de mangal, că am pe cineva la Obor. Cam demoralizat, deoarece aş fi preferat varianta electrică, l-am mai întrebat pe universalul meu :

— Şi-acuma ce-i facem ?...

— Pauză ! m-a anunţat el.

— Cum adică ? Nu pricep...

— Pauză de masă ! Nu vezi că s-a-nserat ?... Sînt şi obosit, pe deasupra, după atîta efort.... Ce mîncăm ?

Deşi nu se-nserase deloc, decît cel mult în mintea meşterului Zavedei, am fost obligat să-l duc în bucătărie.

Acolo i-am preparat nişte salată de varză murată, cu ulei şi usturoi, i-am turnat o cană de trăscău şi, pentru a-i mai reduce din nervi, deoarece dădea semne de tensiune cerebrală, i-am comunicat c-am să-i prăjesc ultimele cotlete rămase din porcul lui Anatolie.

— Cîte-s ? s-a interesat curios meşterul.

— Trei !

— Bune şi-astea ! Mie mi-ajung, fiindcă mata ţii regim dietetic, după cum mi-amintesc c-am citit în romanele pe care le-ai scris...

Întrucît Zavedei şi-a exprimat dorinţa să lucreze tot în bucătărie, pentru a mai gusta, din cînd în cînd, cîte ceva, dînsul fiind suferind de subnutriţie, pînă la ceasurile opt (seara) mi-a reparat şi celelalte agregate din casă.

Cu care prilej mi-a povestit viaţa lui aventuroasă, cum şi unde a învăţat toate meseriile pe care le cunoştea la perfecţie.

Fără să-şi piardă timpul, pe cînd povestea şi mînca s-a ocupat şi de frigider. Pe care l-a reparat, însă foarte provizoriu, transformîndu-l în cuptor electric. Asta după ce constatase, atunci cînd îmi demontase şi aragazul, că maşina mea de gătit era gata rebutată din fabrică.

În clipa cînd ostrogoţii sunau la uşă, anunţîndu-mi sosirea lor, meşterul Zavedei terminase tot ce-avea de făcut. Şi sticla de trăscău, şi cotletele, şi restul de utilaje electro-menajere.

Entuziasmat de faptul că-mi cunoscuse nepoţeii, despre care şi-a făcut numaidecît o părere dintre cele mai măgulitoare, genialul tehnician universal mi-a declarat

compătimitor, în vreme ce-și lua rămas bun de la mine și de la ostrogoți :

— Maestre, cred că nu-s lacom, dacă-ți cer numai o sută de lei, pentru tot ce ți-am făcut azi !... Însă vin și mîine, că mai avem o mulțime de lucruri de pus la punct. Fiindcă, după părerea mea, care mă pricep, și-ai văzut la ce nivel, neapărat trebuie să-ți cumperi televizor, și radio, și mașină de spălat, și încă din cele cu programare, că ți-o aranjez eu de merge mai mult decît automat... Dacă mai dai o sută, îți fac legătura la un magazin central. Am niște relații la subsol, de te doare mintea !... Ce zici ?...

N-am mai zis nimic. Mi-era rușine de rușinea lui, dar și de nepoți. Ostrogoții, cu ochii cît cepele, priveau uimiți. Cînd la mine, cînd la meșterul Zavedei care pleca la odihna de noapte. Fiindcă arăta extrem de obosit. Chiar într-atît, încît se clătina ca o prăjină în bătaia vîntului, și, în loc să iasă pe ușă, a vrut să facă acest lucru folosind fereastra.

Bine c-a intervenit salutar Babane, și l-a condus pînă în curte.

A doua zi, dis-de-dimineață, după ce luasem ceaiul împreună cu copiii, care se jenaseră să mă chestioneze în privința meșterului de-aseară, am încercat să-i telefonez acasă, pentru a stabili programul de lucru. Mi-a răspuns fiul său. Care mi-a comunicat că taică-său e plecat.

— Și cînd se-ntoarce ? am insistat eu.

— Dacă o să fie cuminte și o să învețe bine, peste cinci ani ! Cel puțin așa spunea nenea ăla, care l-a luat de-acasă...

Babane, căruia i-am spus ce aflasem, și-a îngăduit

să mă ia peste picior. Dar meritam. Ce credeți că-mi zisese ?

— Ai văzut, unchiule Andi, măi fratele meu, ce-nseamnă un cadru tehnic de nădejde ?... Precis l-au trimis la un institut tehnic de specializare.

Am înghițit în sec. Să mi se întîmple tocmai mie una ca asta ? Care-s nu numai scriitor de literatură de aventuri, dar și-un detectiv de excepție !...

Totuși, pentru a nu lăsa o impresie proastă ostrogoților, le-am motivat, destul de stingherit, acțiunea mea cu meșterul Zavedei :

— Ați văzut, măi copii, cum se documentează scriitorii ? Uite-așa, cum am procedat eu... Menținînd o permanentă legătură cu viața, cu ceea ce se-ntîmplă în jurul nostru... Învățînd mereu din greșeli și din succese ! Pentru că, de multe ori, și o cunoaștere de felul celeia pe care am întreprins-o eu, dealtfel destul de dureroasă, duce la dezvăluirea unor metehne ce mai persistă în comportarea anumitor semeni de-ai noștri. Și tot te-alegi cu ceva... Ca să-ți fie învățătură de minte !

Episodul 25

EXCURSIE METEO-ȘTIINȚIFICĂ

Pînă să se înapoieze nevastă-mea de la Tîncăbești, unde mai avea o mulțime de treburi cu finii Gilică Patraulea al lu' Cotîrță și Firica, dar și cu Moguleștii, cumetrii noștri din sectorul didactic, mi-am zis că

n-ar fi rău să plec, împreună cu ostrogoții, pentru cîteva zile la munte. Să mai uităm și noi de multiplele necazuri ce se abătuseră asupra casei noastre din Calea Moșilor.

De cînd mă părăsise Zavedei-„sută de lei", lăsîndu-mi locuința cu dosul în sus, fără baie, fără aragaz, aproape neluminată, deoarece becurile continuau să pîlpîie și să explodeze mai la fiecare ceas, nu mai aveam pic de liniște.

— Hombre, unde ne-mbăiem astăzi? mă-ntreba aproape în fiece zi năpîrstocul de Babacu.

— La „Baia Arcului", nu-i bine? îl întrebam și eu, nedumerit de problema pe care mereu mi-o ridica ostrogotul.

— Nu! Pentru că la restaurantul „Modern", care se află lîngă baie, nu se servește ceaiul de dimineață... Acolo nu-s decît băuturi tari! Și din nou ne ospătăm cu răbdări prăjite.

Atunci Babane, după o consultare rapidă, numai din ochi, cu sor-sa Biba, își avansă imediat propunerea pe care, pesemne, o clocise de mult în cap:

— Măi frate, ce-ar fi să ne spălăm la „Baia Centrală"? Au și aburi, au și bazin cu apă rece, iar pentru matale există și masajiști...

— Masajiști? Ce-s ăștia? Masori, vrei să spui?

— Da, dacă ții matale să le zici așa...

— Perfect, mergem la „Baia Centrală"! Cu atît mai mult cu cît în preajmă se află un formidabil local lacto-vegetarian, unde servesc numai bucate dietetice... Iar după aceea, spălați bine, mîncați bine, ne facem bagajele și plecăm pentru cîteva zile, la munte! E bine?...

— Nu-i bine, ci *foarte* bine! a exclamat Babacu, dînd să mă îmbrățișeze.

— Este cumplit, nemaipomenit, măi El Fugitivo! mi-a aprobat ideea bălăiţa de Biba. Abia acum îţi justifici porecla pe care ţi-am dat-o... Pentru că mereu îţi vine să fugi undeva!

— Dar, unchiule Andi, ai la tălică acasă ceva rucsacuri, funii şi *alpenstockuri?* s-a interesat Babane.

— Pentru ce ne trebuie toate chestiile astea?

— Păi, n-ai zis că plecăm la munte? Cum o să ne căţărăm la Babele, sau la Cruce, fără să fim prevăzuţi cu frînghii şi alte scule alpine?...

— N-o să ne căţărăm nicăieri, ostrogotule neastîmpărat, ci o să tragem la vreun hotel oarecare, unde să avem totul la îndemînă, şi baie şi de-ale mîncării, ca să nu mai fiu silit să rătăcesc cu voi prin tot oraşul, în căutare de scăldători şi merindea zilnică!... C-am înnebunit, nu altceva! Haideţi, nu mai zăboviţi, să mergem să ne spălăm şi să gustăm ceva, că pînă-n seară trebuie să ajungem la Sinaia sau la Predeal!...

La „Baia Centrală", în timp ce năduşeam în sala cea mare, unde o mulţime de lume îşi vîra degetele în ochi, din pricina aburului des şi fierbinte, la un moment dat m-am auzit strigat:

— Măiestrică, matale eşti?...

— Să zicem! am răspuns, fără să văd cine mă recunoscuse. Cine eşti, şi cum de ţi-ai putut da seama că-s eu?... Pentru că-n aburul ăsta nu se poate desluşi mai nimic!

— Ei, asta-i bună! Păi ce, matale eşti nimic?... De la o poştă am ştiut, judecînd după volum, că am de-a face cu marele Conan Doi... Şi la propriu, şi la figurat!

Cînd necunoscutul s-a apropiat de mine, încît era să mă dea jos de pe banca unde năduşeam copios, laolaltă cu băieţii, deoarece pe Biba o cazasem într-o cabină in-

dividuală, fiind fetiță, l-am identificat imediat pe cîntărețul care, de peste o oră, ne tot umflase capul cu arii din opere celebre, de la *Aida* și pînă la *Maeștrii cîntăreți din Nürnberg*. Era prietenul și colegul meu de breaslă, poetul și inginerul Gig Mironescu, zis și Bilețel.

— Ce faci aici, măi frate ? l-am luat eu la întrebări.

— Nu vezi ? s-a mirat el. Transpir !...

Mi-am dat numaidecît seama că spusesem o prostie. Ce altceva ar fi putut face la o baie de aburi ?

— Știi ce, dragă Bilețel, după ce ieșim din infernul ăsta, mergem cu toții la restaurantul lacto-vegetarian, să-ți prezint ostrogoții... E vorba de nepoțeii mei, de la Valea cu Urși, care-s, de fapt, niște copii scumpi și deștepți, dar cărora le spun *ostrogoți*, pentru că-s tare năzdrăvani...

— Eu credeam că mă inviți să bem o cafea cu lapte, măiestrică !

— Și asta... Ba chiar și niște ouă prăjite, cu slăninuță și brînză... Pe-urmă o să vedem noi ce mai facem !

— Nu mai facem nimic, fiindcă la orele 12 trebuie să fiu la Gara de Nord... Plec la munte, într-o scurtă vacanță... Mi-am și rezervat camera, la hotelul alpin „Chiajna", de la Predeal-Cioplea... Unde-s locuri cîte vrei, din pricina timpului foarte improbabil !

— Atunci, dragă Bilețel, află că mergem împreună Cu toții, în „Bombița" mea...

— Și crezi că-ncăpem ?... Cinci persoane ! și-a exprimat temerile Gig Mironescu.

— Totu-i posibil ! l-am asigurat eu. Copiii-s mărunți, cu excepția lui Babane, care-i cît un atlet...

— Și-a dumitale, care ești cît doi, și te mai cheamă și Doi ! încercă Bilețel să facă un „spirit de glumă".

— După ce-am să ies de la masaj, am să cîntăresc mult mai puțin !

— Dar după cafeaua cu lapte? a insistat Gig.

— Renunț la ea, am să mă rezum numai la ochiuri! I-am declarat serios, pus de pe acum pe fapte mari. Nici nu știi ce bine-mi pare c-o să fim împreună la Predeal... Numai timpul de-ar fi prielnic!

— Este! a mormăit neconvins poetul. Am la mine prognoza pe luna ianuarie...

Pînă la hotelul „Chiajna" am călătorit excelent.

„Bombița" se comportase minunat, oferindu-mi numai două pene de cauciuc. Dar pe care le rezolvaseră competent și rapid Bilețel cu Babane, umflînd la ele de credeai că-s motopompe. Cînd am sosit în fața hotelului, tocmai se-nserase.

Picasem bine, fiindcă era și ora cinei.

„Chiajna" arăta ca un stabiliment de lux, nou-nouț, avînd opt etaje, din care cel mai atrăgător era parterul, unde se aflau barul și restaurantul. De aceea, după ce ne-am luat în primire apartamentul (etajul șapte, 1083 metri altitudine), am coborît urgent să ne prindem sufletele.

Afară, pornise să ningă cumplit. Urgia urgiilor!

La prima ciorbă de burtă, prietenul meu Bilețel, *alias* Gig Mironescu, în timp ce privea transportat, ca un adevărat poet ce era, la peisajul ce nu se prea vedea, deoarece uriașele ferestre erau înghețate bocnă și acoperite de omătul spulberat de viscol, și-a scos din haină un exemplar din revista *Sănătatea* și mi-a declarat cu glas liniștitor:

— Eram sigur c-o vom nimeri de minune! Ascultă ce scrie meteo-specialistul revistei: „Luna ianuarie va fi mult mai rece decît normal, fiind astfel cea mai rece lună a anului"... Este clar că vom schia ca niște campioni!

— N-aş prea zice, nene Bileţel, s-a băgat în vorbă şi Babane, ia auzi ce scrie în *România pitorească*, ultimul număr, pe care l-am cumpărat adineaori din hol : „Potrivit prognozei meteorologice, luna ianuarie va fi mai călduroasă decît în mod obişnuit !“

Babacu, atacînd cu încredere şi abnegaţie a doua porţie de ciorbă, şi-a dat şi el cu părerea :

— Nu ne cam văd schiind prin zloată şi terci de zăpadă !

— Mai ales că Babacu nici nu ştie să schieze ! ne-a informat bălăiţa de Biba. Şi-apoi, dacă va continua să-şi umfle burticica, băgînd în el atîta zeamă fierbinte, nu va mai fi în stare nici măcar să se dea cu săniuţa...

Calm, ca şi cînd nici nu i-ar fi auzit pe ostrogoţi, poetul a aşteptat să lichidăm felul al doilea, nişte formidabili cîrnaţi de casă pe fasole sleită, de milioane.

După care ne-a recitat din revista sa ilustrată :

— „Ceva mai tîrziu, vremea se va încălzi uşor...“

Privindu-mă în ochi, Bileţel mi-a interpretat, în viziunea sa, cum trebuia înţeleasă aprecierea meteorologului :

— Ceva mai tîrziu, înţelegi ?... Dar cînd şi ce fel de încălzire ?...

— Ce fel ? m-am interesat curios, în timp ce-l rugam pe ospătar să vadă, la bucătărie, dacă nu mai poate face rost de două porţii de cîrnaţi, deoarece, nefiind atent la manevrele nepoţeilor mei, aceştia îmi răseseră porţia din farfurie.

— Ascultă ! „Temperatura va coborî noaptea pînă la minus zece grade în cîmpia de sud, şi pînă la minus 18 în Maramureş“. E bine ?...

— Cum o să fie bine, nene Bileţel ? a intervenit iarăşi Babane. Ce fel de vreme călduroasă-i asta, cu minus 18 grade ?...

Ninsoarea de-afară se transforma, încet dar sigur, în viscol, vifornită, chiar nitel uragan. Motiv pentru care mi-am luat gîndul de la schi, cu-atît mai mult cu cît afară era o beznă de groază, şi-n viaţa mea nu schiasem în nocturnă.

Deci am propus să rămînem mai departe în restaurant.

— Poate mai comandăm ceva, să nu ne plictisim ! am declarat eu. Ce putem face altceva, pe-un timp mizerabil ca ăsta ?...

— Ştii ce, Hombre ?...

— Nu ! i-am răspuns eu lui Babacu.

— Ai matale nişte idei formidabile, de te doare mintea, nu altceva !

— La ce te referi ?

— La propunerea matale, să mai comandăm ceva... Am văzut, la masa de-alături, nişte coaste de purcel rumenite şi grăsuţe, de nebunia lumii...

După ce ni s-au adus şi fripturile la care rîmnise nepoţelul cel mai mărunt (ca statură, dar nu şi ca lăcomie, motiv pentru care nu-i prevedeam un viitor de aur), Gig Mironescu a dat să mă liniştească din nou :

— Nu-ţi fă griji, măiestrică, pentru că, precis, o să ne bucurăm de-o partidă de schi nemaipomenită !... Asta-i vremea pentru primele zile ale lui ianuarie, dar între 6 şi 9 ale lunii vom avea, uite ce scrie aci : „minus 15 în sudul ţării şi minus 26 în nord"...

Renunţînd la coastele de purcel, care între timp fuseseră dezgolite de orice suprastructură, privii şi eu în revista pe care o luasem de la Babane. Apoi îi spusei lui Gig :

— Trăim în plină enigmă, dragule. Aici se anunţă altceva : „6—9 ianuarie. Temperaturile minime vor fi cuprinse între minus 1 grad, local mai ridicate, în sud, şi

minus 4 în nord... iar cele maxime între zero şi plus zece grade". Se topeşte toată zăpada, şi-o să schiem pe iarbă!

Bileţel se încruntă, apoi porni să cerceteze mai atent revista pe care începuse s-o cam cocoloşească. Peste un timp, îmi citi cu glas tare, apăsat şi ameninţător:

— Nu te mai înţeleg deloc... Mereu eşti pus pe gînduri negre! Ia uite ce scrie aici: „După un timp relativ călduţ şi frumos, vremea va deveni friguroasă, cu nopţi frecvente ce vor fi pe alocuri viscolite..."

— Ce-s alea *nopţi frecvente*, nene Bileţel! îşi manifestă curiozitatea nepoţica mea Biba, o elevă fruntaşă în clasă, şi care nu accepta asemenea expresii neclare.

— Vreun fenomen meteo, ceva mai bizar! îşi dădu cu-părerea, nu prea convins, Gig Mironescu.

Afară viscolul bîntuia dezlănţuit, de intraseră în vibraţie pînă şi ferestrele restaurantului.

Disperat, am anunţat că-i timpul să ne ducem la culcare.

Numai Babacu nu-mi părea încîntat, deoarece mă întrebă dezamăgit:

— Cum aşa, măi Hombre, fără să comandăm un desert? N-ai văzut ce profiterole au servit vecinii noştri?...

Cu chiu cu vai, după ce şi-au consumat profiterolele solicitate, am reuşit să-mi ridic ostrogoţii de la masă şi să ne retragem în apartamentul nostru, iar Bileţel în camera lui.

Cînd am intrat în dormitor, altă dandana. Uitaserăm ferestrele deschise, iar temperatura din interior coborîse sensibil sub minus trei grade. Am dedus asta după cana cu apă care plesnise; dar şi apreciind intensitatea cu care porniseră să-mi dîrdîie ostrogoţii.

Am închis imediat ferestrele. Din păcate, cam brusc şi violent, deoarece s-a spart un geam de la oberliht.

L-am astupat cu husa „Bombiței". Pe care am fost silit s-o aduc din portbagajul mașinii, însă care era aproape imposibil de găsit, deoarece tot parkingul se afla îngropat sub nămeți. În cele din urmă o depistasem, dar nu eram sigur că-i „Fiețelul" meu...

Cînd am vrut să mă spăl, înainte de culcare, am dat în baie peste tustrei ostrogoții. Mirat, i-am întrebat :

— Ce-i cu voi aici ? Nu v-ați terminat pregătirile pentru somn ?...

— Ba da, unchiule Andi ! mi-a răspuns Biba, încă tremurînd. Dar am vrea să ne culcăm aici, în cadă...

— Dar ce-ați pățit, vreți să mă scoateți din minți ? i-am luat la rost, blestemînd clipa cînd îmi trecuse prin cap ideea cu plecarea la munte.

— Liniștește-te, măi frate, a-nceput să mă lămurească Babane. Dacă mai era loc, te invitam și pe matale să dormi aici... Pentru că baia-i cea mai caldă încăpere din apartamentul nostru !

Convingîndu-i pe ostrogoți că temperatura-i o noțiune extrem de relativă, întocmai ca și timpul probabil, că de-aia-i zice probabil, fiindcă nu-i sigur niciodată, am izbutit, în cele din urmă, să-i culc pe copii în dormitor. Nu era să plătesc un ditamai apartamentul, ca să dormim în baie ! Nu ?...

Dimineața, cînd ne-am trezit cu toții, surprinși de-un zgomot extrem de ciudat, care se auzea la noi în dormitor, temperatura ambiantă nu depășea 11 grade. Plus.

Exact ca-n prognoza meteorologică publicată de revista pe care-o cumpărase Babane.

Cînd am aflat temperatura precisă, descifrînd anevoie indicația de pe cadranul termometrului din odaie, care era și nițel defect, mi-am dat seama numaidecît de

unde provenea țăcănitul acela bizar, care ne deșteptase din somn. Era clănțănitul dinților noștri.

Totuși, mai exista o enigmă ce-mi preocupa mintea mea de detectiv specializat.

Cum de-aveam în odaie 11 grade plus, de vreme ce husa cu care astupasem oberlihtul spart nu mai era la locul ei, fiind smulsă de furtuna ce bîntuise peste noapte ?... Dacă ar fi rămas acolo, căldura din încăpere ar fi fost mult mai mare. Poate chiar și 13 grade ! Numai în baie am izbutit să ne mai încălzim nițel, întrucît robinetul de apă caldă debita niște șuvoaie de aburi fierbinți, întocmai ca la o baie finlandeză de tip sauna.

Apoi ne-am îmbrăcat cît mai gros, punîndu-ne peste pijamale toate hainele, bineînțeles pe cele care le aveam la dispoziție.

— Hombre, știi care-ar fi soluția pentru a ne dezgheța un pic ? m-a iscodit năpîrstocul de Babacu, zîmbind subțire și galeș.

— Sigur că da ! i-am răspuns numaidecît. Să procedăm la niște exerciții de gimnastică de înviorare !... Nu-i bine ?... Nu-i o idee minunată ?...

— Sigur că nu ! mi-a replicat nemulțumit nepoțelul. Credeam c-o să-ți dea prin cap, măcar atîta lucru, că nu-i o afacere să ne-apucăm de gimnastică îmbrăcați... Eu mă gîndeam la altceva...

— Ia spune-mi și mie, că mor de curiozitate ! am încercat să-l necăjesc puțin. Tare-s dornic să știu ce gînduri îți umblă prin minte !

— Dar n-ai să te superi, unchiule Andi ?...

— Cîtuși de puțin !

— Atunci, află că mi-am zis în sinea mea : „Numai un ceai fierbinte ne-ar mai opri dințișorii din clănțănit !“ mi-a declarat Babacu, obținînd imediat, dintr-o privire, și aprobarea celorlalți membri ai tribului Jimbla.

— Perfect ! Gînd la gînd cu bucurie ! am exclamat entuziasmat. Pentru că şi eu, măi ostrogoţilor, după ce am simţit că propunerea mea cu gimnastica nu v-a prea încîntat, tot la un ceai de milioane cugetam !

— Cum adică de milioane ? s-a mirat Babacu, parcă bănuind ceva.

— Cu marmeladă şi unt, cu nişte ochiuri de spaima lumii, prăjite pe costiţă afumată, cu telemea şi multe alte alimente sănătoase şi în stare s-alunge frigul din noi !

Însoţit de uralele ostrogoţilor, am coborît la parter. De unde aveam de gînd să-i telefonez poetului Bileţel, pentru a-l invita şi pe dînsul la o gustare întremătoare. Spre surprinderea noastră, Gig Mironescu se şi afla în restaurantul hotelului, privind îngrozit la viscolul de-afară.

— Cînd ai coborît aici ? m-am interesat eu. De mult ?...

— De-aseară ! mi-a declarat Bileţel, cuprins de-o stare de calm inexplicabilă. La mine în cameră era atît de cald, încît din pricina zăpucului n-am putut închide un ochi... Deşi încercasem să deschid ferestrele ! Însă fără nici un succes, deoarece erau înţepenite de ger şi de zăpada bătută de vînt... Atunci am pogorît la parter, unde restaurantul era gol, şi-am tras un puişor de somn pe canapeaua de lîngă orchestră... care, bineînţeles, n-avea program, fiind trecut de miezul nopţii. Totuşi, de cînd m-am trezit şi-aştept să mi se aducă ceaiul comandat, nu-ncetez să mă gîndesc la vremea de-afară... Ce fac, măi frate, meteorologii ăştia, care mai şi scriu la felurite reviste, şi nu seamănă o prognoză cu alta ?...

Babane, care, după cum mă asigurase taică-său, văru-meu Anatolie, era un eminent matematician şi fizician, participant la mai multe olimpiade de specialitate, a ţinut să-şi spună şi el părerea :

— Dragă nene Bilețel, fac și ei ce pot! Pentru că prognozele astea sînt de mai multe feluri, după cum am băgat eu de seamă... Cel puțin trei la număr...

— Ei, nu mai spune! s-a arătat mirat Gig. Și care-s oare ?...

— Prognoze *exacte*, care uneori se nimeresc, și corespund cu realitatea, prognoze *eronate*, cînd totul iese pe dos, și *științifice*, care-s cele mai bune... De-aia li se și spune „timpul probabil"!

Uimit de cunoștințele ostrogotului meu de nepot, am stat și-am cugetat un timp la afirmațiile sale, după care am ajuns la concluzia că, în clipa de față, nu ne rămînea altceva mai bun de făcut decît să comandăm și noi ceaiul de dimineață.

••

În timp ce ne ospătam liniștiți, asistînd la fantasticul spectacol al vremii de-afară, care se schimba mai la fiecare zece minute, le-am spus tovarășilor mei de excursie :

— Aș zice că-i timpul să plecăm pe la cășile noastre! Pînă se îndeplinesc previziunile meteo din revistele aflate în posesia voastră, ne-apucă aici sfîrșitul lui ianuarie!... Eu zic să pîndim o clipă de îmbunătățire a vremii, și, de îndată ce se dovedește propice, să ne urcăm în „Bombiță" și să ne cărăbănim...

Tocmai cînd lichidam ultimele rămășițe ale gustării, viscolul a încetat brusc. Peste cinci minute eram, cu bagajele făcute, la locul de parcare al turismelor, unde căutam de zor „Bombița" noastră.

După ce-am găsit-o, sub un nămete de zăpadă, și-am scos-o de-acolo cu ajutorul întregului personal de la hotel, timpul iarăși s-a schimbat, făcînd loc unei furtuni cu fulgere și trăsnete. Bineînțeles, ne-am adăpostit imediat în mașină. În care am zăbovit doar cîteva minute,

cu motorul pornit, pînă ce s-a înseninat cerul. În momentul cînd a apărut şi-un soare cu dinţi, de toată frumuseţea, am demarat în trombă.

— Dă-i bătaie, El Fugitivo! mă tot îndemna bălăiţa de Biba.

— De ce, copilă bună? am întrebat-o nedumerit.

— Fiindcă am uitat la restaurant revista cu timpul probabil! Sîntem în şase ianuarie, iar prognoza prevedea pentru azi vreme frumoasă, cu cer albastru şi senin... Dar nu ştiu precis dacă era vorba de sudul ţării, sau de nord!... Aşa că-i mai bine să ne grăbim...

M-am grăbit, apăsînd corespunzător pe acceleraţia „Bombiţei". Deşi în jurul nostru era o adevărată zi de primăvară, fără revista pe care o uitase Biba la restaurant nu puteam şti ce va urma. Cu atît mai mult cu cît în direcţia Comarnicului, încotro mînam cu peste patruzeci de kilometri la oră, orizontul se împodobea cu nişte nori negri şi grei, ca o turmă de bivoli.

Babacu, picotind uşor, zîmbea şi mormăia ceva nedesluşit. L-am întrebat curios:

— Ce tot spui acolo?

— Îmi ziceam şi eu: „Oare ajungem la vremea prînzului în dreptul bufetului *Paralela 45*?" Nu ţii minte ce sarmale am mîncat acolo?...

Episodul 26

NECUNOSCUTUL DIN BEZNĂ

Nici nu se împlinise săptămîna, de cînd îi expediasem pe ostrogoţi la Valea cu Urşi, întrucît li se ter-

minase vacanța și aveam și eu nevoie de niscaiva liniște, că am și început să le simt lipsa.

Mi-era dor de prezența lor, și-aș fi vrut să se bucure și Penke, nevastă-mea, care se înapoiase de la Tîncăbești, de hazul cu care-și povesteau aventurile petrecute cu mine, cu nea Gică Zbanț, sau cu poetul Gig Mironescu-Bilețel, cînd fusesem cu dînsul la munte.

Tocmai mă așezasem la birou și lucram înfierbîntat la roman, cînd, deodată, de parcă ar fi trecut pe deasupra casei un avion cu reacție, soneria de la intrare porni să zbîrnîie atît de puternic, încît intrară în vibrație paharul și ceașca de pe masă. În fizică, asta se cheamă „fenomen de rezonanță"...

Fiindcă terminasem de mult cu școala, și încă notat bine, n-am mai dat atenție amintirilor din fizică, ci m-am repezit numaidecît la ușă, pentru a-i opri pe cei care se străduiau să-mi deterioreze agregatul.

Cînd am deschis, am rămas cu gura căscată. Văru-meu Anatolie Jimbla, inginerul forestier de la Valea cu Urși, stătea proțăpit în prag, ținînd în brațe un coșcogeamite balotul.

— Ce-i cu tine, ai pățit ceva ? l-am întrebat neliniștit. Și ce ai în pachetul ăla ?... Ai vînat vreo căprioară, și mi-ai adus și mie o pulpă, s-o băgăm la cuptor ?...

— Dacă mă poftești în casă, am să-ți spun ! a rostit cu glas întristat Anatolie.

— Vai de mine, iartă-mă c-am fost atît de nepoliticos ! Dar m-a impresionat gestul tău... Intră, te rog !

În timp ce văru-meu se-ndrepta către birou, agățînd, din mers, cu balotul acela uriaș, cîteva ghivece cu flori pe care le-a doborît pe covor, a avut grijă să-mi răspundă la întrebare :

— N-am pățit nimic !... Cel puțin eu... Însă ai să fii și mai impresionat, cînd ai să afli ce m-a adus la ti-

ne.. E de rău! Babacu-i bolnav, şi i s-a umflat capul cît un dovleac.... Cred că din pricina dinţilor!

În clipa cînd a ajuns lîngă birou, şi-a aşezat pachetul de-a dreptul peste reşoul electric la care, de obicei, îmi fierb cafelele, şi pe care de-abia îl vîrîsem în priză.

Apoi s-a prăbuşit demoralizat în fotoliul meu, pentru ca, după aceea, nemaiştiind ce face, să soarbă din ceaşcă un pic de cafea. Din care, fie vorba între noi, nu ştiu ce-o fi înţeles, deoarece nu era decît zaţ.

Cînd balotul a pornit să scoată un fum des şi negru, de parcă ar fi fost coş de locomotivă, dinlăuntrul acestuia a răzbit un ţipăt înfiorător :

— Arde, mă frige!... Frige rău de tot!...

Anatolie s-a repezit speriat la uriaşul pachet, l-a azvîrlit pe podea şi-a început să-l desfacă.

Balotul continua să răcnească, din ce în ce mai intens :

— Tăticule, mă doare rău de tot funduleţul!... De ce m-ai aruncat jos?...

Numai în momentul cînd balotul a fost despachetat total, mi-am dat seama că îl reprezenta, de fapt, pe nepoţelul meu Babacu, înfăşurat în tot soiul de pături şi cuverturi.

Am vrut să-i sărut obrăjorii zgîmboiului, însă mi-a fost imposibil. Deşi îl aşezasem în fotoliul părăsit de taică-său, unde-şi freca mereu fundul pantalonaşilor, din care încă se mai prefirau cîteva şuviţe de fum, Babacu mi-era inaccesibil.

Pentru că, şi-acum, capul îi era învelit în prosoape, fulare, precum şi trei broboade folclorice, din lînă groasă, în patru fire.

Imediat am luat măsurile de urgenţă care se impuneau. Mai întîi am stins micul incendiu, care ameninţase să transforme în cenuşă şi scrum hainele ostrogotu-

lui, turnînd peste ele o găleată întreagă de apă. Fără să iau seamă la răcnetele lui Babacu. Deoarece era mai mult decît clar, că nu-și dădea seama în ce primejdie se află.

Apoi am purces să-i scot la iveală căpățîna, dezbrobodind-o de prosoape și șaluri, pentru a nu se înăbuși din lipsă de aer.

Cînd i-am examinat îngrozit chipul, mai că era să nu-l recunosc. Ostrogotul arăta exact ca un... ostrogot !.

Falca stîngă i se îngrășase cumplit, de parcă ghidușul tribului Jimbla ar fi înghițit un pepenuș întreg și nu-l putuse mesteca. Gura i se pocise, iar ochiul drept, din pricina umflăturii, nu se mai vedea deloc.

Atunci am strigat înspăimîntat în direcția bucătăriei, unde se afla nevastă-mea :

— Penke, fată dragă și copilă bună, vino repede încoace, că-i de rău !

În secunda cînd și-a dat seama că mormolocul acela din fotoliu, ud leoarcă și speriat, era nepoțelul nostru, nevastă-mea a început să plîngă și să-l mîngîie. Fără să-și amintească de faptul că, la bucătărie, se ocupase de frămîntarea unor cozonaci.

Plin de făină și resturi de cocă, năpîrstocul semăna acum cu un clovn de la circ.

— Telefonează numaidecît la „Salvare" ! a țipat la mine Penke.

— De ce ? m-am interesat eu.

— Să-l interneze imediat la spitalul de urgență, să-i facă analizele și să aflăm ce are ! mi-a explicat nevastă-mea.

— Păi eu știu ce am ! l-am auzit grăind pe Babacu, abia înseilîndu-și vorbele. Totul mi se trage de la dinți. Ieri a pornit să mă doară o măsea de minte... Și, ca să-mi treacă, mi-am frecat gingia cu sare și gaz, după cum

m-a învăţat nea Tilică Boieru, ciobanul de lîngă cantonul nostru... În loc să-mi facă bine, gazul m-a umflat ca pe-un ţîfoi!... Aşa că nu-i nevoie de spital, tanti Penke şi unchiule Andi! Vă rog mult, nu mă duceţi acolo!...

— Ş-atunci, ce să facem cu tine? l-am întrebat eu, oarecum liniştit, de vreme ce cunoşteam cauza inflamaţiei.

— Să mă spălaţi de făina asta, să-mi daţi nişte ţoale uscate şi...

Babacu, pe neaşteptate, nu şi-a mai continuat spusele. Simţind că nu-i ceva în regulă, l-am încurajat:

— Nu te sfii, măi zgîmboi! Poţi să-i spui unchiului Andi tot ce te frămîntă...

— Păi, Hombre, mă frămîntă burtica, rău de tot...

— Te doare? l-am iscodit eu iarăşi speriat, temîndu-mă de alte necazuri.

— Nu mă doare, ci mă chinuie o foame de groază!...

După ce l-am îmbăiat pe nepotu-meu, în colectiv, eu, Penke şi Anatolie, fără ca umflătura să-i mai scadă cumva, ne-am aşezat cu toţii la masă, pentru că tot se făcuse de prînz.

În pofida inflamaţiei dentare care-l desfigurase, Babacu avea o poftă de mîncare absolut anormală. Mult mai intensă decît manifestase acum o săptămînă, la hotelul alpin „Chiajna" din munţii Predealului.

— Ştii ce facem, măi Anatolie? am început eu să-l prelucrez pe văru-meu. Dacă pînă mîine-dimineaţă nu-i cedează umflătura, mergem cu ostrogotul la policlinică, să-l vadă un stomatolog!...

— Hombre, nu mă nenoroci! a pornit să scîncească el. Nu vreau la policlinică...

— Dar unde vrei? l-am interogat eu, ieşindu-mi din pepeni.

— Acasă ! s-a miorlăit năpîrstocul.

— La Valea cu Urşi ? Abia ai venit la Bucureşti, şi-ai şi-nceput să faci mofturi ?... Păi, n-aveai de gînd să te arăţi la un doctor ?...

— Ba da ! Dar la tălică acasă ! a precizat ostrogotul, muşcînd cu destulă poftă dintr-o pîrjoală supradezvoltată.

Atunci a intervenit şi Anatolie, care ştia el ce ştia.

— Cam despre asta-i vorba, măi vere dragă ! a pornit el să turuie. De-aia am venit la tine, să ne dai o mînă de ajutor... Pentru că dentist avem şi noi, lîngă canton, în sat la Cuca-Măcăii. Am dori să ne-aduci aici un stomatolog-doctor, din cei mai pricepuţi, şi care lucrează la domiciliul clientului...

— Dar nu prea mai există aşa ceva ! Şi nici nu-i voie ! am dat să-l lămuresc pe Anatolie. Mă rog, o să-ncercăm, să vedem ce se poate aranja ! Este posibil să cunoască vreunul dintr-ăştia nea Gică Zbanţ, un vechi prieten de-al meu, pe care-l ştie, dealtfel, şi Babacu...

Nefericită idee !

Pentru că nea Gică ne-a şi trimis un dentist. Chiar în seara aceea. După ce-l căutasem la telefon două ceasuri în şir.

Stomatologul la domiciliu s-a prezentat abia cînd se-nnoptase bine. Îmbrăcat în haine de popă. Ca să nu-l recunoască lumea.

Era un bătrîn care nu inspira pic de încredere. Deşi arăta a om. În loc să răspîndească în jurul său mirosul de iodoform caracteristic dentiştilor de la policlinică, trăsnea de la doi metri numai a medicamente străine şi alcoolice. „Probabil, pentru a nu se şti că-i stomatolog !“ mi-am zis eu în sinea mea.

Deoarece Anatolie, cînd aflase că se aranjase problema, își luase tălpășița și plecase la Valea cu Urși, Babacu a profitat imediat de lipsa lui taică-său, singurul care mai avea ceva autoritate asupra lui.

De fapt, ce se întîmplase? Speriat, mai mult ca sigur, de aspectul ciudat al individului care ne pătrunsese în casă, încă și clătinîndu-se ușor pe picioare, refuzase să-l lase să-i examineze dinții. Atunci, pentru a-i oferi nepoțelului un exemplu personal de curaj și vitejie, l-am invitat pe clandestin să-mi vadă mai întîi mie dantura.

Asistat de Babacu și nevastă-mea, care-i urmăreau îngroziți manevrele, cucernicul stomatolog a pornit să-mi ciocănească fiecare dinte. Cu o cheie de 14, din trusa de unelte a mașinii sale proprietate personală („Ford-Escorte").

— Doare? mă tot întreba bătrînul.

— Groaznic! i-am răspuns eu, gemînd ca un cîine bolnav de jigodie.

— Atunci e de rău! a mormăit dentistul mascat. Va trebui să-ți plombez mai toată dantura!...

— Foarte bine, nene doctore, plombează-i-o! a exclamat încîntat ostrogotul de nepotu-meu. După ce-l tratezi și-l vindeci pe unchiul Andi, ai să mă iei pe mine la rînd.. Dacă nu mă fac bine pînă atunci!...

„Dentistul", fără să mai tragă de timp, și-a scos din servietă un motoraș electric. Apoi a întins un cablu între bibliotecă și perete, de mi-a dejghinat din balamale ușile dulapului cu cărți. Cînd le-a fixat c-un piron de 22 de centimetri, și s-a asigurat de trăinicia lor, a montat motorașul pe cablu, legîndu-l la vreo doi metri înălțime, cu cravata mea de zile mari.

— Acum sîntem gata! a bodogănit el satisfăcut. Dar să-i facem o probă..

Chiar în clipa cînd a pornit motorul, acesta s-a și oprit brusc. Dar s-au stins și luminile din casă.

Agregatul era proiectat să funcționeze la un alt voltaj, motiv pentru care arsese toate siguranțele de la tablou. Ca să nu întîrziem prea mult, dentistul a pornit să lucreze și pe întuneric. Motorașul nu-i era absolut necesar, deoarece bormașina stomatologului din beznă era un agregat universal, care se putea învîrti și manual.

Așa că, la lumina furnizată de lumînările ținute de Babacu și Penke, „popa" mi-a găurit cu scula aceea infernală cîțiva dinți sănătoși. Însă s-a scuzat politicos :

— Pe nevăzute este cam greu de lucrat ! Ce să-i faci, tot nu mai țineau mult... Maximum zece-cincisprezece ani ! Dar nu-i așa, că nu te-a durut ?...

Pentru a preîntîmpina alte necazuri, am schimbat siguranțele la tablou, iar individul, ca o fiară, s-a apucat să-mi extragă o măsea din fundul gurii. În vreme ce urlam, Babacu l-a întrebat pe stomatolog cu lacrimi în glas :

— Ce-i faci lu' unchiu' Andi, nene doctore ?...

— Ce-am să-ți fac și ție, copile dragă ! i-a răspuns cu duhul blîndeții „popa".

— Atunci fă-i lui, mai departe, că pe mine nu mă mai doare nimic ! a declarat ostrogotul de nepotu-meu extrem de generos, uitînd să se mai smiorcăie.

Nelăsîndu-se impresionat de răcnetele mele, bătrînul mi-a administrat imediat o anestezie. Mecanică. Folosind cheia franceză. Tot din trusa mașinii sale proprietate personală. Mi-a tras cu ea o lovitură, după ceafă, de n-am mai simțit nimic.

Cînd am făcut priză cu realitatea, dentistul clandestin îmi arăta pumnul.

— O să mă anesteziați mai omenește, acum ? l-am întrebat eu întrucîtva încîntat.

— Glumeşti ? Nu mai ai nevoie de nici o anestezie !... În pumn se află gipsul cu care am să-ţi iau măsura pentru dinţii cei noi. Într-o lună sînt gata. Deocamdată îmi dai însă banii, să cumpăr materialele necesare !...

Mai mult pentru a-l vedea odată plecat, i-am dat cît a cerut. Dar, de ce să mint, de fapt nici nu ştiu cît i-am numărat în mîna lui talentată... Pentru că, din pricina durerilor insuportabile, ochii mi se împăienjeniseră, iar mintea îmi funcţiona alandala, cînd înainte, cînd în marşarier.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Babacu a plecat acasă, la Valea cu Urşi. Complet vindecat. Falca i se dezumflase, ca printr-o minune. Iar nevastă-mea, care-l însoţise pînă la părinţi, îmi telefonase că ostrogotul se însănătoşise numai datorită ceaiului de muşeţel pe care i-l preparase dînsa, după plecarea dentistului mascat. Năpîrstocul hăpăise cinci chifle cu unt şi miere, două pîrjoale şi-o cană cu moare de varză. Plus o juma de litru de lapte călduţ, ca să-i fie somnul dulce.

În schimb eu, care nu suferisem niciodată cu dinţii, am fost nevoit să zac la pat vreo trei zile. Şi nici n-am mai fost în stare să mănînc ceva.

Cînd s-a întors Penke de la Valea cu Urşi şi m-a găsit într-un hal fără de hal, ştirb şi lihnit de foame, mai întîi s-a bucurat. Chiar mi-a şi spus :

— Vezi, măiestrică ? Ai slăbit mult mai rapid decît la Institutul de boli de nutriţie, cînd te-au internat doctorii de-acolo aproape o lună, şi-ai ieşit mai trupeş decît intraseşi ! Bravo !...

— Dacă nu ţii să mor de inaniţie, caută-l numaidecît pe popa ăla ! am ridicat eu tonul. La telefon nu răs-

punde. Du-te la el acasă, și vezi ce-a făcut cu noua mea dantură...

După vreo trei ceasuri, nevastă-mea s-a înapoiat profund demoralizată. Cu lacrimi în ochi, m-a informat pe larg :

— Bătrînul a fost internat !...

— La care spital ? Neapărat să-mi afli adresa, etajul și camera !...

— Păi, cum să-ți spun, soția lui nu mi-a precizat că i internat la vreun spital !... Și m-am jenat să stărui. Era cam necăjită, săraca !

Fericit totuși de întorsătura evenimentelor, m-am suit imediat în „Bombiță", deși eram bolnav ca un catîr, și-am gonit ca un disperat la policlinica... noastră.

* *

Peste trei zile, cînd aveam o garnitură de dinți noi în gură, am primit o scrisoare de felicitare de la nepoțeii mei de ostrogoți.

Din pricina necazurilor prilejuite de stomatologul care lucra la domiciliu, uitasem că-mplinesc un anumit număr de ani.

Babacu, scumpul de el, chiar ținuse să adauge în finalul misivei :

„Dragă Hombre, eu sînt bine sănătos, ceea ce-ți doresc și lu' tălică ! La mulți ani ! Să știi că, atunci cînd m-a adus tata la București, nu din cauza dinților mi se umflase obrazul, ci totul mi se trăgea de la o răceală cumplită... Așa mi-a zis nenea doctorul, de la dispensarul nostru sătesc, de la Cuca-Măcăii. Ai grijă de matale și nu mai umbla cu tot soiul de necunoscuți mascați. Mai ales cînd lucrează în beznă... Ascultă la mine, că Babacu știe ce spune !"

Are dreptate văru-meu Anatolie, taică-său, cînd îl alintă zicîndu-i Babacu. Pentru că zgîmboiul e tare înțelept, întocmai ca un bătrîn...

Zău așa !

Episodul 27

LA IARBĂ VERDE, CU 32 DE CAI (PUTERE)

Iarna a fost destul de aspră în lunile februarie și martie.

Abia în mai, cînd tînjeam după un pic de soare și niscaiva căldură, natura s-a milostivit de noi și și-a arătat puterile binefăcătoare.

Și, totodată, s-au arătat la față și ostrogoții mei de nepoți, care sosiseră de la Valea cu Urși, într-o scurtă vizită. Li se făcuse dor de mine și de nevastă-mea.

Intrucît, cu prilejul sărbătorii muncii, se creaseră cîteva zile libere, nelucrătoare, se gîndiseră să vină și ei la București, să-i plimbe unchiul Andi cu „Bombița". Cu-atît mai mult cu cît le făgăduise, încă de anul trecut, să-i ducă să vadă Snagovul.

Cerînd permisiunea părinților, se urcaseră în tren și, pe la vremea ceaiului de dimineață, îmi sunaseră la ușă. Deoarece soneria nu mai funcționa normal, decît atunci cînd aveam timp s-o repar, cu forțe proprii, după ce tanti Ralița își proptea cu nădejde degetul în butonul

ei, de eram nevoit să i-l scot din lăcaş cu patentul din trusa de scule a maşinii, nu i-am auzit deloc.

Însă în clipa cînd ostrogoţii, la iniţiativa lui Babacu, au pornit să-mi cînte înaintea intrării, abia atunci am dat fuga la uşă şi-am deschis, curios să văd cine-s zurbagiii care se distrau pe seama mea.

Dînd uşa la o parte, m-am pomenit asurzit de corul reunit al ostrogoţilor :

— Viinee, viineee priimăvaraa, floooricele pe cîîmpii, să le adunăm, copii !...

Bucuros de prezenţa atît de neaşteptată a Bibei, precum şi-a lui Babane şi Babacu, am pornit să cînt şi eu.

Însă atît de fals şi strident, încît nevastă-mea, draga de Penke, a sosit în grabă de la bucătărie, înspăimîntată de larma de-afară, şi ne-a poftit imediat în casă :

— Intraţi numaidecît înăuntru, că v-aud vecinii, şi mai iese cine ştie ce scandal ! Ce v-a apucat ?...

— Primăvara, tanti Penke, ea-i de vină ! a exclamat bălăiţa de Biba, zîmbind galeş şi sărind de gîtul mătuşă-si s-o îmbrăţişeze.

— Dar şi unchiul Andi, fratele nostru mai mare şi ţeapăn, care cîntă ca un contrabas dogit ! şi-a îngăduit Babane să mă ia peste picior, uitînd că, deşi nu prea am ureche muzicală, sînt totuşi un mare amator de cîntece populare şi pentru copii.

— Dar nu numai primăvara şi unchiu' Andi ! a intervenit, cu glas hîrîit şi mieros, Babacu, mezinul Jimblenilor, ci mai este ceva !...

— Ce anume ? s-a interesat Penke, în vreme ce ostrogoţii pătrundeau în casă, ştergîndu-se grijulii pe picioare.

— Dumneavoastră aţi luat gustarea de dimineaţă ? a-ntrebat Babacu, privind iscoditor în direcţia sufrageriei.

— Încă nu ! i-am răspuns eu.

— Nici noi ! a declarat năpîrstocul. Aia e !... Pentru că şi foamea cîntă uneori, cînd ne ghiorăie în maţe... Numai ea ne-a împins să interpretăm atît de fals vestitul cîntec al primăverii !

Pricepînd imediat aluzia întreprinsă de Babacu, Penke ne-a şi invitat la masă. Cu inima ei de aur, care-i umezise ochii, privea încîntată la ostrogoţi, iar cu glasul ei de argint i-a întrebat :

— Ce vă pofteşte inima, măi zgîmboi ?

— Nimica deosebit, dragă tanti Penke... Un ceai oareşcare, cu unt şi marmeladă, telemea şi cîrnăciori, miere de albine şi, dacă se găseşte, niscaiva halva cu cacao, din cea pe care-o urăşte unchiu' Andi, deoarece îl opresc doctorii să guste şi dînsul din ea ! a vorbit în numele colectivului Jimbla mezinul familiei.

După ce ne-am ospătat în lege, cum se cuvine, i-am comunicat nevesti-mi, amintindu-mi de făgăduiala pe care-o făcusem ostrogoţilor :

— Astăzi, fiindcă-i sărbătoare, iar afară străluceşte un soare de milioane, o să plecăm cu toţii la Snagov, la iarbă verde... Îi telefonez şi lui tanti Raliţa, să vină şi ea cu noi !

— Minunată idee ! a exclamat Penke. Dacă-i merge „Trabant"-ul, e mai mult decît perfect... Pentru că tot nu-ncăpem, hoarda întreagă, în „Fieţelul" nostru ! Tu ai să-i încarci pe copii, iar eu am să călătoresc cu dînsa...

— Atunci ne-am înţeles... De mîncat, vom mînca acolo, pentru că Snagovul e plin de restaurante şi bufete turistice ! Scapi şi tu de corvoada gătitului, copilă bună... O să petrecem ca-n basme !

Drumul pînă la Snagov-parc s-a desfășurat în cele mai excelente condiții. Eu în față, cu „Bombița“, iar tanti Ralița după mine. Ca să nu-i înghit fumul emanat de toba de eșapament a „Trabant“-ului.

Ce-i drept, au mai intervenit unele necazuri, însă de mică importanță. Bunăoară, la Săftica, mătușă-mea a fost oprită de organele de reglementare a circulației rutiere, deoarece coloana de mașini din urma dînsei nu mai avea pic de vizibilitate.

Fumul pe care-l degaja „Trabant“-ul mai punea în pericol și sănătatea cetățenilor pietoni. Era atît de negru și gros, încît fețele multora din ei arătau de parcă și le-ar fi spălat cu păcură. Noroc că i-am reglat eu carburatorul, și, după aceea, fumul n-a mai fost negru. Ci alb.

Cînd am pătruns în parcul de la Snagov, „Bombița“ m-a lăsat în pom. Tot eram în plină pădure! I se oprise motorul deodată, așa din senin.

Priveliștea fiind de paradis, le-am spus ostrogoților și nevesti-mi să se plimbe prin parc, eu și tanti Ralița urmînd să ne ocupăm de punerea la punct a „Bombiței“. Aerul era curat, aromind ușor a benzină, cum se mai întîmplă prin unele popasuri turistice-auto, unde sînt mai multe automobile decît turiști, cerul senin, iarba udă bine, iar apă pretutindeni. Și-n lac, pentru că de-aia-i lac, dar și pe sub arbori, unde băltise din pricina ploilor în exces, din luna aprilie.

Așa că, dacă găseau vreo poiană uscată, n-aveau decît să se-ntindă la soare, iar dacă nu, existau destule bufete, cu scaune și mese, unde să se odihnească. Bineînțeles, în cazul cînd mai erau locuri.

Tanti Ralița, fiind un mecanic amator de excepție, după părerea și afirmațiile dînsei, abonată și la revista *Autoturism*, m-a asigurat că-n mai puțin de-un sfert de

ceas îmi dă gata maşina. Şi n-a greşit deloc. Căci, într-adevăr, chiar mi-a dat-o gata.

După ce-a demontat filtrul de aer, carburatorul, bujiile, „Delco"-ul şi pompa de alimentare, „Bombiţa" era ca şi cum n-ar mai fi fost. Fără aceste piese esenţiale, nu se mai putea numi maşină. Însă mătuşă-mea, punîndu-mă serios la treabă, le-a transformat pe toate în mărunţiş, adică în şuruburi, piuliţe, şaibe şi alte elemente componente. Apoi le-am spălat în benzina pe care dînsa a extras-o din rezervor. În care, după aceea, a mai rămas aproximativ jumătate (de litru).

— Şi-acum ce urmează, tanti Raliţo? am întrebat-o pe mătuşă-mea.

— Ne mai odihnim şi noi un pic! m-a informat dînsa. Însă într-un mod activ...

Abia cînd am început să căutăm prin iarbă, umblînd de-a buşilea, destul de disperaţi, jiglerele rătăcite de mătuşă-mea, abia atunci am înţeles ce vroia să spună tanti Raliţa prin „odihnă activă"!

— Dar unde-s bujiile? m-am interesat eu mai tîrziu, frînt de oboseală.

— Păi, cum să-ţi spun, măi băieţelule, bujiile tale nu mai făceau două parale... Aveau o uzură de peste 80%... Deci, nu mi-a părut rău, atunci cînd le-am pierdut înaintea jiglerelor... O să le punem pe cele de rezervă.

Mătuşă-mea era deosebit de liniştită, cînd îmi comunica cele de mai sus, fiind mult mai preocupată de soarta carburatorului, decît de bujii. Probabil, ştia ea ce ştia! Dar nu şi faptul că nu posedam un set de rezervă.

Pe la prînz, m-a anunţat plină de entuziasm:

— Am găsit unul din jiglere!... Acuma nu mai avem probleme, unde-a fost unul, trebuie să fie şi celelalte...

N-au fost! Iar cel găsit de mătuşă-mea, era de la o altă maşină. Pesemne aruncat de-un autoturist, dat fiind gradul înaintat de oxidare.

După masă, în jur de trei şi ceva, în vreme ce lumea se hîrjonea printre copaci, cu sandvişuri şi bere, eu şi cu tanti Raliţa ne hîrjoneam prin poiană, sperînd să mai recuperăm ceva din detaliile „Delco"-ului.

Pe-nserat, au apărut şi ostrogoţii cu nevastă-mea. Lihniţi de foame şi morţi de oboseală. Nu găsiseră nicăieri un loc la o masă, şi se hrăniseră numai cu două pungi de pufuleţi.

— Hombre, vreau acasă, vreau să mănînc! se miorlăia Babacu.

..— Puţintică răbdare, măi zgîmboiule! l-am liniştit eu. Încă niţel, numai un pic, şi gata sîntem cu „Bombiţa"...

De fapt, cînd spuneam cuvintele acestea, îmi şi făcusem unele planuri cu „Trabant"-ul mătuşă-mi.

Dacă aveau să se potrivească jiglerele şi „Delco"-ul de la maşina dînsei, urma să i le demontez, să le pun la motorul „Bombiţei" şi să pornesc cu-ai mei spre casă.

Iar, după aceea, să mă-ntorc, eventual cu un mecanic autentic, şi s-o iau şi pe tanti Raliţa, cu „Trabant" cu tot.

— Ce fel de răbdare, unchiule Andi? „Răbdări prăjite", sau de-adevăratelea? insista năpîrstocul, nu prea convins de geniul tehnic al mătuşii noastre generale.

— Depinde! i-am răspuns eu niţel demoralizat, depinde de ce va urma... În orice caz, precis o să ajungem pe la căşile noastre!

— Se poate stabili şi-o dată? s-a interesat ironic Babane

Nu i-am mai răspuns, deoarece constatasem, chiar în clipa aceea, că „Trabant"-ul mătușă-mi avea capota blocată, și, deci, nu se putea umbla la motor.

În jur de miezul-nopții, cînd ostrogoții și nevastă-mea dormeau în „Bombiță", comod și nemîncați, iar eu și cu mătușă-mea pîndeam la marginea șoselei vreun amator să ne remorcheze, unui tractorist i s-a făcut milă de noi. Contra trei sute (lei).

În frunte cu tractorul, o mașină excepțională, eu la volanul „Bombiței" și tanti Ralița la cel al „Trabant"-ului, coloana noastră a ajuns cu bine în Calea Moșilor. Dar după cîte greutăți și aventuri !...

Ce mult contează o zi la iarbă verde !

Deși eram cu toții istoviți și flămînzi, nevastă-mea și cu tanti Ralița ne-au organizat imediat o masă frugală, să ne mai prindem nițel sufletelele.

Babacu a adormit primul. Cu sandvișul în mînă. Ceilalți l-au urmat în curînd. Numai eu mai rămăsesem oarecum în picioare, deoarece trebuia să-i car pe fiecare la patul său.

Însă pentru tanti Ralița nu mai avusesem nici un pat liber, și-atunci am fost nevoit s-o cazez în „Trabant"-ul dînsei pe care-l parcase în curte. Tot îi plăcea la nebunie automobilismul !

Și, în afară de asta, nu beneficiase și mătușă-mea de ieșirea noastră la iarbă verde ? Iar eu, ce să mai vorbesc... Dacă nu-mi umbla tanti Ralița la motorul „Bombiței", n-aveam de unde să aflu ce-i aia un jigler, un „Delco", sau o pompă de benzină.

Intr-un fel, deci, eram destul de cîștigat. Învățasem o mulțime de lucruri... auto-tehnice. Iar primul, și cel mai important, că-i foarte bine să nu te amesteci în treburile la care nu te pricepi ! Așa cum procedează, mai

totdeauna, mătuşă-mea Raliţa, cînd îşi închipuie că este un mecanic auto de excepţie...

Episodul 28

ÎNTÎLNIRE DE GRADUL IV

Dis-de-dimineaţă, înainte de gustarea dietetică la care aveau să participe şi ostrogoţii, dacă nu cumva şi tanti Raliţa, care însă le dormea de le buşea în „Trabant"-ul dînsei, Penke, nevastă-mea, m-a invitat cu glasul ei de argint :

— Măiestrică, ia urcă matale niţel pe cîntar, să vedem şi noi ce reprezinţi la ora actuală, ca greutate, bineînţeles !... Cine ştie, poate ţi-a priit excursia de ieri.

M-am cîntărit cu toată încrederea. Cu atît mai mult, cu cît ştiam aparatul dereglat. De mîna mea personală.

Pentru că nu mai puteam îndura atîtea controale. Mereu eram supus la tot soiul de verificări, nevastă-mea ţinînd să respect cu stricteţe indicaţiile doctorilor de la Institutul de boli de nutriţie, care considerau că-s prea trupeş pentru înălţimea mea.

— Copilă bună ! am exclamat eu încîntat, după ce-am descifrat greutatea arătată de agregatul respectiv, vino şi vezi şi să nu crezi... Am slăbit peste un kil şi ceva !...

— Chiar nu-i de crezut ! mi-a comunicat Penke, după ce-a controlat acul cîntarului. Ceva nu-i în regulă, cred că se petrece vreun fenomen ciudat cu tine...

— Poate ! i-am spus eu, fiindcă simt o serie de simptome bizare !

— De pildă ? s-a interesat dînsa surprinsă.

— Am, uneori, senzația că devin obiect zburător ! E ceva nou, în orice caz... Dar este posibil să fie și din pricina acestei slăbiri bruște !

— Atunci cheamă copiii la ceai, și-am să-ți servesc, anume pentru tine, o infuzie specială de țintaură... Nici nu știi cît întărește organismele debilitate !...

— N-ar fi fost mai indicate niște ochiuri cu slănină prăjită ?

— Fii serios, vrei să pierzi avantajul cîștigat, luînd la loc kilul pe care l-ai dat jos ?... Fugi după ostrogoți, că eu mă duc s-o trezesc pe tanti Ralița ! m-a lămurit Penke, cu sufletul ei de aur.

Alergînd în dormitor, să-i scol pe Biba, Babane și Babacu, am constatat iarăși ciudata senzație că zbor, de parcă aș fi fost imponderabil. Ceea ce, la greutatea mea oficială, era ceva de domeniul literaturii științifico-fantastice.

Cînd m-am înapoiat în sufragerie, însoțit de treimea ostrogoților, iar Babacu, aproape scîncind, mă informa că-i este o foame de milioane, am auzit-o pe nevastă-mea strigînd din curte :

— Măiestrică, veniți cu toții încoace !... S-a întîmplat ceva cu tanti Ralița !

In clipa cînd am ajuns lîngă „Trabant"-ul mătușă-mi, a trebuit să conchid că Penke avea toate temeiurile să fie îngrijorată. Tanti Ralița, într-o poziție ciudată, zăcea culcată pe bancheta din spate a autoturismului ei proprietate personală.

In pofida bubuiturilor pe care le-am declanșat, a bătăilor noastre în caroseria de plastic a mașinii, mătu-

şă-mea n-a dat nici un semn de viaţă. Asta după ce Penke, şi pînă la venirea noastră, încercase să hiţîne „Trabant"-ul, pentru a o trezi din somn.

Văzînd că nu-i nici o nădejde s-o aducem la realitate pe tanti Raliţa, am zburat ca o rachetă către garaj. Da, n-am greşit, cînd am spus c-am zburat. Căci asta era senzaţia pe care o aveam. Că zbor. Ciudat !...

Din garaj mi-am adus levierele, cu ajutorul cărora am demontat geamul din spate al „Trabant"-ului, acesta fiind de tip „combi". Cînd operaţia a fost încununată de succes, exceptînd cîteva spărturi ale parbrizului, am depus eforturi inumane să mă strecor în maşină. Şi-am reuşit ! Adică am reuşit s-ajung lîngă tanti Raliţa, înghesuindu-mă ca o sardea într-o cutie de conserve.

În clipa aceea, însă, m-am liniştit. Mătuşă-mea sforăia de parcă era un motor de tăiat lemne. Deci, nu era moartă, nu păţise nimic ! Chinul cel mare a început atunci cînd am încercat să ieşim amîndoi din „Trabant", pe fereastra din spate. Nu numai din pricină că eram mulţi şi groşi, ci şi pentru că tanti Raliţa era încă pe jumătate adormită, motiv pentru care nu dădea deloc semne de colaborare.

Dacă n-ar fi fost ostrogoţii şi nevastă-mea, care să tragă de picioarele mătuşă-mi, iar eu care s-o împing zdravăn de cap, nu ştiu cum ar mai fi ieşit tanti Raliţa din maşină. În orice caz, după ce-a fost afară, bătrîna şi-a revenit brusc şi-a pornit să ţipe la mine :

— De ce mi-ai scos geamul de la maşină ?... Nu ţi-a dat prin cap să intri pe portiera din faţă, ca un om normal. N-aveai cheile în casă ?... Că doar voi m-aţi încuiat, ca să nu mă prade vreun hoţ. Unde-s cheile ?

Avea perfectă dreptate bătrîna. Nu mă gîndisem şi la această soluţie. Dar nici cheile nu mai ştiam unde le lăsasem. De aceea i-am şi răspuns :

— Tanti Raliţo, iartă-mă, însă situaţia era disperată... Matale nu mişcai deloc, noi credeam că muriseşi, sau, în cel mai bun caz, că ţi se făcuse rău, şi-atunci am recurs la demontarea geamului... Bine că eşti în viaţă, ba şi sănătoasă...

— Mă rog, fie şi-aşa ! s-a îmbunat tanti Raliţa. Dar aţi pregătit ceva pentru o gustărică ?... Nu bem şi noi un ceai, cevaşilea ?...

Întrucît cheile se rătăciseră, m-au scos şi pe mine în acelaşi chip. Tot prin geamul din spate. Numai că, mătuşă-mea, trăgînd prea tare de piciorul meu drept, m-a lăsat fără cracul pantalonilor.

Noroc că se rupsese de la genunchi în jos, şi-am putut ajunge în casă umblînd cu-o jumătate de pantalon scurt, şi cu piciorul stîng în pantaloni lungi.

— Nu ne aşezăm la masă ? s-a arătat indignat Babacu, cînd am fost în sufragerie. Ce-i facem ?

— Mai întîi gustăm ceva, şi-apoi ne ducem la film ! Rulează la cinematograful de peste drum, la „*Mioriţa*", un film interesant, cu extratereştri şi farfurii zburătoare... *Intîlnire de gradul III*, aşa-i zice ! am anunţat eu întreaga asistenţă.

— Atunci e formidabil, măi frate ! a exclamat Babane pe care-l ştiam mare amator de chestiuni ştiinţifico-fantastice. Să-i dăm drumu' !

După ce-am terminat cu micul dejun, ne-am transportat *in corpore* la filmul de vizavi. Iar eu, nu ştiu din ce motive, pur şi simplu am zburat. Iarăşi !

Poate pentru că mă interesa enorm problema farfuriilor zburătoare.

A doua zi, pe la şapte şi jumătate, cînd m-am trezit, încă sub impresia filmului vizionat ieri, am zburat, pardon, m-am dus, că nu mai înţeleg nimic din felul meu

de-a merge actual, direct la cîntar. Eram curios să văd ce se petrece cu agregatul respectiv. Mai ales că greutatea, pe care mi-o indicase cu-o zi înainte, nu mi se părea reală. Spre stupefacția mea, am constatat o sensibilă și extrem de îngrijorătoare creștere. De ordinul a două kilograme și jumătate ! Nu mai pricepeam nimic.

Ieri seară, încă tulburat de extratereștrii de pe ecran, cei din *Întîlnire de gradul III*, nu luasem mai nimic în gură. Mă rezumasem doar la cîteva iaurturi, la puțină costiță afumată prăjită și perpelită pe plită și la o farfurie de piftie hipocalorică („confecționată" din purcel ținut la regim dietetic).

Cînd le-am comunicat ostrogoților și nevesti-mi descoperirea noii mele greutăți, tanti Ralița, care sosise exact în clipa mărturisirii pe care-o făceam, mi-a furnizat singura explicație posibilă, aproximativ științificofantastică :

— Măi băiețele, nu-i uman ce se-ntîmplă cu tine ! Ceva nu-i în regulă... Precis ai intrat în cîmpul de atenție al vizitatorilor din cosmos... Că oameni or fi și ei, la fel de curioși ca și noi !...

Babane, mai în temă, deoarece îl știam un cititor ahtiat de literatură „science-fiction", a declarat și el :

— Tanti Ralița are dreptate, măi frate !... În ultima vreme, „O.Z.N."-urile au cam început să curgă gîrlă pe cer !...

În aceeași secundă am încremenit. De-aceea mi se părea că zbor ! Era mai mult decît clar Extratereștrii mă pregăteau Și începuseră cu senzația aceasta de imponderabilitate...

Cuprins de-o stare de încîntare neobișnuită, deoarece „vizitatorii" tocmai pe mine își puseseră ochii, le-am

dezvăluit atunci nevesti-mi, mătușă-mi și ostrogoților gîndurile care mă bîntuiau.

— Unchiule Andi, ai toate șansele să devii un adevărat El Fugitivo, zău așa! a exclamat bălăița de Biba, căreia îi plăcea să mă alinte cu porecla de mai sus. Te pomenești că au de gînd să te îmbarce pe-o farfurie zburătoare...

— De gabarit depășit, bineînțeles! a presupus și Babane.

— Ești în pom, Hombre! mi-a declarat înduioșat Babacu. Mai întîi în pom, și pe-urmă într-un „O.Z.N.“! Ai să fii primul scriitor care va lua legătura cu ăia, din cer... Exact cum am văzut în filmul de ieri...

— Păcat! le-am spus eu comesenilor cu care împărțeam micul dejun. Tocmai acum să mă îmbarce pe-un „O.Z.N.“? Cînd diseară urma să sărbătorim, împreună, venirea voastră la București... și trebuia să mă întrețin, ca de la om la om, cu orătania de la cuptor, pe varză călită, din specia curcanilor domestici, de curte, cu chifteluțele și sărmăluțele în foi de viță, cu plăcințelele preparate de Penke; cînd aveam de gînd să gust și eu un pic de aligoté de Tîncăbești... Ce-i de făcut?... Asistența a căzut pe gînduri. Numai nevastă-mea, însă, mai curajoasă și mai preocupată de sănătatea mea, a găsit o soluție, pe care-a și comunicat-o în plen:

— Trebuie să le dejucăm planurile... Mai ales, dacă-i chiar așa cum bănuiți voi, cărora vă umblă prin minte numai extratereștri și farfurii zburătoare! În cazul cînd ai să dai jos cele cîteva ocale pe care le-ai căpătat într-un mod atît de inexplicabil, și de care, fie vorba între noi, nu-nțeleg ce nevoie au „vizitatorii“ voștri, de vreme ce pe obiectele zburătoare orice kil în plus contează, atunci n-ai să-i mai interesezi? Este?...

Deși nu prea pricepeam logica spuselor lui Penke, am acceptat propunerea ei. Și-am întrebat-o :

— Dar cum să fac, pentru a slăbi mai rapid ?...

În locul nevesti-mi, mi-a răspuns tanti Ralița, căreia totdeauna îi trec prin cap cele mai năzdrăvane idei :

— Te duci, Al, băiețelule, la Baia Centrală... O oră de aburi umezi, sau uscați, asta nu mai importă, află de la mine că face minuni ! Iar un masaj prelungit, în dușmănie, și mai și...

— Atunci mă duc de urgență ! am exclamat eu. Plec, fug, zbor... Aoleu, iar am zis că zbor ! Nu-i bine !...

La părăsirea stabilimentului recomandat de mătușă-mea, cîntăream trei kile. În minus. Dar mă și clătinam pe picioare. De deshidratat ce eram.

Ca să reglementez corespunzător pierderea apei din organism, am întreprins o scurtă vizită la restaurantul „Capșa", unde am completat lichidul lipsă cu trei farfurii zburătoare, pardon, farfurii de supă cu găluști. Fără pic de pîine. Că-ngrașă.

A treia zi, după frecventarea intensivă a Băii Centrale, ajungînd chiar la două masaje pe zi și trei ședințe de aburi, dar și-a restaurantului din apropiere, pentru a combate deshidratarea, am constatat că, în loc să slăbesc, pun în continuare pe mine.

Salvarea a apărut în ziua următoare, cînd, în sala de masaje, s-a ivit un individ straniu. 1,90 pe înalt, cel puțin 0,98 pe lat. O matahală de tip mutant, așa cum întîlnești numai în romanele științifico-fantastice.

Privind la chinurile mele, care mă străduiam să stau cît mai îndelung la abur, mi s-a adresat zîmbind bizar :

— Meștere, geaba îți omori pancreasul ! Am auzit că bagi în matale numai supe și găluști... Nu-i bine !... Abu-

rul și supa nu ajută, și știu ce spun, c-am fost luptător de greco-romane... Și aburul, și supa se fac tot din apă!

Surprins de cunoștințele individului, net superioare celor pe care le posedă pămîntenii, l-am întrebat disperat:

— Atunci, cum să scap de surplus?...

— Numai dacă-ncapi pe mîna mea! Eu mi-s Bill Tarhon și mă știe tot universul!... În două ședințe te fac om... Devii ca fulgul, zburător!

Cînd l-am auzit și pe Bill Tarhon pomenind de zburat, am devenit extrem de atent. Cu atît mai mult, cu cît zisese ceva și cu universul. Totuși, fără voia mea, îmboldit de forțe exterioare, i-am acceptat propunerea, plin de entuziasm, spunîndu-i:

— O *Key*!... De astăzi începem!

— S-a făcut! Dar fără *chei*, că băiatul n-are nevoie!...

Ceea ce s-a adeverit. Bill Tarhon mi-a intrat în casă, nu știu pe unde și cum, pe la 16,35. Fără să sune, fără să bată la ușă. Dar și fără să apeleze la vreo cheie... Întrucît avusesem grijă să-mi expediez ostrogoții, nevasta și mătușa la cinema, să mai vadă o dată *Întîlnire de gradul III*, eram singur. Ca, astfel, Tarhon să aibă toate condițiile necesare pentru a mă „lucra".

Ședința de masaj a decurs într-un mod dramatic.

Bill, în trening, cu ochelari de soare pe nas, după ce m-a obligat să-mi dezbrac hainele și să rămîn în maiou și chiloți, m-a trîntit pe masa din sufragerie. Atît de dur și brutal, încît am auzit cum a pîrîit ceva. Ori oasele mele, ori lemnul mobilei!

Apoi, boscorodind niște cuvinte într-o limbă nepămînteană, m-a uns cu-o alifie specială, de proveniență neidentificabilă, deoarece mi-a pătat numaidecît bunătate de rufărie de corp. Abia după aceea a purces să-mi prelucreze oasele și mușchii.

Mai întîi fiecare mînă și picior, pe care mi le a frecat, torsionat și tocat la bani mărunți. în vreme ce eu urlam ca din gură de șarpe. Au urmat coastele, pe care mi le-a bătut cu pumnii, de-mi bubuia coșul pieptului ca toba mare de la fanfara militară a regimentului 31, artilerie grea.

Faza a doua, sau a treia, că nu-mi mai puteam da seama care era, din pricina junghiurilor și-a chinurilor, respectiv masarea capului, n-a mai fost o problemă. Din fericire. Atîta mi l-a bîțîit, sucit și răsucit, atîta mi-a rotit și pîrîit axul descentrat al gîtului, încît îmi trosnea spondiloza cervicală ca surcelele în sobă. În schimb, nu mai simțeam nimic, mintea fiindu-mi de mult pulverizată. Apreciabil.

..După terminarea ședinței însă, eram alt om. De nerecunoscut.

Plin de vînătăi, gemînd înfundat, pășeam șontîc și crăcănat, bazîndu-mă în special pe piciorul drept, stîngul fiindu-mi parțial anchilozat. Brațele, amîndouă, le puteam considera ceva mai zdravene, întrucît gesticulam cu ele. Însă alandala, fără să le țin sub control.

Capul, ca și-n timpul ședinței, stătea cel mai bine. Adică, de fapt, nu stătea, ci se mișca. Dar numai în sens giratoriu, cu prioritate de dreapta, conform dispozițiilor actuale de reglementare a circulației rutiere. Totuși, mai exista și-o oarecare ameliorare a gîtului. Deoarece nu mai trosnea. Scîrțîia totuși un pic, lejer și-abia sesizabil.

Singurele dificultăți pe care le-aveam erau cu limba. Mi-o mușcasem cu prilejul masajului fălcilor.

Cînd Bill Tarhon m-a tîrît, cu chiu cu vai, pînă la cîntar, unde m-a urcat folosindu-se, ca pîrghie, de coada lopeții pentru zăpadă, care s-a și frînt nițel, aveam trei kile mai puțin.

— Splendrîlf! am exclamat eu în culmea fericirii, depunînd un efort inuman de pronunție. Efști mărefți, meștere Billf!...

— Mi-s! a confirmat masorul. Nu-i așa, că-ți vine să zbori?

— N-aș prea zîcefl! i-am răspuns jenat.

Și-n aceeași clipă chiar, m-a pălit un gînd care m-a înghețat! Cine-o fi oare Bill Tarhon ăsta, de-mi tot pomenește de zburat? Nu cumva?...

Dar nu mi-am mai putut continua ipotezele ce mi se învîrtejeau prin minte, deoarece masorul m-a vîrît în baie. Mai mult în stil tîrît, decît împins, pentru că eu unul, cel puțin, încă n-aveam disponibilități de mișcare proprie.

Entuziasmat de rezultatele obținute, și-ntr-un timp atît de scurt, Bill s-a oferit apoi să-mi deretice prin cameră. În vreme ce-aveam să mă oblojesc, dînsul urma să se ocupe de ordinea fostei odăi de tortură.

După ce-am părăsit camera de baie, mai mult ținîndu-mă de pereți, întrucît picioarele nu-mi prea dădeau ascultare, l-am strigat pe Bill Tarhon să-mi vină în ajutor. Spre mirarea mea, nu mi-a răspuns. Enigmaticul masor, atît de straniu și inuman, pur și simplu dispăruse...

Cînd am vrut să mă-mbrac, am fost nevoit să constat că-mi dispăruseră și hainele.

Bineînțeles, am telefonat imediat la Baia Centrală.

În momentul cînd puneam receptorul în furcă, au intrat în casă și ostrogoții, nevastă-mea și tanti Ralița.

— Cu cine-ai vorbit? m-a întrebat curioasă mătușă-mea.

— Cu șeful masorilor, unul cu nume de rădăcinoasă, Pamfilie Păstîrnac...

— Bravo, îmi pare bine că-ți cultivi relațiile cu masorii... Să-mi zici mersi, că te-am sfătuit să te adresezi lor ! m-a felicitat tanti Ralița. Barem ai aranjat ceva cu tovarășul Pătrunjel ?...

— Nu ! Însă m-a aranjat pe mine un alt masor, dar de origine extraterestră, după cîte bănuiesc !...

— Precis fără nume, fără puls și fără sînge, nu-i așa ? a exclamat încîntat Babane, marele amator de chestii „ozeniste".

— Nu știu dacă-i absenta sîngele și pulsul, dar nume avea, deoarece susținea că-l cheamă Tarhon... Am impresia, dragii mei, c-am realizat o întîlnire de gradul IV, mai tare decît în filmul pe care-l știți.

..

După ce le-am povestit alor mei ce pățisem cu Bill, dar și cu hainele, tanti Ralița s-a arătat deosebit de mișcată. Chiar a ținut să-mi precizeze părerea dînsei :

— Măi băiete, mesagerul ăsta extraterestru, deși îl chema Tarhon, asta numai pentru a se putea strecura printre noi, ți-a luat lucrurile doar pentru a dovedi șefilor săi nivelul civilizației de pe Terra...

— Așa-i, măi frate ! a susținut-o pe mătușă-mea și Babane. Neapărat va trebui să scrii o comunicare științifică... Sînt sigur că va stîrni senzație ! Și s-o bați la mașină în mai multe copii. Un exemplar să-l expediezi lui Bacalu, la televiziune, pentru emisiunea sa, iar un altul la secția de astro-fizică, de la Academie...

Nevastă-mea, care se săturase pesemne de aiurelile noastre „ozeniste", a ținut să-l completeze pe nepotu-meu :

— Cel mai nimerit, însă, ar fi să anunți miliția ! Este exclus să n-aibă și ea o secție specială, pentru relațiile cu „vizitatorii" de pe alte planete !... Și unde să-i rețină pentru ample investigații științifice, dar deloc fantastice !

Babacu, după ce ascultase uluit cele relatate de mine, precum şi supoziţia lui Penke, îşi îngădui şi el să spună o vorbă :

— Dacă Bill Tarhon, sau Pătrunjel, sau cum i-o mai fi zicînd, n-a ras şi bucătăria sau cămara, tare aş mai mînca ceva ! Mi-e o foame de groază !... De-adevărat pămîntean !

Episodul 29

LA REVEDERE, PE CURÎND, OSTROGOŢII MEI DRAGI !

Chiar aceste cuvinte, din titlul episodului, au fost cele pe care le-am rostit la despărţirea de Biba, Babane şi Babacu.

În clipa cînd porneau cu „Trabant"-ul către Valea cu Urşi, avînd-o pe tanti Raliţa la volan, am strigat încă o dată după ei, cu inima întristată :

— La revedere, pe curînd, ostrogoţii mei dragi !...

Dar nepoţeii, care-mi îmbogăţiseră apreciabil experienţa de viaţă, făcîndu-mă să trăiesc, laolaltă cu ei, pocinoagele şi boroboaţele înfăptuite împreună, şi pe care le-aţi citit în paginile anterioare, nu mă mai puteau auzi. Nici ei, şi nici mătuşa noastră generală.

Pentru că bătrîna, automobilistă de excepţie, dar nu în exces, demarase în trombă, supraambalîndu-şi moto-

rul hodoroagei. Iar întreagă Calea Moşilor era acum cufundată într-un huruit infernal, precum şi-n nori deşi şi groşi de fum.

După ce-am ajutat-o pe nevastă-mea de Penke să strîngă resturile ceaiului de adio pe care-l servisem în cinstea ostrogoţilor şi-a mătuşă-mi, şi care se prelungise (de la şapte dimineaţa) pînă la zece şi jumătate, cînd Babacu abia de se-ndurase să-şi părăsească farfuria din faţă, în care nu mai rămăsese nimic, deoarece răsese totul, cu-o poftă inexplicabilă, m-am retras în birou.

Aici, aşezat înaintea manuscrisului la care lucram în momentul cînd, acum cîteva zile, îmi sosiseră nepoţeii să mă viziteze cu prilejul sărbătorilor de la începutul lunii mai, am pornit să cuget la păţaniile din ultimele zile, însă şi la hotărîrea pripită pe care-o luasem în dimineaţa asta, cînd propusesem ca ostrogoţii să fie transportaţi la părinţii lor personali de năzdrăvana de mătuşă-mea.

Fiindcă, ce să ne mai ascundem după degete, era, într-adevăr, o năzdrăvană şi-o năzbîtioasă de groaza lumii !

Gîndindu-mă la excursia noastră de la Snagov, cînd bătrîna se-apucase să meşterească la „Bombiţă“, la experienţa mea cu Bill Tarhon, masorul „extraterestru“ pe care-l angajasem tot sub influenţa mătuşă-mi, care mă sfătuise insistent să slăbesc urgent, pentru a nu fi îmbarcat pe-un „O.Z.N.“, m-am pomenit cuprins, încetul cu încetul, de cele mai negre presimţiri.

De-a dreptul îngrijorat, şi-aveam cele mai temeinice motive, m-am întrebat dacă procedasem bine, cînd încredinţasem copiii pe mîna lui tanti Raliţa. Deoarece Penke tocmai îmi aducea cafeaua mea naturală preferată, cu adaos de năut (eventual şi alte furaje), am iscodit-o îngîndurat :

— Măi copilă bună, tu ce zici, o fi decurgînd normal călătoria nepoţeilor noştri ?...

— Dar de ce nu, măiestrică ? mi-a răspuns dînsa fals liniştită. Tanti Raliţa conduce destul de bine... Altminteri nu i s-ar fi eliberat carnetul de 'conducător auto, după ce-a căzut de trei ori la examen... Şi-n afară de asta, maşina-i revizuită destul de recent ; de cînd cu păţania de la Snagov. Ce s-ar putea întîmpla ?...

— Orice se poate întîmpla, cînd e vorba de mătuşica noastră cea sucită şi neastîmpărată !... Pe unde-o fi ajuns în clipa asta ?... După toate calculele mele, cred că prin apropiere de Titu... Nu ?...

Penke n-a mai apucat să-mi comunice şi părerea ei, întrucît telefonul a pornit să zbîrnîie insistent, ca şi cum m-ar fi sunat provincia. Şi chiar provincia era !

— Aloo !... Cine-i acolo ?... Alooo ! am început să răcnesc în căuşul agregatului, fiindcă nu prea desluşeam nimic din piţigăielile celui care-mi vorbea.

— Unchiu' Andi ? Matale eşti, măi frate ?...

Abia atunci am recunoscut glasul lui Babane. Şi m-am grăbit să-l întreb :

— Ce-i cu voi ?... Eu mi-s... Aţi şi ajuns acasă ?... Şi cum ?... Sper că n-aţi lăsat-o pe tanti Raliţa să conducă în aşa hal, încît să depăşească suta !

— Care sută ?... A trecut şi de două sute cincizeci ! m-a informat Babane cu glas întretăiat (probabil de emoţie).

— Kilometri ? am exclamat eu uluit.

— Lei, măi fratele meu ! mi-a precizat nepotu-meu. La pompa de benzină o sută cincizeci, iar la postul de miliţie restul... Şi dacă nu se astîmpără, poate ajunge şi la cinci sute ! Vino imediat aici, s-o scoţi pe biata tanti Raliţa...

— Unde să viu ? l-am întrebat îngrozit de cele auzite.

— La complexul turistic de la kilometrul 36, de pe autostrada București-Pitești !...

Cînd am ajuns la obiectivul indicat, gonind cu „Bombița" ca la curse, de parcă aș fi fost pilot de formula I, întocmai ca Emerson Fittipaldi, lucrurile păreau să fi intrat în normal.

Pentru că ostrogoții, minus mătușă-mea, erau la restaurantul complexului, unde ședeau la o masă și înfulecau, destul de lacomi, din profiterolele pe care le aveau înaintea lor.

După ce, pînă atunci, fusesem înnebunit de apelul alarmant transmis la telefon de Babane, acuma l-am întrebat doar contrariat, văzîndu-l că se ospătează, împreună cu ceilalți membri ai tribului Jimbla, din produsele cofetăriei :

— Unde-i tanti Ralița ?... Și ce-ați pățit ?... A căzut bătrîna în vreo fîntînă părăsită, de ziceai că trebuie s-o scot ?...

— Stai încet și nu te speria, unchiule Andi, că totul s-a aranjat !... Să luăm problemele la rînd... Tanti Ralița se găsește acum în frigider...

— Cum ? În frigider ?... Păi ce, a murit și-ați depus-o acolo ? am țipat eu cutremurat.

— Ferească sfîntu' ! m-a liniștit imediat bălăița de Biba, privind la mine nedumerită. Să moară mătușa noastră ?... Imposibil ! Sînt sigură că dînsa o să trăiască încă mult și bine, cît lumea și pămîntul...

— Stă acolo și bea cafea ! a intervenit explicativ Babacu.

— Ce fel de frigider e ăsta ? l-am somat pe Babane să-mi răspundă.

— Nu te-agita, măi frate ! E vorba de frigiderul restaurantului, dar care nu funcționează de peste doi ani... Cel puțin așa ne-a spus nea Titi Sirop, ospătarul, care zice că te cunoaște de la nu știu ce gară din nordul țării ! De-aia a plătit dînsul benzina și amenzile... Zic amenzile, pentru că-s mai multe, întrucît mătușa noastră s-a luat în bețe cu milițienii de la postul local, și-aceștia i-au tot adăugat, amendă peste amendă... Noroc c-a dus-o nea Titi Sirop în frigider, car să se mai potolească, și i-a servit și-o oală cu cafea...

Năucit de cele aflate, am cerut un supliment de informații :

— Dar de ce nu și-a plătit singură benzina și amenzile ?

— Păi, cum să-ți zic, dacă nu-și uita geanta acasă, ar fi plătit, și nu te-am mai fi chemat aici... Dar n-avea o lețcaie la dînsa ! Acuma ești lămurit ?

— Chiar foarte bine ! a ținut Babacu să-și dea și el cu părerea, lingîndu-se pe buzele pline de frișcă. Pentru c-altminteri, nu mai păpam noi prăjiturile ăstea de pomină !...

După ce i-am achitat lui Titi Sirop, ospătarul pe care-l știam de la restaurantul din Gara de Nord, unde-l cunoscusem în toamna trecută, banii pe care-i avansase în contul lui tanti Ralița (atît la stația Peco, precum și la postul de miliție), l-am rugat să mă conducă la locul unde o cazase pe mătușă-mea.

Cînd am ajuns acolo, după îndelungi rătăciri prin subsolurile restaurantului, am constatat că nu era vorba de-un frigider, așa cum îmi spusese Babane, ci de-o cameră frigorifică, uriașă, extrem de încăpătoare, acum dezafectată, și care era utilizată pentru depozitarea ambalajelor.

Temîndu-mă de vreun nou acces de nervi din partea bătrînei, mai întîi am bătut încetişor la uşa „frigoriferului".

— Intră, nu te sfii ! am auzit glasul hîrşîit al mătuşă-mi.

Cînd am pătruns înăuntru, m-a apucat imediat o tusă cumplită, de credeam c-am să-mi sfîrtec plămînii. În aşa hal fumase tanti Raliţa, încît nu se mai vedea nimic din pricina fumului de ţigară.

— Cum te simţi, tanti Raliţo ? am luat-o eu pe de departe, încercînd s-o zăresc.

De undeva, din mijlocul norilor de fum, s-a ivit silueta mătuşă-mi, impozantă şi mătăhăloasă.

Şi, tot înaintînd spre mine, fără să mă distingă prea bine, mi-a răspuns destul de calm :

— Minunat ! Limonadă ăsta al tău, sau citronadă, pepsi-cola, oranjadă, mazagran, că tot îi încurc numele, s-a dovedit un mare om de omenie... Mi-a servit o cafea de milioane, şi m-a scăpat şi din ghearele celor cărora le mai datoram niscaiva părăluţe ! Bine c-ai venit... Unde-s copiii ?

— La restaurant ! i-am comunicat oarecum liniştit, băgînd de seamă că bătrîna n-avea de gînd să-mi organizeze cine ştie ce scandal.

— Perfect ! Mergem să mîncăm şi noi... Că oameni sîntem, nu fiare de călcat !

La masă, am pornit s-o interoghez pe mătuşă-mea, dornic să aflu unele amănunte :

— De ce te-au dus la postul de miliţie ?... Ai depăşit cumva neregulamentar, ai circulat cu viteză prea mare ?...

— Aş ! Da de unde ! Crezi că „Trabant"-ul meu o fi cumva vreun Lamborghini de curse ?... Cînd prinde şaptezeci, e bine, altminteri o ţine tot pe şaizeci, even-

tual și ceva în minus... Totul a pornit de la băiatul care servea la pompa de benzină. Cam sărit de pe șine! M-a reclamat la milițianul de sector... Asta după ce-mi făcuse plinul la rezervor, iar eu îl anunțasem că n-am bani la mine și c-am să-i plătesc mîine... Așa că, ce mai tura-vura, ești bun de plată!... Este?...

— Este! am recunoscut eu spășit, dar și-nghițind în sec.

Ostrogoții însă nu s-au împăcat cu declarația mea de asumare a responsabilității, deoarece Biba, zîmbind șăgalnic, a ținut să precizeze :

— De fapt, dragă tanti Ralițo, nu numai unchiul Andi este pricina tuturor necazurilor de-aici, ci și noi!

— Exact, măi frate! a adăugat Babane. Dacă nu plecam din București, precis nu se mai iscau aventurile astea de la kilometrul 36!... Nu era mai bine să fi rămas încă vreo săptămînă în capitală?...

— Era!... l-a aprobat Babacu, în timp ce, după profiterole, se-apucase s-atace, îndrăzneț și țeapăn, o coastă de purcel. Pe deoparte! Însă pe cealaltă parte, nu era... Fiindcă, fără noi, Hombre al nostru nu mai avea cum să facă pe detectivul, și nici de unde să-și culeagă atîtea subiecte pentru romanele lui!

După ce i-am transmis mătușă-mi toți banii pe care-i aveam la mine, după ce i-am încărcat pe Biba, Babane și Babacu în „Trabant“, le-am urat tuturor, cu glas înduioșat și ochii umeziți de lacrimi :

— Drum bun!... La revedere, pe curînd, ostrogoții mei dragi!...

— Chiar pe foarte curînd, unchiule Andi! mi-a strigat Babacu din interiorul hodoroagei. În vacanța de vară, peste o lună și ceva, venim să te luăm cu noi, într-o expediție nemaipomenită... Mergem cu toții în Deltă, să

pescuim şi să cunoaştem locuri şi oameni noi ! Nu-i aşa că te bucuri ?...

Bineînţeles că mă bucuram !

Pentru că, astfel, cartea de faţă încă nu are un sfîrşit.

Ne aşteaptă alte aventuri extraordinare, de milioane, pe care neapărat va trebui să vi le povestesc. Deci, vă spun tuturor :

— La revedere, pe curînd, cititorii mei dragi !

CUPRINS

Lector: GHEORGHE ZARAFU
Tehnoredactor: KLARA GALIUC

Bun de tipar: 25 VIII 1982
Apărut: 1982
Coli de tipar: 16

Tiparul executat sub comanda 5656
la Intreprinderea poligrafică Galați
B-dul George Coșbuc 223 A
Republica Socialistă România

Lei 8,00

